

ஏப்ரல் - ஜூலை

புதிய செரிஸ்

கலை இக்கல்ப எழுத்துச் சேயற்பாட்டுக்கான இதழ்

சோல் 06 விலை ரூ.50.

ஓவியப் பற்றிய குறிப்பு

நல்லையா சவேசன் யாழ்.பல்கலைக்கழகத்தின் B.F.A பட்டத்தை பெற்றவர். இலங்கையின் சமகால காண்பியக்கலையில் இளம் படைப்பாளியாக அறிமுகத்தை பெற்றவர். கலாநிதி தா.சனாதனன் மற்றும் சாமினி பெரேராவினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அண்டிச் Art Archive செயற்திட்டத்திலும், சஸ்கிய பெர்னாண்டோ ஓவியக்கூடத்தில் Seven Conversation காண்பியக்காட்சியிலும் தனது ஓவியங்களுக்கூடாக பங்களித்தவர். அத்துடன் ஓ.ஈ.அ பெரேரா, Lionel Went போன்ற உள்ளூர் ஓவியக்கூடங்களிலும் தனது படைப்புக்களை காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். Colombo Art Biennale - 2016 காட்சிப்படுத்தியுள்ளதுடன் இவரது ஓவியங்கள் சில தனிநபர் சேகரிப்பிலும் உள்ளன. உத்தி நுட்பம் சார்ந்து Child Art க்குரிய காண்பிய மொழியை அதிகம் கையாள்வதுடன் அவை Color மற்றும் Line இல் அதிகம் பிரதிபலிப்பதை காணலாம். இவரது ஓவியங்கள் பால்நிலை உறவு மற்றும் வன்முறையினை அதன் பல்வேறு நிகழ்த்துகையின் பின்னான கால, தனி மனித, சமூக, இனத்துவ அரசியலை முன்வைக்கும் விசாரணையாக பார்க்கமுடியும். கருத்தியல் ரீதியாகவும் காண்பிய ரீதியாகவும் இப்படைப்புகள் சிக்கலானதும், உணர்ச்சி மிக்கதுமான வெளிப்பாட்டின் சூழலை காவும் உண்மையை கண்டடைய முடியும். அத்துடன் குறும்பட

துறையிலும் தனது படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளதுடன் அவ்ரத் அண்ட் பெல்ட் என்னும் படம் யாழ் சர்வதேச நிரைப்படவிழாவிலும், கொழும்பு சர்வதேச நிரைப்பட விழாவிலும் மற்றும் Ajanta 14 இலும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அம்பாறையின் மத்திய முகாமை சேர்ந்த சவேசன் 1989 இல் பிறந்தார்.

வணக்கம்,

ஆறாவது புதிய சொல்லின் ஊடாக மீண்டும் சந்திக்கின்றோம். காலாண்டு இதழாக வெளிவருகின்ற புதிய சொல்லின் இந்த இதழின் வருகை சற்று தாமதமாகி இருக்கின்றது என்றாலும் ஈழத்து தமிழ்ச் சூழலில் இலக்கிய இதழாக தொடர்ந்து இயங்கும்போது எதிர்கொள்ளக் கூடிய சிக்கல்களையும் மன நெருக்கடிகளையும் அநேகமான வாசகர்கள் அறிந்திருப்பர் என்றே கருதுகின்றோம். ஆனாலும் புதிய சொல் இயங்க ஆரம்பித்து ஆறாவது இதழ் வரும்போதே தனது ஆரம்ப காலங்களில் எதிர்கொண்ட சந்தேகங்களையும் எதிர்மறை அம்சங்களையும் களைந்து நம்பிக்கையளிக்கக் கூடிய வகையில் பயணித்திருப்பதோடு பிரதிகளின் விற்பனையையும் எழுதுபவர்களின் பங்களிப்பையும் அதிகரித்திருக்கிறது. தொடர்ந்தும் ஆழ்ந்தகன்ற, காத்திரமான வளர்ச்சிப்பாதையில் பயணிக்கவே புதியசொல் விரும்புகிறது. இந்தப் பயணத்தின் முக்கியமான அடுத்த காலடியாக பதிப்பு முயற்சிகளையும் வெளியீட்டு முயற்சிகளையும் தனக்குள் உரையாடியபடியும் தொகுத்தபடியும் இருக்கிறது. புதிய சொல்

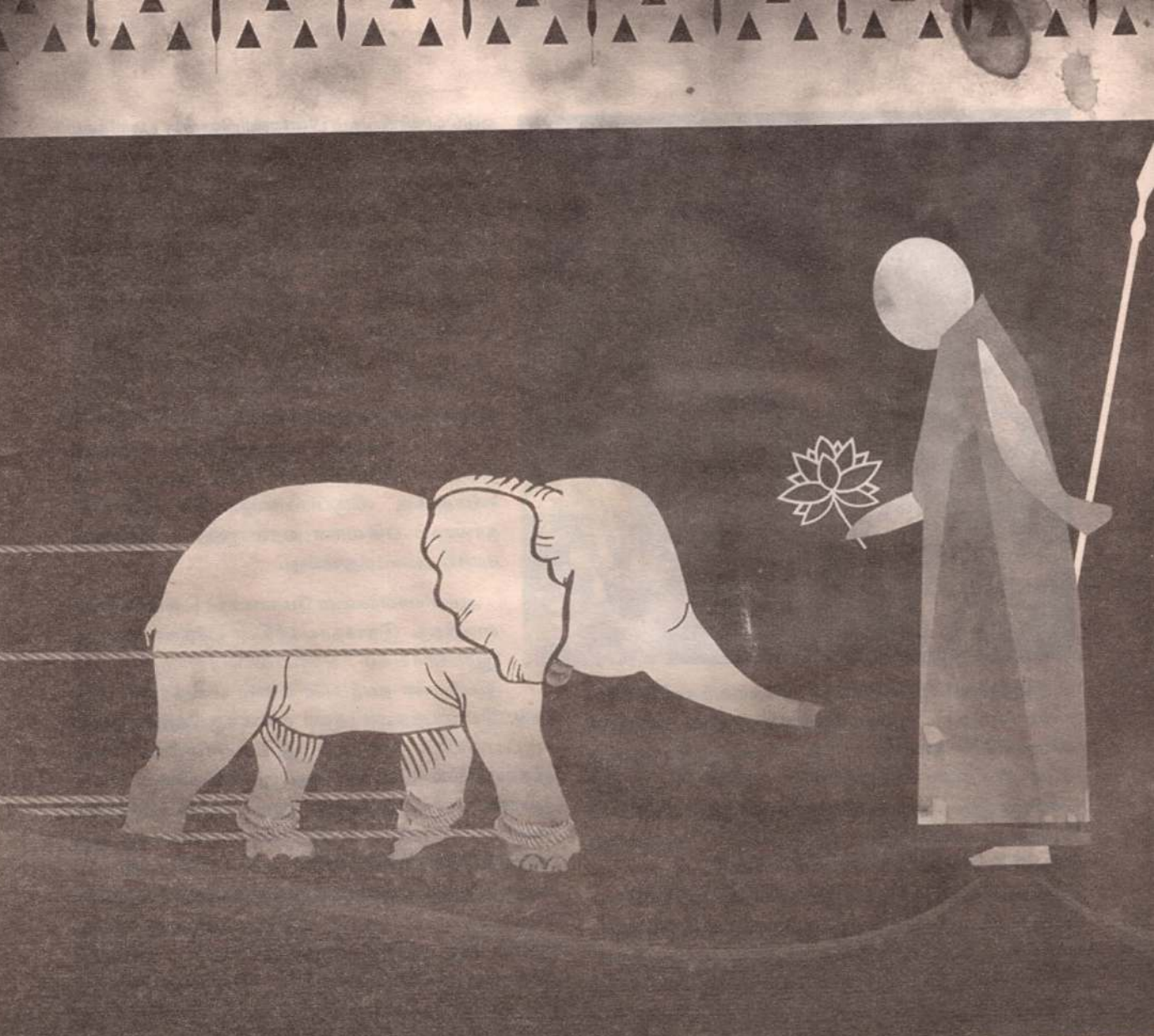
இதழுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வாசிப்பதையும் அதனைப் பரவலாக்குவதையும் போல புதிய சொல் வெளியீடுகளுக்கும் ஆதரவளித்து இந்தக் கனவுகளை சாத்தியப்படுத்த வாசகர்களும் நலன்விரும்பிகளும் உதவுவார்கள் என்று முழுமையாக நம்புகின்றோம். உரையாடல்களில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கின்ற புதிய சொல் வாசகர்களின் ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களையும் கருத்துப் பகிர்வுகளையும் எமது பதிப்பு முயற்சிகள் தொடர்பிலும் எதிர்பார்க்கிறோம். எமது முன்னைய இதழ்களில் இடம்பெற்ற ஆக்கங்கள் தொடர்பாக தனிப்பட பல்வேறு நண்பர்கள் கருத்துகளையும் விமர்சனங்களையும் பகிர்ந்துகொண்டபோது அவை ஆக்க பூர்வமாக இருக்கின்றதாக கருதியபோதெல்லாம் அவற்றினை எழுத்துவடிவில் தந்தால் புதிய சொல் இதழில் பிரசுரிப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தோம்; ஆயினும் இதுவரை அவ்விதம் எந்தவிதமான உரையாடல்களும் நிகழவில்லை என்பதையும் வருத்தத்துடன் குறிப்பிடுகின்றோம்.

இதனைத் தாண்டி, சமகால நிகழ்வுகளையும் நிலைமாற்றங்களையும் தொடர்ச்சியாக நாம் அவதானித்தே வருகின்றோம் என்ற அடிப்படையில் கலை, இலக்கியத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான உறவு பற்றியதும் கலை இலக்கியங்களில் சமூகத்தின் இடைவினை பற்றியதுமான எங்களது பார்வைகளைப் பரிசீலனை செய்யவும் அவை தொடர்பில் தொடர்ந்து உரையாடவும் விரும்புகின்றோம். தொடர்ச்சியாக நூறுநாட்களுக்கு மேலாக தமிழ் பேசும் மக்கள் தமது பிரச்சனைகளுக்காக நடுவீதிக்கு வந்து போராடிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். காணாமல் ஆக்கப்பட்டோர், காணி மீட்பு, அரசியல் கைதிகளின் விடுதலை, வேலையில்லா பட்டதாரிகளின் போராட்டங்கள் என போராட்டப் பந்தல்கள் எங்கும் முளைத்திருக்கின்றன; மனிதர்களோ நாட்கணக்கில் வீதிகளில் இருந்து போராடிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். முன்னாள் போராளிகள் தொடர்பில் நமது சமூகம் தொடர்ந்தும் காட்டிவரும் அசமந்தப் போக்கும் அவர்களது வாழ்வாதாரம் தொடர்பில் புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களும், அமைப்புகளும், உள்நூர்வாசிகளும் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கும் இறுகிய மௌனமும் மிகவும் கொடியது. இறுதியுத்தத்திற்குப் பின் உள்ள விடுதலைப் புலிப் போராளிகளோடு மட்டும் குறுக்கிக்கொள்ளாது இனரீதியானதும் சமூகரீதியானதுமான ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிராகவும், மக்களுக்கான விடுதலையை வாங்கித்தரவும், தாம் கொண்ட இலட்சியத்துக்காகவும் வீடுகளை விட்டுப்புறப்பட்டு இன்று அங்கவீனர்களாயும் மனம் பாதிக்கப்பட்டவர்களாயும் சமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கியும் ஒதுக்கப்பட்டும் மௌனமாயும் இறுகியும் போயுள்ள

அனைத்துத் தரப்பினரையும் பற்றிய அக்கறையும் கவனயீர்ப்பும் உடனடியாக மக்களமத்தியில் உருவாகவும் பரவலாகவும் வேண்டும். இவர்களில் மிகக் குறைந்த வீதத்தினர் இன்றும் தொடர்ந்து சமூகத்தில் செயற்பட்டு வந்தாலும் பெரும்பகுதியினர் கைவிடப்பட்டு குறித்த ஒரு காலத்திலேயே உறைந்து போயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சார்ந்துநின்ற கருத்துநிலைகள் மீதும் அமைப்புகள் மீதும் விமர்சனங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் தாம் நம்பிய ஒன்றிற்காக உயிரையும் ஒப்புவிக்கத் தயாராயிருந்தவர்கள் இவர்கள் என்பதை கவனத்திற்கொண்டவாறே இவர்கள் பற்றிய உரையாடல்களைத் தொடரவேண்டும். அந்த உரையாடல்கள் இவர்களின் பொருட்டு எழுதுபவர்களுக்கும் வாசிப்பவர்களுக்கும் இடையிலான உரையாடலாக குறுகிவிடாமல் அவர்களின் குரல்களையும் உள்வாங்கிக்கொண்டே பரந்ததளத்தில் பேசுவனவாக அமையவேண்டும். இதுபோன்ற சமகாலப் பிரச்சனைகளையும் நிகழ்வுகளையும் கலை இலக்கியப் வெளிப்பாடுகளின் ஊடாக வெளிப்படுத்துவதற்கு எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் முயற்சி செய்யவேண்டும். நிகழ்வுகளிலும் போராட்டங்களிலும் நேரடியாகக் கலந்துகொள்வதற்கு அப்பால் இத்தகைய வெளிப்பாடுகளே காத்திரமான பங்களிப்பாக அமையும். புதிய சொல் தனது ஆரம்ப இதழ்களிலிருந்து வெவ்வேறு வெளிப்பாட்டு வடிவங்களின் ஊடாக இந்த உரையாடல்களை முன்னெடுத்திருப்பதுடன் தொடர்ந்தும் இவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கவே விரும்புகின்றது.

ஈழத்து இதழ்களும் பதிப்புத்துறையும் வளரவேண்டியதன் அவசியத்தையும் அதற்குத் தேவையான வலையமைப்புகளையும் சந்தைப்படுத்தல் முயற்சிகளையும் பற்றிய எமது கரிசனையை நாம் தொடர்ந்து வெளியிட்டுவருகின்ற அதேநேரம் இவை எதிர்கொள்ளும் சவால்களும் நெருக்கடிகளும் அதிகரித்தே வருகின்றன. அச்சிடுவதற்கான செலவுகள் அதிகமாக இருப்பதன் காரணமாக நியாயமான காப்புரிமைகளும் எழுத்தாளர்களுக்கான சன்மானமும் வழங்குவதும் கடினமாக இருக்கின்றது. அதுபோல புலம்பெயர் நாடுகளுக்கு இதழ்களை அனுப்பவதற்கும் சந்தைப்படுத்துவதற்குமான சரியான பொறிமுறைகளை உருவாக்குவதும் கடினமானதாகவே இருக்கின்றது. கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளும் பதிப்பு முயற்சிகளும் வெறும் பண்பாட்டுச் செயற்பாடு மட்டுமல்ல. அவை ஓர் இனத்தின் ஆன்மாவை உயிர்ப்புடன் வைத்திருப்பதுடன் இருப்பையும் உறுதிப்படுத்துவன. அதற்கான முயற்சிகளில் தொடர்ந்தும் ஈடுபடுவோம்.

தோழமையுடன்
புதிய சொல்

புத்தகாயம்

இராகவன்

வழமையாக உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் புத்தரைத்தான் 'நியமபுத்தர்' என இராசநாயகம் வகைக்குறித்திருக்கிறார். நியமபுத்தரை உறுதுணையாகக் கொண்டு தான் அவர் "படைக்கல புத்தரை" உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார். படைக்கல புத்தரை இராசநாயகம் மட்டும் உருவாக்கியதாகக் கருதிவிடமுடியாது. நீங்களும் கூடப் படைக்கலப்புத்தரை உருவாக்கிய பெருமைக்குரியவர்தான். இராசநாயகம் வெளிப்படையாக அறிமுகம் செய்திருக்கிறார் அவ்வளவுதான். அவர் உங்கள் எல்லோரதும் பிரதிநிதி. நியம புத்தர் பிக்குமாருக்குச் சொன்னதெல்லாம் இராசநாயகத்தின் தனிப்பட்ட கருத்தல்ல. நீங்கள் எல்லோரும் அதைத்தான் வெளியே கேட்காமல் சொல்லிவந்திருக்கிறீர்கள். நியமபுத்தரைப் படைக்கலபுத்தராக மாற்றுவதற்கு இராசநாயகம் மாற்று வழிகளை முன்

மொழிந்திருந்திருக்கவில்லை. அதையவர் தனியாகவே கையாள்கிறார். புலனாய்வாளர்கள்தான் தவறாக விளங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு இராசநாயகத்தை விசாரணை செய்யும்போது அவர்கள் கேட்டிருந்த கேள்விகளும் அதற்கு அவர் அளித்திருந்த பதில்களும் போதுமானதாயிருந்தன. இராசநாயகம் தேவையற்ற விதத்தில் எதையுமே செய்யவில்லையென்பதையும் நீங்களும் நானும் செய்யப் பயந்தவற்றையெல்லாம் அவர் துணிச்சலுடன் செய்தார் என்பதையும் என்றைக்குமே மறுக்கமுடியாது. படைக்கலப்புத்தரை இராசநாயகம் காட்டிவந்த விதந்தான் ஆள்வோரைக் கோபத்துக்குள்ளாக்கியது. அதை அவர்களால் சாதாரணமானதொன்றாகக் கருதமுடியவில்லை. அவர்கள் கனவிலும் படைக்கலப்புத்தரை நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. ஏனெனில் ஆட்சியாளர்களால் படைக்கலப்புத்தரைக் கற்பனை செய்திருக்க முடியாது. எனினும் நாங்கள் படைக்கலப்புத்தரை மட்டுமே உருவாக்கிவைத்திருந்தோம். நியமபுத்தர் எங்களுக்கு நகைப்பூட்டக்கூடியவராக இருந்தார். நியமபுத்தரை நாங்கள் கற்பனைசெய்ததில்லை. அதற்கு ஆட்சியாளர்கள் ஒருபோதும் இடமளிக்கவில்லை. இதைத்தான் வேறுவிதமாக இராசநாயகம் தன்னை விசாரித்த புலனாய்வாளர்களிடம் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இது போலவே “படைக்கலப்புத்தரை உருவாக்க உன்னைத் துண்டியது யார்” என்ற புலனாய்வாளர்களின் கேள்விக்கு இராசநாயகம் அளித்துள்ள பதிலும் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியதாகும். நியமபுத்தரை முழுமையாக நீக்குவதற்கு இராசநாயகம் கையாண்டிருந்த உத்தியும் ஆட்சியாளரை பெருங்கோபத்திற்குள்ளாக்கியது.

ஒவ்வொன்றிற்கும் பின்னணியிலுள்ள யதார்த்தம் ஆட்சியாளருக்கு விளங்காததல்ல - அவர்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு பூனைபோல் பாசாங்கு செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் மட்டுமல்ல நாங்களும் தான் பாசாங்கு செய்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆட்சியாளரும் நாங்களும் விரும்புவதும் அதைத்தான். இராசநாயகம் மட்டுமே புறநடை. ஆட்சியாளர்கள் என்றைக்குமே புறநடையான நபர்களைத் தேசத்துரோகி என்ற பெயரிட்டே அழைத்துவருகின்றனர். நாங்கள் புறநடையான நபர்களை விரும்புகிறோம். ஆனால் வெளிப்படையாக என்றைக்குமே கதைத்த தில்லை. தேசத்துரோகி என்ற அடையாளம் எங்களுக்கு விருப்பமானதுமல்ல. இதுவரை காலமும் பதிவான வரலாறுதான் எங்களை மாற்றி அமைத்துள்ளது.

ஆட்சியாளர்களை மோசமாகச் சினங்கொள்ள வைத்தது இராசநாயகத்தின் புத்தகாயந்தான். இராசநாயகம் அரசியல் வரலாற்றில் மிக ஆபத்தான நபர் என உணர வைத்ததும் அது தான். நியம புத்தரை அவர் வகைக்குறித்ததிலிருந்து படிப்படியாக வளர்ந்து ஆட்சியாளரின் சினம் புத்தகாயத்தில் உச்சமடைந்தது. இதையெல்லாம் வெகு சாதாரணமாகவே இராசநாயகம் கருதினார். ஆட்சியாளர்கள் தனது வெளிப்பாடுகள் மீது சினங்கொள்வதை ஒரு மகிழ்ச்சியான தருணமாகவே அவர் எதிர்கொண்டார். எனினும் நாங்கள் அவருக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுக்க வேண்டுமென அவர் எதிர்பார்க்கவுமில்லை. எங்கள் மீது குற்றம் சுமத்தவுமில்லை. மாறாகத் தன்னைப் புலனாய்வாளர்கள் விசாரணை செய்த தில் ஒருங்கே ஆச்சரியமும் மகிழ்வுமுற்றதாகச் சொல்லியிருந்தார். அதற்கவர் கொடுத்திருந்த விளக்கம் ஆட்சியாளரின் கன்னத்தில் திரும்பவும் பலமாக அறைந்தது போலானது. நாங்கள் புலனாய்வாளர்களால் விசாரணைக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தால் பயந்து நடுங்கியிருப்போம். கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு மழுப்பலாகப் பதில் சொல்லி தப்பித்துக்கொள்ள எத்தனித்திருப்போம். ஆனால் இராசநாயகம் புலனாய்வாளர்களால் விசாரணைக்கழைக்கப்பட்ட போது அவர் பயந்து நடுங்கவில்லை. வெகு ஆர்வத்தோடு போனார். தன்னிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கு மழுப்பலாகப் பதிலளித்துத் தப்பித்துக்கொள்ள எத்தனிக்காமல் நிதானமாகவும் தெளிவாகவும் புலனாய்வாளர்கள் வெட்கித்தலைகுனியுமளவிற்கு பதிலளித்தார். அந்தப் பதில்களால் புலனாய்வாளர்கள் சமநிலை குலைந்து மன அழுத்தத்திற்குள்ளாகினர். இதுவரை இப்படியொருவரை அவர்கள் விசாரணையில் எதிர்கொள்ளவில்லையென்பதால்

அதிர்ச்சிக்குள்ளாகவேண்டியிருந்தது. இராசநாயகம் தன்னிடம் விசாரணை செய்த புலனாய்வாளர்களை ஜோக்கர்களாகவே கருதினார். எங்கனது பிரதிநிதி என்றவகையில் அவர் அப்படித்தான் கருதுவார். என்பது தெளிவாகத்தெரிந்ததொன்றுதான். விசாரணை நடந்துகொண்டிருக்கும் போது அவர் அடிக்கடி சிரித்துமிருக்கிறார். புலனாய்வாளர்கள் ஒரு கட்டத்தில் குழம்பிப்போய் “நாங்கள் கேட்கும் கேள்விகளில் சிரிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்த முடியுமா?” என நேரடியாகக் கேட்டுக் கொண்ட போதுங்கூட அவர் சிரித்திருக்கிறார். அவர்கள் பொறுமையிழந்து அவரைத்தாக்கிய போதுங்கூடச் சிரித்திருக்கிறார். “இந்த நபரைத் தொடர்ந்து விசாரிக்க முடியாது. இவர் மனநிலை குன்றியவர்” எனக் கடைசியில் அவர்கள் தோல்வியுடன் பின்வாங்க வேண்டியிருந்தது. விசாரணையில் எங்களால் சிரிக்க முடியுமா? அதனால் அவர் எங்களுக்கும் சேர்த்துத்தான் சிரித்திருக்கிறார். புலனாய்வாளர்கள் விசாரணையிலிருந்து பின்வாங்கியது இதுதான் முதலும் கடைசியுமான சம்பவமாகும். எனினும் ஆட்சியாளர்கள் திகைப்புக்குள்ளானது இதுதான் முதல் தடவையல்ல. இராசநாயகத்தைப்போல பலர் காலத்துக்குக் காலம்

தோன்றி ஆட்சியாளரை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியிருக்கும் வரலாற்றை நாங்கள் அறிந்திருக்கிறோம். ஆனால் நிறங்களாலும் உருவங்களாலும் ஆட்சியாளரைத் திகைப்புக்குள்ளாக்கியது இராசநாயகம் மட்டும்தான். படம்பார்! படம்படி! என்ற எளிமையான கோட்பாடுதான் இராசநாயகத்தினுடையது. விசாரணையின் பின் இராசநாயகத்திற்கு யாது நிகழ்ந்திருக்குமென்பதை நாங்கள் நன்கறிவோம் எனினும் வழமைபோல் மௌனமாகவேயிருக்கிறோம். அதுதானே எங்களுக்கு வசதியானது.

அடிக்குறிப்புகள்

இராசநாயகம் (1970-2011) – இவர் ஒரு அரசியற்காண்பியக் கலைஞர்.

நியமபுத்தர் – வழமையாக எல்லோரும் புத்தர் என்று சொல்வதை இராசநாயகம் “நியமபுத்தர்” என்று வகைக்குறித்துள்ளார். இலங்கைக்கு மட்டும் விதிவிலக்கான புத்தர் நியமபுத்தர் என்று இராசநாயகத்தின் கருதுகோளாகும். அதாவது நியமபுத்தர் என்றொருவர் இலங்கையில்லை. அப்படியிருப்பதாக எவராவது சொன்னால் அது முழுப்பொய் என்கிறார் இராசநாயகம்.

படைக்கலபுத்தர் – இலங்கைக்கு மட்டுமே பொருந்தக்கூடிய புத்தர் படைக்கலபுத்தர் என்கிறார் இராசநாயகம். படைக்கலப்புத்தரை உருவாக்கித் தனது ஓவியங்களில் முதன்முதலில் அறிமுகப்படுத்தியவரும் இராசநாயகம் தான். இலங்கையில் உள்ள புத்தரெல்லாம் படைக்கலப்புத்தர் என்பது இராசநாயகம் முன்வைக்கும் கருதுகோளாகும். இராசநாயகத்தின் படைக்கலப்புத்தர் ஏகே 47 ரகத் துப்பாக்கியை அல்லது தானியங்கிக் கைத்துப்பாக்கிகளை எப்போதும் தன்னுடன் வைத்திருக்கிறார். காவியுடைக்குப் பதிலாக இராணுவச் சீருடையணிந்திருக்கிறார்.

தண்ணீருக்குப்பதிலாக இரத்தத்தைக் குடிக்கிறார். சிகை சிரைத்த கபாலம், கை, கால் என மனித அவயங்களை விரும்பிச்சாப்பிடுகிறார். இதிலும் குறிப்பாகக் கண்களைத் தோண்டியெடுத்து தனியாகக் குவித்து வைத்து விசேட உணவாக உட்கொள்கிறார். எப்போதும் யுத்தம் நிகழ்வதைப் பெரிதும் விரும்புகிறார். யுத்தகாலத்தில் மரணிப்பவர்களையும் படுகாயமுற்றுத் துடிப்பவர்களையும் ஒரு திரைப்படக்காட்சியைப்போல பார்த்து ரசிக்கிறார். அவர் எப்போதும் மரண ஓலத்தையும் துப்பாக்கி வேட்டையும் சங்கீதத்தைப்போலவே கேட்டு இரசிக்கிறார். மரண ஓலத்தையையோ வேட்டோசையை யோ, எறிகணை வெடிப்போசையையோ கேட்காமல் படைக்கலப்புத்தர் உறங்குவதில்லை. சிலவேளைகளில் துப்பாக்கி, எறிகணை போன்ற படைக்கலங்களாகவும் அவர் உருமாற்றமடைந்து விடுகிறார்.

நியமபுத்தர் பிக்குமாருக்குச் சொன்னதாக இராசநாயகம் எடுத்துக்காட்டுவது “அரசியலில் நீங்கள் ஈடுபடவிரும்பினால் என்னை எந்தவிதத்திலும் அதற்குள் கொண்டு சென்று நுழைத்துவிடாதீர்கள் நீங்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவது உங்களது தனிப்பட்ட விருப்பம். அதற்குத்தடையாக நான் குறுக்கிடப்போவதில்லை. ஆனால் தயவு செய்து காவியுடையை அகற்றிவிட்டுத் தலைக்கவசமணிந்து போய் அரசியலில் ஈடுபடுங்கள்”

என்பதாகும்.

நியமபுத்தர் என்றொருவர் இலங்கையிலில்லை என்பதற்கு இராசநாயகம் தருகின்ற விளக்கம்; புத்தரை வைத்து படைக்கல அரசியலை நடத்துவதற்கு இரண்டு மாற்று வழிகளுண்டு:

1. நியமபுத்தரை அகற்றுதல் அல்லது காணாமல் போனோர் பட்டியலில் சேர்த்தல்.

2. புத்தரை வன்முறைக்கு இசைவாக்கமாக்கல்.

நியம புத்தர் படைக்கல அரசியலுக்கு ஒருபோதும் உதவப்போவதில்லையென்பதால் அவரை உடனடியாக அகற்றி அல்லது காணாமல் போனோர் பட்டியலில் சேர்த்து வன்முறைக்கு இசையக்கூடிய படைக்கலப்புத்தரை உருவாக்கிக்கொள்ளல் ஆட்சியாளருக்குச் சிறப்பான நன்மையாகும்.

மகாவம்சம் எழுதப்பட்ட காலத்திலிருந்தே இலங்கையில் நியமபுத்தர் என்றொருவர் இல்லையென இராசநாயகம் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் ஆட்சியாளர் எங்களுக்குக் காலந்தோறும் வெவ்வேறு வடிவங்களில் படைக்கலப்புத்தரையே நியமபுத்தரெனக் காட்டிவருவதாகவும் அவர் தொடர்ந்து குறிப்பிடுகிறார்.

புத்தகாயம் - இராசநாயகத்தின் காண்பியத்

தில் ஆட்சியாளரை மிகுந்த கோபத்துக்குள்ளாக்கியது புத்தகாயம் தான். புத்தகாயத்தில் நியமபுத்தரை ஆட்சியாளர்கள் வன்முறைக்குத்தூண்டு வதாகவும் அதற்கு உடன்படாத நியமபுத்தர் தற்கொலை செய்துகொள்வதாகவும், தற்கொலை செய்துகொண்ட நியமபுத்தரின் சடலத்தை மீட்டெடுக்கும் ஆட்சியாளர்கள் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்ட நிராயுதபாணிகளில் சடலங்களோடு சேர்த்துத் தகனஞ்செய்து படைக்கலப்புத்தரை உருவாக்குவதாகவும் இராசநாயகம் முதற்பகுதியில் காண்பிக்கிறார்.

புத்தகாயத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் வரும் படைக்கலப்புத்தரின் சாப்பாட்டு மேசையில் ரத்தம் நிரப்பப்பட்ட கண்ணாடிக்குவைகள் மற்றும் நெருப்பில் பொரித்தெடுத்த மனிதக்கபாலங்கள், கைகள், கால்கள், மார்பகங்கள், ஆண்குறி, பெண்குறிகள் மற்றும் தனியே தோண்டியெடுத்துக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் கண்கள் முதலானவை உணவுப்பொருட்களாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

புத்தகாயத்தின் மூன்றாவது பகுதியில் சிறுபான்மை மக்களின் சமையலறை மற்றும் படுக்கையறைகளுக்குள் புத்தர் சிலைகளை வைக்கும் ஆட்சியாளர் அவ்வறைகள் புத்தருக்குரியவையென்றும் அவ்வறைகளை விட்டு உடனடியாக வெளியேறுமாறும் சிறுபான்மையின மக்களுக்குக் கட்டளையிடுவதாக இராசநாயகம் காட்டுகிறார்.

புத்தகாயத்தின் இறுதிப்பகுதியில் விகாரைகளை நிமிர்த்தி வைத்த ஆண்குறிகளாக இராசநாயகம் வடிவமைத்துள்ளார்.

06. இராசநாயகத்தை புலனாய்வாளர்கள் விசாரணைக்கு அழைத்துச் சென்றபோது அவர் வெகு ஆர்வத்தோடு சென்றதற்கு அதிகாரத்திலுள்ளவர்களும் நவீன ஓவியங்கள் மற்றும் காண்பியக்கலைகளை விளங்கிக்கொள்ளுமளவிற்கு கலையறிவுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் காரணமாகும். மேலும் புலனாய்வாளர்கள் அவரை விசாரணை செய்தபோது கலையறிவு மட்டுமல்ல நவீன ஓவியங்கள் மற்றும் காண்பியக்கலைகள் குறித்துக்கேள்வி கேட்கும் திறனும் அதிகாரத்திலுள்ளவர்களுக்கு இருப்பதையிட்டு மகிழ்வும் ஆச்சரியமும் அடைந்ததாகவும் தொடர்ந்து விசாரணையில் புலனாய்வாளர்கள் கேட்ட கேள்விகள் அபத்தமாக இருந்ததால் தன்னால் சிரிப்பை அடக்கமுடியாமல் சிரித்து, சிரித்ததற்கான காரணத்தை புலனாய்வாளர்கள் கேட்டும் தன்னால் அதை விளக்க முடியாததால் அவர்களால் தாக்கப்பட்டதாகவும் இராசநாயகம் நேர்காணல் ஒன்றில் தெரிவித்திருந்தார்.

இராசநாயகத்திடம் புலனாய்வாளர்கள் விசாரணை செய்தபோது கேட்ட முக்கியமான கேள்விகளிலொன்று “இதையெல்லாம் செய்ய உம்மைத் தூண்டியது யார்?” அதற்கவரது பதில்

“இந்த விசாரணைக்கு என்னை அழைக்கும்படி உங்களுக்குக் கட்டளையிட்டவர்தான்” இது குவர்னிகா குறித்து பிக்காஸோவிடம் மேற்கொள்ளப்பட்ட விசாரணையின் போது அவரளித்த பதிவை நினைவுபடுத்தி இருக்கிறது.

புதியசொல் விருது பற்றிய குறிப்பு

கலை, இலக்கிய பரிவர்த்தனைக்கான உரையாடல் வலையமைப்பினை உருவாக்குவது என்பதே புதிய சொல்லின் முதன்மையான நோக்கமாக இருந்தாலும், அது தன்னளவில் கலை இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாட்டுக்கான இதழ் என்பதிலும், ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் சமூகங்களின் கலை இலக்கிய வடிவங்களையும் தனித்துவத்தையும் பேணுவதுடன் அவற்றினை தொடர்ச்சியான செயற்பாடுகளின் ஊடாக அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி நோக்கி முன்னகர்த்து வது என்பதிலும் உறுதியாகவே இருக்கின்றது.

இதற்கான முனைப்புகளில் ஒன்றாகவே புதிய சொல் எமது ஆளுமைகளை கௌரவிப்பதையும் அவர்களைப் பற்றிய உரையாடல்களை முன்னெடுப்பதையும் கருதுகின்றது. புதிய சொல் இதழானது வெளியாதற்கு முன்னரே புதிய சொல் குழுவினர் தொடர்ச்சியாக ஈடுபட்டு வந்த உரையாடல்களும், பகிர்ந்து கொண்ட கனவுகளும், எதிர்கால செயற்திட்டங்கள் பற்றிய திட்டமிடல்களும் ஏராளம். அவற்றில் இதழாக புதிய சொல் உங்களின் ஆதரவுடன் தன்னை வலுவாக நிலைநிறுத்தியிருக்கின்றது; 2017 ஆம் ஆண்டு முதலாக “ஈழத்தின் கலை இலக்கிய ஆளுமைகளை கௌரவிக்கின்ற முயற்சியாக” புதிய சொல் விருதுகளை அறிமுகப்படுத்துகின்றோம். ஈழத்தின் கலை இலக்கிய ஆளுமைகள் என்று குறிப்பிடுகின்றபோது எழுத்தாளர்கள், கலை ஆக்கங்களில் ஈடுபடுவோர், கலை இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு தரப்பிலான ஆளுமைகளையும் நாம் கருத்திற் கொள்வதோடு, இறுதித் தேர்வுகளை சுயாதீனமாக இயங்குகின்ற ஒரு குழுவினரிடம் கையளிப்பதாகவும் உத்தியோகர்பூர்வமான தேர்வுமுறைமைகள் பற்றி பொது வெளியில் அறிவிப்பதாகத் தீர்மானித்திருக்கின்றோம்.

ஆயர்் விசு கிருன்

எஸ்.போஸ் கவிதைகளையும் மேலும் சில அரசியற் கவிதைகளையும்
முன்வைத்து

■ தீபன் சிவபாலன்

முதலில் அவர்கள் யூதர்களை பிடிக்க வந்தனர்.
நான் பேசவில்லை: ஏனெனில் நான் யூதன் அல்ல.
பின்னர் அவர்கள் கம்யூனிஸ்டுகளை பிடிக்க வந்தனர்.
நான் பேசவில்லை: ஏனெனில் நான் கம்யூனிஸ்ட்
அல்ல.
பின்னர் அவர்கள் தொழிற்சங்கவாதிகளை பிடிக்க
வந்தனர். அப்போதும்
நான் பேசவில்லை: ஏனெனில் நான் தொழிற்
சங்கவாதியும் அல்ல.
பிற்பாடு அவர்கள் என்னிடம் வந்தார்கள்
அப்போது எனக்காக பேச எவரும் எஞ்சி
இருக்கவில்லை.

-மார்ட்டின் லீய் மொல்லர்

இளமைக்காலத்தில் ஹிட்லரின் ஆதரவாளராகவும்
யூதர்களுக்கு எதிரான கருத்து கொண்டவராகவும்
இருந்த ஜெர்மனிய மதத் தத்துவாதியாகிய மார்ட்டின்
லீய் மொல்லர், ஹிட்லர் தலைமையிலான நாஜிக்கள்
ஜெர்மனியை கைப்பற்றியவுடன், ஹிட்லரின் கொள்கை
யூதர்களை மட்டுமே அழிப்பதல்ல என்பதையும்,

ஹிட்லருக்கு எதிரான கருத்துக் கொண்ட அனைவரையும்
அழிப்பதே என்பதையும் புரிந்து கொண்டார். ஹிட்லருக்கு
எதிரான கருத்துகளைக்கூறிய மார்ட்டின் லீய் மொல்லரும்
நாஜிப்படையால் பிடிக்கப்பட்டு 1937 முதல் 1945 வரை
சித்திரவதை செய்யப்பட்டு படுகொலை செய்யப்பட்ட
டார். அவர் படுகொலை செய்யப்படுவதற்குமுன்
எழுதிய கவிதை தான் - பிற்பாடு அவர்கள் என்னிடம்
வந்தார்கள் - என்பதாகும்.

அதிகாரத்தின் யதார்த்தத்தை மிக எளிமையாகவும்
தீர்க்கமாகவும் பேசிய இந்தக் கவிதையை,
இலங்கையிலிருந்து வெளியாகும் "சண்டே லீடர்"
ஆங்கில வாரப்பத்திரிகையின் முதன்மை ஆசிரியராக
பணியாற்றிய லசந்த விக்ரமதுங்க 11-01-2009
வெளியாக வேண்டிய இதழுக்காக நான்கு நாட்களுக்கு
முன்னதாக ஜனவரி 7ம் தேதி எழுதிய தலையங்கத்தில்
குறிப்பிட்டிருந்தார். அந்த ஆசிரிய தலையங்கமே And
then they came for me என்பதாகும். அதை எழுதிய
அடுத்த நாளே அவர் "அடையாளம் தெரியாத நபர்"
களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்.

அதிகாரங்கள் கட்டவிழ்க்கின்ற யுத்தம் என்பது அந்த அதிகாரத்திற்கு எதிர்நிலையான உடன்பாடற்ற எல்லாத் தரப்பையும் அழிக்கும். மௌனிக்க வைக்கப்பட்டு கொல்லப்படுகின்ற தரப்பை உருவாக்குவதற்காக பேசுகின்ற எல்லாத் தரப்பையும் அழிப்பதே இன்றுவரைக்குமான அதிகார யுத்தங்களின் பொதுப் போக்கு. இந்த யதார்த்தத்தில் இன்றளவும் உலகம் முழுவதிலும் கொல்லப்படுவது குறித்த நிச்சயங்களோடும் பேசுவதற்காக செத்துப்போகின்ற அல்லது பேசிவிட்டுச் செத்துப் போகின்ற தரப்பில் முதன்மையானது ஊடகத் தரப்பு. அந்தத் தரப்பின் ஒரு உதிரிப் பிரதிநிதியே எஸ்போஸ் அவர்கள்.

வடலி பதிப்பகம் - கருணாகரன், ப.தயாளன், சித்தாந்தன் முதலியவர்கள் தொகுத்த எஸ்.போஸ் அவர்களின் படைப்புலகத்தை ஒரு முழுமையான தொகுப்பாக வெளிக்கொண்டுவந்திருக்கிறது. கவிதைகள், சிறுகதைகள் விமர்சனக் குறிப்புகள் நேர்காணல்கள் மற்றும் எஸ்.போஸ் பற்றிய பிற படைப்பாளிகளின் பதிவுகள் என்பதாக அவருடைய படைப்பாளமையை வெளிக்கொண்டுவரும் எல்லாத் தளங்களையும் உள்ளடக்கியிருக்கிறது இந்தத் தொகுப்பு. உண்மையில் இந்தத் தொகுப்பை சாத்தியப்படுத்தியிருக்கக் கூடிய மேற்குறித்த அனைவருக்கும் நாம் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்றே நினைக்கிறேன். இலங்கைத்தீவில் போர் துரத்திய சனங்களில் ஒருவனாக இருந்து அந்தச் சனங்களின் கண்ணீரை, வலியை, காயங்களை, ரணத்தை பேசியதற்காக - அதை உருவாக்கிய அதிகாரங்களை எதிர்க்கின்ற உள்ளூர்வை மனநிலையை கொண்டிருந்தமைக்காக - வாழ்தலிற்கான எல்லாத் துடிப்போடும் முனைப்போடும் இருந்த ஒரு குடும்பத் தலைவனை அவன் குழந்தைக்கு முன்பாகவே சுட்டுக் கொல்கின்ற யுத்தத்தையும் அதிகாரத்தையும் எதிர்த்து வெளியிடப்படுகின்ற அவனது குரல் என்பது ஒட்டுமொத்த மானுடத்தினதும் குரல் என்பதாவே புரிந்து கொள்கிறேன். இந்தத் தரப்பை பதிவு செய்தல் என்பது ஒரு கலசம் நீர் அவன் ஆன்மாவுக்கு தரப்பட்ட உதவி - இதை மானுடம் மறப்பதில்லை.

இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள அரசியற் கவிதைகள் குறித்த எனது அறிமுகத்தையும் இந்தக் கவிதைகளோடு தொடர்புபடக்கூடிய தொகுப்புக்கு வெளியான சில போர்க்கால அரசியற் கவிதைகள் குறித்துமான எனது கருத்துக்களையுமே இங்கே உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

யுத்தகாலத்தின் அரசியல் என்பதும் சரி அரசியற் கவிதைகள் என்பதும் சரி எப்போதும் வரையறை மற்றும் விவரிப்பு சிக்கல் மிகுந்தது என்றே நினைக்கிறேன்.

உண்மையில் சொல்லப்போனால் அந்த சூழலை அறியாதவர்க்கு - அந்த உணர்வுகளின் தாற்பரியம் புரியாதவர்களுக்கு அந்தக் கவிதைகளின் சொல்பரப்பை விளங்கிக் கொள்ளாதவர்களுக்கு ஈழத்து அரசியற் கவிதைகள் வெற்றுக் கூச்சல் என்பதாகவே கருத்துக் சொல்ல இருக்கும் அந்த வகையான தமிழகத்து மேதமைகளுக்கு மறுத்து கூறவும் நம்மிடம் எதுவும் இல்லைத் தான்.

பொதுவாகவே யுத்தகாலத்து கவிதைகள் அகம் சார்ந்தும் புறம் சார்ந்தும் தொடர்ச்சி அற்றவை. அதை எழுதும் தரப்பு குறித்தும் - அந்தத் தரப்பு உட்படுகின்ற, உடன்படுகின்ற கருத்தியல்கள் சார்ந்தும் மாற்றம் அடைபவை. மேலும் அதை எழுதுபவரின் உணர்வு சார்ந்தும் எழுதப்படும் காலம் சார்ந்தும் அதற்கான பெறுமதியை கொண்டிருப்பவை அந்தக் கவிதைகள் கொண்டிருக்கக்கூடிய உள்ளடக்க வலிமை மற்றும் கருத்துச் செறிவு சார்ந்து அவை காலங்கள் தாண்டி நீண்டிருப்பவை. உதாரணமாக

ஆத்தோரம் மணல் மேடு
மணல் மேட்டில் பட்டிப்பு
பட்டிப்பு பூத்திருக்கு -
யார் வரவை காத்திருக்கு

என்ற சேரனின் பழைய கவிதை ஒவ்வொரு காலங்களிலும் ஒவ்வொருவருக்கு காத்திருப்பதாய் அர்த்தம் கொள்ளத் தக்கது - கடல் தாண்டி பயிற்சிக்கு போனவரின் வருகைக்கு - போன இடத்தில் மாண்டு புதைக்கப்பட்டவரின் வருகைக்கு - நமக்கு நிகழ்ந்த காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் வருகைக்கு - நமக்குள் நிகழ்ந்த காணாமல் போனோரின் வருகைக்கு என்று ஒவ்வொரு காலங்களிலும் ஒவ்வொரு வருகைக்கான காத்திருத்தலாக பூத்திருக்கிறது பட்டிப்பு.

உலகம் முழுவதிலும் நிகழ்த்தப்படுகின்ற அரசியல் போராட்டங்களும் அதை ஒடுக்குகின்ற அதிகாரத் தரப்பும் அந்த அதிகாரத் தரப்பை எதிர்த்து உருவாக்குகின்ற புதிய அதிகாரங்களும் எப்படி ஒரே மாதிரியானவையோ அப்படியே தான் அந்த போராட்டங்களில் கருக்கொள்கின்ற கவிதைகளும் அவற்றின் அகவயமான தொனிப்புகளும் ஒரேமாதிரியான பொதுத் தன்மையில் இயங்குகின்றவை. தமிழ் நாட்டில், எழுபதுகளில், மக்கள் கலை இலக்கிய அமைப்புகளில் தீவிரமாக இயங்கிய யு.பி.ஜெயராஜ் அவர்களின் கவிதை ஒன்று இவ்வாறு முடியும்

ஒத்தையடிப்பதை,
ஓரத்தில் காட்டுமல்லி
காட்டுமல்லி பூவெல்லாம்
கண்முழிக்கும் தீபங்கள்
கண்முழிக்கும் தீபங்கள்

காட்டுறது எந்த வழி..

காட்டு மல்லியாகவும் பட்டிப்பூவாகவும் வெவேறு நிலத்தில் மலர்ந்திருப்பது ஏக்கத்தின், நிராசையின், எதிர்பார்ப்பின் பொது முகையே.

02

என்னைப் பேச விடுங்கள் என்பதாகவே இருந்திருக்கிறது எஸ்போஸின் கவிதைத் தரப்பு. அதிகாரங்கள் குறுக்கீடு செய்கின்ற நிலத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கக் கூடிய ஒரு நிலத்தில் அன்பு நிறைந்த துயர பாடல்களை பாட விரும்புகின்ற ஒருவனது முனைப்பு தன்னை பேச விடுமாறு மன்றாடிக் கேட்பது ஒன்றும் விநோதமில்லைதான். எப்படி ஆத்மநாமின் கவிதைத்தரப்பு சுதந்திரம் குறித்து பேசியதோ அது போலவே எஸ்போஸினதும் சுயம் குறித்து பேசுகிறது.

யாருக்காவது அனுமதி அளியுங்கள்
அவர்களின் தொண்டைக் குழியிலிருந்து அல்லது
மனசின் ஆழத்திலிருந்து எழும் சில கேள்விகளை
அழுத்திக் கேட்கவும் பேசிக் தீர்க்கவும்
என்று முறையிடுகிறது எஸ்போஸ் கவிதை.

அவசரகாலத் தடைச்சட்டத்தின் பின்னணியில்
எழுதப்பட்ட ஆத்மநாமின் சுதந்திரம் என்கின்ற கவிதை

உன் வேலை
உன் உணவு
உன் வேலைக்கு போய்வரச் சுதந்திரம்
இவற்றுக்கு மேல்
வேறென்ன வேண்டும்
சாப்பிடு தூங்கு மலங்கழி
வேலைக்குப் போ
உன் மீது ஆசை இருந்தால்
குறுக்கிடாதே

என்று முடியும். மிக எளிமையான தேவைகளைக் கொண்டமைந்த ஒரு சாமானியன் வாழ்க்கை அதிகாரங்களால் நசுக்கப்படுகையில் அதற்கு எதிராக எழும் கவிதைத் தரப்பு என்பது

ஆத்திரப்படு
கோப்பப்படு
கையில் கிடைத்த புல்லை எடுத்து
குண்டர்கள் வயிற்றைக் கிழி
உன் சகவாசிகளின் கிறுக்குத்தனத்தில்
தின்று கொழிப்பவரை
ஏதாவது செய் ஏதாவது செய்

என்பதாகவே ஆத்மநாமுக்கும் இருந்திருக்கிறது எஸ்போஸுக்கும் இருந்திருக்கிறது. இதைத்தான் அரசியற் கவிதைகளின் பொதுத்தன்மையாக நான் புரிந்து கொள்கிறேன். அரசியற் கவிதைகளில் ஊடு

பாவிருப்பது ஒரு அடக்கப்படுகின்ற - அதிகாரத்தை எதிர்கொள்கின்ற தரப்பின் ஒற்றைப் பிரதிநிதியான ஒருவனின் அல்லது ஒருத்தியின் தவிப்பும் துயரமும் விமர்சனமும் தான் என்று நினைக்கிறேன். விடுதலைப் பாடல்களைப் போல அவை மிகை உணர்வுத்தளத்தில் பேசி இன்னொருவரைக் கொலைக் களத்திற்கு தயார் செய்வதில்லை. அரசியற் கவிதைகள் அதிகாரத்துக்கு டப்படும் மக்கட்கூட்டத்தின் உதிரிப் பிரதிநிதிகளின் மனசாட்சியாக

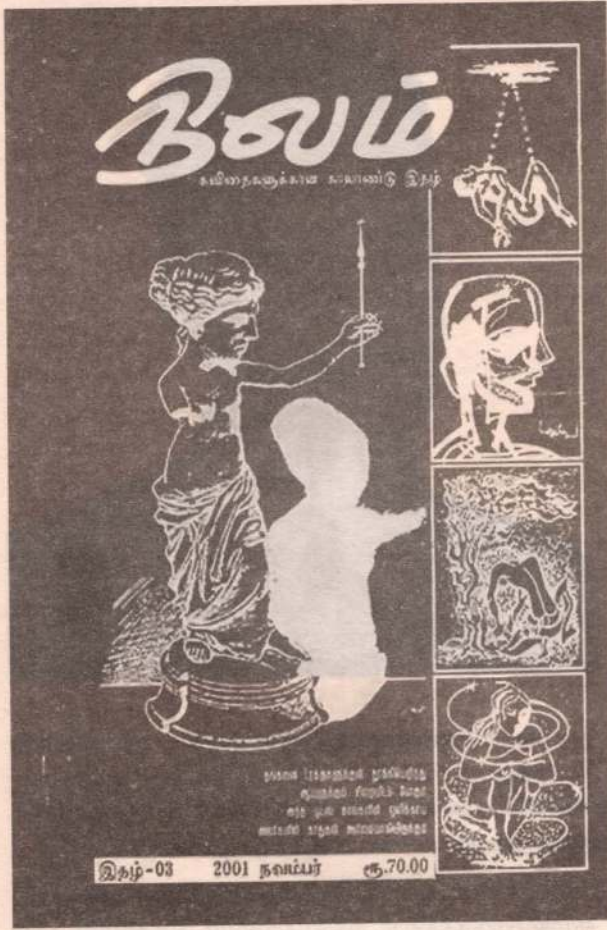
அதிகாரங்களை சிலுவையில் அறைவதா அல்லது
அதிகாரத்துக்கு எதிரான நமது
இருதயங்களை சிலுவையில் அறைவதா

என்று எஸ்.போஸ் கேட்பதைபோல ஒரு உள் மன சாட்சியின் விசாரங்களாகவே இருக்கிறது.

உண்மையிலேயே இந்த தவிப்பும், கையாலாகாத்தனமும் அந்த அதிகாரங்களை எதிர்த்து ஒன்றுமே செய்துவிடப்போவதில்லைதான் என்றாலும் கூட அந்த உதிரிப் பிரதிநிதிகளின் ஒற்றை மனசாட்சியை எதிர்கொள்ள முடியாத அதிகாரத்தின் ஊமானர்களால் அல்லது அந்த அதிகாரத்தை எதிர்த்து வேறொரு அதிகாரத்தை முன்வைக்கின்ற புதிய ஊமானர்களால் இந்தக் குரல்கள் ஒடுக்கப்படுகின்றது. இதுதான் மானுட வரலாறு அன்றும் இன்றும் என்றும் நம் முன்னே விட்டுச்செல்கின்ற பாடமாயிருக்கிறது.

மேலும் அரசியல் கவிதைகளின் ஆன்மா என்று நான் நினைப்பது அது சாமானியர்களின் குரலாய் எதிரொலிப்பதைத்தான். சிவரமணி எப்படி யுத்தகால இரவொன்றின் நெருக்குதல்கள் என்று ஒரு யுத்தகால இரவைச் சொன்னாளோ அதேமாதிரித்தான் முப்பது வருட யுத்தகாலம் கழிந்து தமிழினி சராசரிப் பெண்ணாய் எழுதவந்தபோது போருக்குப் புதல்வனைத் தந்த தாயாக வானம் அழுதது என்று எழுதினார். சிவரமணிக்கும் தமிழினிக்குமான காலமும் களமும் நாம் அனைவரும் அறிந்ததே. ஆனாலும் அவர்களின் கவிதை முக்கியத்துவம் அவர்கள் சாதாரண தளத்திலிருந்து அதனைப் பதிவுசெய்வதில் இருந்தே தொடங்குகின்றது.

அதிகாரத்தின் ஒரேமாதிரியான வெவ்வேறான முகங்களுக்கும் கரங்களுக்கும் எதிராக அரசியற் கவிதைகள் எல்லாத் தளங்களிலும், மொழிகளிலும், நிலங்களிலும் ஆதிகாலம் தொடக்கம் இன்றுவரைக்குமாக எழுதப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது. அடக்குமுறைகள், அதிகார யுத்தங்கள், சமூகம், குடும்பம், தனிமனிதர் என எல்லாத் தளங்களிலும் ஊடுபாவிருக்கின்ற அதிகாரங்களும் அடக்குமுறைகளுக்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கும் எதிராக இந்தக் கணந்தோறும்

மிகச் சாதாரணமான மனிதனாய் உன்னைபோலவே மாற்று அவனை

என்று எஸ்போஸ் எழுதுவார், இந்த இடத்தில் அல்ஜீரிய சுதந்திரப்போரில் பிரஞ்சுப் படைகளால் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவதைக்குள்ளான இளம் கல்வியியலாளரும் கவிஞருமான லைலா ஜபாலி, பார்படோஸ் சிறையில் எழுதிய "எனது சித்திரவதையாளன் -லெப்டினன் D ந்காக.. (For My Torturer, Lieutenant D) என்ற கவிதை நினைவுக்கு வருவதையும் மறுக்கமுடியாது. தன்னை வதைத்துச் சித்திரவதை செய்த இராணுவ வீரனை நோக்கி லைலா ஜபாலி பின்வருமாறு எழுதுவார்,

லெப்டினன் - உன் மனைவி
உன்னுடைய கோப்பியில் இனிப்பை கலக்கினாளா?
உன் தாய் - உன் அழகை சொன்னாளா, துணிந்து?
மேலும்
உன் குழந்தையின் முடி கோதினாயா நீ
-லைலா ஜபாலி 1957

அதிகாரத்தை எதிர்கொள்ளும் தரப்பில் இருப்பவரின் பார்வை என்பது அந்த ஒடுக்கு முறையை பிரயோகிப்பவரையும் தன் சக மனிதராகவே நோக்குகிறது. இந்தச் சாமானியரின் வாழு வாழவிடு என்பதான குரலே என்னளவில் அரசியற் கவிதைகளாக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

03

எஸ் போஸின் கவிதை மொழி குறித்தும் அது பொதுவாக பேசுகின்ற மனித உணர்ச்சிகளின் உள்ளடக்கம் குறித்தும் இங்கு சிலவிடயங்களை பேசிவிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

நதிகள் வாழ்ந்த தீரங்களாகவும்
தொன்மத்தின் கடைசி வேரிலிருந்து
உயிர்த்தனவுமாகவுமிருந்தன ஓவியங்கள்
வனப்பும் பசுமையும் மிக்க அவற்றின் முகங்களில்
சேற்றின் வர்ணங்களை
யாரின் அனுமதியுமற்று மெல்லிய இழையாய்
வரைந்து வரைந்து போகிறார் யாரோ
ஓவியங்களில் சாவின் கோடுகளாய்
ஊர்ந்து போகின்றன அவை
ஓவியங்கள் வர்ணங்களின் எல்லா ரகசியங்களையும்
இழந்தன

தீரா ஓவியம் என்கின்ற இந்தக் கவிதையில் இருக்கக் கூடிய வனப்பும் வசீகரமும் மொழிப்பரப்புத் தாண்டியும் நம்முள் வரைந்துவிட்டுப் போகின்ற சித்திரத்தில் - நாங்கள் யுத்தத்தின் பிரகாரம் இழந்துவிட்ட வாழ்வை, இழப்பின் துயரை பதிவுசெய்கிறது. எஸ்.போஸின்

மாணுட விடுதலையை, இனவிடுதலையை, பாலின விடுதலையை, சமூக விடுதலையை குடும்ப வன்முறைகளுக்கு எதிரான விடுதலையை நோக்கி அரசியற் கவிதைகள் இயங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றன. அதன் எல்லாத் தளங்களையும் இங்கு பேசுவது நேரம் குறித்துச் சிரமமானது இருந்தும் ஒரு சில பொதுப் பார்வைகளை முன்வைப்பதே இந்தத் தொகுப்பு குறித்த கூடுதல் அனுபவத்தையும் புரிதலையும் நமக்கு தரும் என்றே கருதுகிறேன்.

விலங்கிடப்பட இருந்த நாளொன்றில் எழுதிய அஞ்சலிக்குறிப்பு என்ற கவிதையில்

யாரோ சொன்னார்கள்
அவனிடமிருந்து துப்பாக்கியை பிடுங்கியெறி
பதவிகளால் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும்
சீருடையை கிழித்து வீச
ஒரு தந்தையாய்,
குழந்தையின் நிலவு நாளொன்றின்
தயார்படுத்தலுக்காக
உழைக்கவும்
தாய் தந்தையரின் எதிர்பார்ப்பிற்காக துயருறவும்
கூடிய

கவிதைமொழி மிகவும் வசீகரமும் செறிவும் மிக்கதாக இருப்பதைப் பல கவிதைகளுடாகச் சொல்ல முடியும்.

சகீ .. எமக்கான ஒவ்வொன்றின் முடிவிலும்
நாளை பற்றிய எதிர்பார்ப்புகளும் நம்பிக்கைகளும்
தவிர
வேறு என்னதான் இருக்கிறது

என்று கேட்கும் இவரது கவிதைகள் - நிராசையும் தனிமையும் ஏக்கமும் துயரும் ததும்பிக் கொள்ளும் கணங்களால் நிறைந்திருந்தாலும் அந்த உணர்வுகளை வீச்சோடும் மூச்சோடும் பதிவு செய்கின்றன கவிதைகள்.

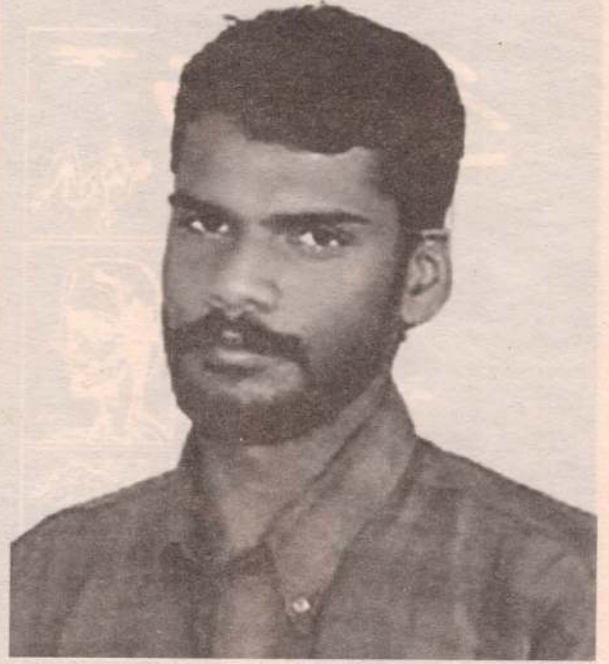
எஸ்.போஸ் கவிதைகளிலும் எழுத்துக்களிலும் செந்தாவும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை வாசகர்கள் உணரமுடியும்.

பிரிவுக் கனவுகளும் துயர்களும் என்ற கவிதை தன் குடும்பம் பிரிந்து வந்த இளைஞன் ஒருவனின் கனவையும் ஏக்கத்தையும் தாபத்தையும் வெளிப்படுத்து கிறது.

இந்த நிமிடத்தின் முடிவோடு
செந்தாவை பிரிந்து பதினான்கு நாட்கள் யுத்தம்
தொடர்கிறது
எப்போதும் புழுக்கூடுகளும் செத்த புழுக்களும்
நிறைந்த
பருப்பையே சமைத்து அனுப்புகிறார்கள்
சாப்பாட்டிற்றகாக இன்றைய மதியத்தை
என்னால் இழுக்க முடியவில்லை.
அவள் கூட ஓய்வொழிச்சலற்ற வேலையால் நொந்து
போயிருக்க கூடும்
பெண் சுகம் பற்றிக் கூச்சமின்றி எண்ணிப் பார்க்கிறது
மனசு

என்று தொடரும் இந்தக் கவிதை அவரது அன்றாடம் குறித்த சித்திரத்தை அளிக்கிறது. அவரது பதிவு செய்யப்பட்ட நாட்குறிப்புகள் ஊடாக இவ்வாறான இன்மையும் வெறுமையும் கொப்பளிக்கும் எழுத்துக்களைப் பதிவு செய்திருக்கிறார். இந்த வாழ்வு குறித்த யதார்த்தமும் அதை எழுதுகின்ற துணிச்சலும் தான் அதற்குரிய இலக்கியப் பெறுதியை அளிக்கும் என்று நான் கருதுகின்றேன்.

எங்கோன் மாறன்வழுதி கூடலில்
ஆடையின்றி வாடையில் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
ஏழையாளனைக் கண்டனம் எனுமே
நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்

கைவிடப்படுதலின் பெருங்குரலை - நிராதரவின் பெருந்துயரை யுகங்கள் தோறும் கேட்கும் பாடலாய்ச் சத்திமுற்ற புலவன் பாடியதைத்தான் காலம் இன்றளவும் கவிதையாய் கொண்டாடுகிறது இல்லையா.

இறுதியாக, எஸ்.போஸ் மரணத்தின் கணங்களையும் எழுதியேயிருக்கிறார். எதிர்கொண்டும் இருக்கிறார். உண்மையைச் சொல்லப்போனால் அவர் வாழ்ந்த சூழலின் பொருட்டும் அவரின் தொழிலின் நிமித்தமும் அவரின் எழுத்துக்கள் வாயிலாகவும் மரணம் நிச்சயிக்கப்பட்டதென்பதை அவர் அகவுணர்வு அறிந்தேதான் இருந்திருக்கும். இதில் சாகசமாக எதுவும் இல்லை. மரணம் என்றுமே நண்பனல்ல அப்படியிருக்க முடியவே முடியாது என்பான் த.அகிலன். இந்த நிச்சயிக்கப்பட்ட மரணச் சூழலிலும் அவன் பேசியும் எழுதியும் செத்துப்போனான் என்பதே அவன் படைப்புகளுக்கு இருக்கக் கூடிய ஆகப் பெரிய அங்கீகாரம்.

என்னை உணர்தல் என்ற கவிதையில்

சிலவேளை என்னை அவர்கள்
உணரவில்லை எனில்
அந்த நினைவுகளுடே
என் கண்கள்
பனிக்கிறது
ஏனெனில்
அவர்கள்
என்னால் நேசிக்கப்பட்டவர்கள்.

என்றெழுதுகிறார் எஸ்.போஸ். மக்களுக்கான அரசியலையும் ஊடகத்தையும் கவிதைகளையும் எழுத்தையும் நேசித்து மரித்த மனிதன் ஒருவனின்

கவிதைகளை உங்கள் முன் அறிமுகப் படுத்த கிடைத்த தருணத்துக்கும், அதை தந்தவர்களுக்கும் நன்றியைச் சொல்லி முடிக்கிறேன் வணக்கம்.

(ஏப்ரல் 15, 2017 இல் ரொரன்றோவில் வடலி பதிப்பகம் ஒருங்கமைத்திருந்த எஸ்போஸ் படைப்புகள் நூலின் அறிமுகக் கூட்டத்தில் தீபன் சிவபாலன் இக் கட்டுரையை வாசித்திருந்தார். அவரது அனுமதியுடன் அதனை இங்கே பகிர்ந்துகொள்கின்றோம்.)

ஆசிரியர் குறிப்பு:

புதிய சொல் இதழுக்கு பிரசுரத்துக்கென அனுப்பப்படும் பிரதிகள் அனைத்தும் ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்த அனைவராலும் வாசிக்கப்பட்டு, உரையாடப்பட்டு, பெரும்பான்மை ஒப்புதலுடனேயே பிரசுரத்துக்கு ஏற்கப்படுகின்றன. ஒன்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் ஆசிரியர் குழுவில் அங்கத்துவம் வகிப்பதால் சில பிரதிகள், தெரிவுகள் சார்ந்து மாறுபட்ட கருத்துக்கள் ஆசிரியர் குழுவுக்குள் எழுவதுண்டு. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் ஆசிரியர் குழுவுக்குள்ளான உரையாடல்களின் அடிப்படையில் முடிவுகள் எட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஏதேனும் காரணத்தால் பிரசுரத்துக்கு பொருத்தமற்றவையென ஆசிரியர் குழுவினரால் தீர்மானிக்கப்படும் பிரதிகளை அதற்கான தகுந்த விளக்கத்துடன் திருப்பியனுப்புவதையும் அவர்களுக்கு அதுபற்றி அறியப்படுத்துவதையும் புதிய சொல் தனது வழமையாகக்கொண்டிருக்கின்றது. சில பிரதிகளை திருத்தங்களுடன் பிரசுரிக்கலாமென ஆசிரியர் குழு கருதும் பட்சத்தில், முன்மொழியப்பட்ட திருத்தங்களையும், அதற்கான காரணங்களையும் பிரதியாளர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தியிருக்கின்றோம். புதிய சொல் பிரதியாளர்களுடன் எப்போதும் உரையாடிக் கொண்டேயிருக்கிறது. மாற்றங்களை தொடர்ந்தும் உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இதழாசிரியர்களாக எமது பங்கு என்னவென்பது குறித்தும் நாம் சிந்தித்துக் கொண்டும், உரையாடிக் கொண்டுமிருக்கிறோம். பிரதிகளைப் பெறுவதும், தொகுப்பதும், எழுத்துப்பிழைகள்/ திருத்தங்கள் பார்ப்பதும், வடிவமைத்து, பிரசுரத்துக்கு அனுப்பி விற்பதும் மட்டும் தான் இதழாசிரியர்களின் பங்கு என்பது ஒரு கருத்து நிலை. இதழுக்கென்று சில கொள்கைகளும், நோக்கங்களும், பார்வைகளும் இருக்கவேண்டும்; அவற்றை முன்னெடுத்து இதழாசிரியர்கள் இயங்க வேண்டும் என்பது இன்னொரு கருத்து நிலை. அதேபோலவே, எழுத்தாளர்களும் பிரதிகளும் எதையும் எடுத்துச் சொல்வதற்கான, எதையும் எழுதுவதற்கான முற்றுமுழுச் சுதந்திரத்தை கோருவது ஒரு கருத்து நிலை. பிரதிகளும், எழுத்தாளர்களும்

தாம் சார்ந்த சமூகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை, அதிகாரப் படிநிலைகளை பிரதிபலிப்பவர்கள் என்றவகையில் பிரதிகளுக்குள்ளும், எழுத்தாளரென்ற பாத்திரத்தினூடும் இயங்கும் அதிகாரப் பொறிமுறைகளைப் பற்றிய விழிப்புணர்வைக் கோருவது இன்னொரு கருத்து நிலை.

இந்த வேறுபட்ட கருத்துநிலைகள் அதிகம் முரண்படும் இடம் புனைவுலகம். புனைவுகளில் இடம்பெறும் சாதிய, பாலியல் வசைகள், பாலியல் வன்முறை சார்ந்த விபரணைகள், மொழியென்ற ஊடகத்துக்குள் இயங்கும் வன்முறைகள் என்பவற்றை எப்படி எதிர்கொள்வதென்ற சிக்கல் அடிக்கடி எம்முன் எழுகிறது. ஒடுக்கப்படும் சமூகங்கள் தமது சுயாதீனத்தை பிரகடனப்படுத்த கையாளும் மொழிக்கும், ஆதிக்கத்தின் அறியாமை/ அக்கறையீனக் குரல்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் குறித்து கவனஞ்செலுத்துவதும் இதழாசிரியர்களின் பொறுப்பா? அல்லது பிரதிகளின்/ எழுத்தாளர்களின் சுதந்திரத்தில் குறுக்கிடாமல் விலகி நிற்பதா? திரும்பத் திரும்ப அதிகார வடிவங்களும், அதிகாரத்தின் மொழியும் பிரதிகளினூடாக, இலக்கியத்தினூடாக மீள்வடிவம் பெறுவதற்கும் நிலைத்து நிற்பதற்கும் இதழ் களமமைத்துக் கொடுப்பதாகுமா?

புதிய சொல்லுக்கு பிரசுரத்துக்கென அனுப்பப்பட்ட சில பிரதிகள் ஆசிரியர் குழுவினர் மத்தியில் இத்தகைய உரையாடல்களைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றன. இது தொடர்பாக முற்றுமுழுதான தெளிவையோ, ஒருமித்த முடிவையோ நாங்கள் இன்னும் எட்டவில்லை. அதனால் வாசகர்களது கருத்துக்களையும் எண்ணங்களையும் கோரி நிற்கிறோம். பகிர விரும்பினால் puthiyasol@gmail.com என்ற மின்னஞ்சல் முகவரிக்கோ, அல்லது புதிய சொல்லின் முகநூல் தளத்துக்கோ உங்களது எண்ணங்களை அனுப்பி வைக்கலாம். இவை குறித்த மேலதிக உரையாடல்களை அடுத்தடுத்த இதழ்களில் முன்னெடுக்கவுள்ளோம்.

தோழமையுடன்,

புதிய சொல் ஆசிரியர் குழு.

ஒழுங்குபடுத்துதலின் வன்முறை

இலங்கை, இந்தியா உள்ளிட்ட நாடுகளில் ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கின்ற அதிகாரமும், அதனை உடல் உளவன்முறையாக மாணவர்கள் மேல் திணிப்பது மாக பல்வேறு அவதானங்களை நாம் கடந்தே வந்திருப்போம். மாணவர்களைத் துன்புறுத்துவதிலும் அவர்கள் மீது வன்முறையைப் பிரயோகிப்பதையும் உளமார ஒருவித குரூர திருப்தியுடன் அனுபவித்துச் செய்யும் ஆசிரியர்கள் பலரை நான் ஈழத்தில் கல்விகற்ற நாட்களில் கண்டிருக்கின்றேன். பலதடவைகள் அவற்றைப் பதிவுசெய்யவிரும்பியிருந்தாலும் இப்போது அனேகம் ஓய்வுபெறும் வயதில் இருக்கக்கூடிய அந்த ஆசிரியர்கள் மீது ஒருவேளை இவை குற்றவுணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவிடுமோ என்று தவிர்த்தே வந்தேன். ஆயினும், இன்று மாணவர்கள் - ஆசிரியர் உறவுமுறை பெருமளவில் சிதைவடந்திருக்கின்ற ஒரு சூழலில், அது பற்றிய அக்கறையுடன் சில உரையாடல்கள் ஏற்படுகின்ற சூழலில் இந்தக் கட்டுரையை எழுதுவதும் ஒருவிதத்தில் பயனுடையதாகும் என்பதே நம்பிக்கை.

சம்பவம் - ஒன்று

நாம் ஒன்பதாம் ஆண்டு அல்லது எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்த காலம். அப்போது எமக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர் அவர். வகுப்பில் ஒரு மாணவன் அவர் படிப்பித்துக்கொண்டிருக்கின்றபோது கதைத்தான்

என்பதற்காக முன்னேவரும்படி அழைத்து கரும்பலகைக்கு அருகில், அவனது ஒரு கன்னம் கரும்பலகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்படி நிறுத்தினார். நிறுத்திவிட்டு, அவனது தலைக்கும் கரும்பலகைக்கும் இடையில் இருக்கின்ற இடைவெளியை பரிசோதனைக் கூடத்தில் பரிசோதனை ஒன்றுக்குக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்கின்ற நேர்த்தியுடன் சரிபார்த்தார். அதன்பிறகு மாணவர்களைப் பார்த்து, உங்களுக்கு டபிள் ஷொட் என்றால் தெரியுமா என்று கேட்டார். அவர் எமக்கு வகுப்பெடுக்கத் தொடங்கி அப்போது சில வாரங்களே ஆகியிருந்தன. எவருக்கும் புரியவில்லை. தெரியாது என்றோம். சடாரென்று திரும்பி அந்த மாணவனின் கன்னத்தில் அறைந்தார். அறைந்தவேகத்தில் தலை போய் கரும்பலகையுடன் அடிபட்டுத் திரும்பிவந்தது. அவன் முழுக்க நிலைகுலைந்துவிட்டான். அவனை மீளவும் நிமிர்த்தி முன்னரைப் போலவே திரும்ப ஒரு அறை... இப்படி ஒரு தடவை அல்ல; பல தடவைகள். கரும்பலகை என்று சொல்லப்பட்டாலும் சுவரில் கறுப்பு வண்ணம் அடித்தே அந்த "கரும்பலகை" உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. பாடம் நடத்துவதிலும் சுவாரசியமாக வகுப்பெடுப்பதிலும் மிகப் பிரபலமாக இருந்த இந்த ஆசிரியர் மாணவர்களை ஏன் இத்தனை குரூரத்துடன் துன்புறுத்தினார் என்பது இப்போதும் புரியாமலேயே இருக்கின்றது. ஒருமுறை எமக்கு அவர்

பாடம் நடத்திக்கொண்டிருக்கும்போது வேறுவகுப்பைச் சேர்ந்த சிலமாணவர்கள் பேசிக்கொண்டு சென்றனர் என்பதற்காக அதில் ஒருவனை அழைத்தார். தயங்கித் தயங்கி அருகில் வந்த மாணவனை சட்டையின் கழுத்துப் பிரதேசத்தில் பிடித்து இரண்டு கைகளாலும் சட்டையைப் பிரித்து இழுத்தார். அத்தனை பொத்தான்களும் அறுந்து விழுந்தன. முகத்தில் ஓங்கிக் குத்தினார். உண்மையில் அவர் கோபம் தலைக்கேறி என்ன செய்கின்றார் என்று தெரியாமல் அடித்தார் என்று கூடச் சொல்ல முடியாது. ஒரு மாணவனை அடிக்கப் போகின்றார் என்றால் முதலில் தனது கைக்கடிகாரத்தைக் கழட்டி மேசையில் கவனமாக வைப்பார். அதன் பிறகு தனது முழுக்கைச் சட்டையின் கைமடிப்பை முழங்கை வரை மடித்துவிடுவார். சில சமயங்களில் கண்ணாடியையும் கழட்டி கண்ணாடிப் பெட்டியில் வைத்து மூடி மேசையில் வைப்பார். இவ்வளவையும் மிகுந்த நிதானத்தையும் செய்துவிட்டே அவரது வன்முறைத் தாக்குதல் அரங்கேறும்.

சம்பவம் - இரண்டு

இன்னொரு ஆசிரியர் இருந்தார். எட்டாம் ஆண்டில் நாம் கற்றுக்கொண்டிருந்தபோது அவர் முதலாம் தவணை முடியவே கற்பிக்க வந்தார். வந்தவர், முதல் நாள் வகுப்பு முழுவதும் தனது வகுப்பில் யாரும் சேட்டை விட்டால் எப்படித் தண்டிப்பேன் என்பதைச் சொல்லிக்காட்டினார். அவற்றுள் சில தண்டனைகள்:

மாணவரின் ஒரு பக்கக் காதில் குமிழ்முனைப்பேனா ஒன்றினை சற்றே நுழைத்து அந்தத் தலையை சவருடன் ஒங்கி அடிப்பதன்மூலம் பேனாவை மறுபக்கம் வெளிவரச்செய்தல்

அரைச்சுவற்றில் கையை ஊன்றிக்கொண்டிருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு பலமாக முழங்கையில் அடிப்பதன் மூலம் முழங்கை மூட்டை உடைத்தல்.

சம்பவம் - மூன்று

எமக்குப் பக்கத்து வகுப்பினருக்கு சங்கீதம் படிப்பித்த ஆசிரியர் அவர். ஒருமுறை அவரது வகுப்பில் கற்றுக்கொண்டிருந்த ஒரு மாணவன் "ஸந்திப..." என்பதை "சாணி தப்ப..." என்று நகைச்சுவைக்காக சொல்லியிருக்கின்றான். அதற்குத் தண்டனையாக அவனது தலையில் உண்மையான மாட்டுச் சாணியை எடுத்துத் தப்பச் சொல்லித் தண்டனை கொடுத்திருக்கின்றார் ஆசிரியர்.

சம்பவம் - நான்கு

எமக்குத் தமிழ் கற்பித்த இன்னொரு ஆசிரியர் இருந்தார். அவர் வகுப்பில் அடிக்கடி கட்டுரைகள் எழுதச் சொல்லுவார். அப்படி எழுதிய கட்டுரைகளை

ஒவ்வொருவராக எழும்பி வாசிக்கச் சொல்வார். கட்டுரையின் தரம், எப்படி எழுதப்பட்டிருக்கின்றது எதுவுமே அவருக்கு முக்கியமில்லை. கட்டுரை வாசிக்கும் மாணவன் தனக்குப் பிடித்தவன் என்றால் அவனை "தூக்கி வைப்பதும்" பிடிக்காதவன் என்றால் இயன்றவரை உளவியலரீதியாக துன்புறுத்துவதுமே அவரது நோக்கமாக இருக்கும். பிடிக்காதவர்கள் கட்டுரை வாசிக்கின்றபோது முகத்தை அஷ்டகோணலாகச் செய்வதுடன், தனது உடல் முழுவதும் சொறிவதுபோல சொறிந்துகொள்வார், தலையை கொண்டுபோய் தூண்டினால் இடிப்பதுபோல பாவனை செய்வார். உண்மையில் இந்தக் கட்டுரையாசிரியர் உட்பட பலர் இந்தச் சேட்டைகளால் நொந்துபோய் பெரும் மன உளைச்சலுக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றோம். அதன்பிறகு தனக்குப் பிடித்த மாணவர்கள் கட்டுரைவாசித்தால் கண்களைப் பரவசமாக அரைமயக்கத்தில் இருப்பது போல வைத்துக்கொண்டு பாவனை செய்வார். "ஆஹா ஆஹா" என்பார். பறக்கும் முத்தங்களைச் சிந்தவிடுவார். இவர் பெருமளவு அடிப்பது இல்லையென்றாலும், அடியாமலேயே உளவியல் வன்முறையை இவரைவிட மோசமாக வேறுயாராலும் பிறர்மீது செலுத்தமுடியாது என்றே நினைக்கின்றேன்.

சம்பவம் - ஐந்து

எமது பக்கத்து வகுப்பில் ஆசிரியர் படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றபோது மாணவன் ஒருவன் பக்கத்தில் இருந்தவனுடன் பேசினான் என்பதால் ஆத்திரமுற்ற ஆசிரியர் Compass இனைத் தூக்கி மாணவன் மீது எறிந்திருக்கின்றார். அது அவன் தலையில் பட்டு மண்டை உடைந்துவிட்டது. அந்த மாணவனின் தாய் அடுத்தநாள் இருபது ரூபாய் பணத்தைக் கொண்டு வந்து பாடசாலை அதிபரிடம் கொடுத்து, "ஆசிரியரிடமின்னைகளுக்கு அடிக்கிறதென்டா இந்தக் காசில பிரம்பு வாங்கி அடிக்கச் சொல்லிச் சொல்லுங்கோ. இப்படிக்கொம்பாசைத் தூக்கி எறிந்து மண்டையை உடைக்கவேண்டாம் என்று சொல்லுங்கோ" என்று சொல்லிவிட்டுச்சென்றார்

சம்பவம் - ஆறு

நாம் பாடசாலைக்குச் சென்ற முதல்வருடம், முதல் வாரம். நான் வகுப்பு முதல்வராக இருந்தேன். அப்போது வகுப்பில் கதைக்கின்ற மாணவர்களின் பெயர்களை கரும்பலகையில் எழுதவேண்டும் என்பது எனது கடமையாக இருந்தது. எமது வகுப்புக்கு அடுத்ததாகவே மாணவமுதல்வர்களின் அலுவலகம் இருந்ததால் சிறிய சத்தம் வந்தாலும் அவர்கள் கூப்பிட்டு விசாரிப்பார்கள் என்பதால் வகுப்பில் கதைத்துக்கொண்டிருந்த இரண்டு மாணவர்களின் பெயரை கரும்பலகையில் எழுதிவிட்டேன். அதுவரை

நான் படித்த ஆரம்பப் பாடசாலையில் இவ்வாறு எழுதுவது ஒரு சம்பிரதாயமாகவே இருந்ததே தவிர, மாணவர்கள் இதைவைத்துத் தண்டிக்கப்படுவதில்லை. அப்போது வகுப்புக்கு வந்த ஆசிரியர் அந்த இரண்டு மாணவர்களையும் அழைத்தார். அடுத்த கணமே கண்மண் தெரியாமல் இருவரையும் தாக்கத் தொடங்கினார். இரண்டு மாணவர்கள், வெறும் 10 வயதே ஆனவர்கள். வகுப்பு முழுவதும் போய் விழ விழ இழுத்து எழுப்பி அடித்தார். ஒரு விதத்தில் அதற்கு நானும் பொறுப்பாளி ஆகிவிட்டேன் என்பதால் இன்று வரை எனக்கு அதீத குற்ற உணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதாக அந்தச் சம்பவம் அமைந்துவிட்டது.

மாணவர்களை தோழமையுடன் நடத்திய நிறைய ஆசிரியர்கள் இருந்திருக்கின்றார்கள். அன்பும் அரவணைப்பும், தேவையானபோது பரிவுமாய் மாணவர்களை ஆதரித்து வழிகாட்டிய ஆசிரியர்கள் அவர்கள். ஆனால் அவர்களை வைத்து நான் மேலே குறிப்பிட்டவிதமாக வன்முறையைப் பிரயோகிக்கின்ற ஆசிரியர்களைக் கடந்துபோகமுடியாது. இன்றுவரை இவர்கள் செய்த துன்புறுத்தல்களால் உளவியல் ரீதியில் பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்கள் பலரை நான் கண்டிருக்கின்றேன். கிட்டத்தட்ட இந்தச் சம்பவங்கள் நடந்து 20 ஆண்டுகளுக்கு மேலானபின்னரும், கடந்துபோன பாடசாலை நாட்கள் பற்றி மகிழ்வோடு பேசிக்கொண்டிருக்கின்றபோது மனதில் நிலைத்து விட்ட வடுக்களாக இந்தச் சம்பவங்களை மீளவும் விபரிப்பவர்களைக் கண்டிருக்கின்றேன். அவர்களுக்கெல்லாம், இவை மீட்டவேண்டிய நினைவுகளாக இல்லாமல் மனதில் நிலைத்து விட்ட வடுக்களாகவே இருக்கின்றன என்பதையும் அறியமுடிந்தது. அதற்கும் அப்பாலாக குறிக்கப்பட்ட மாணவர்களின் ஆளுமை விருத்தியையும் உள ஆரோக்கியத்தையும் நிரந்தரமாகப் பாதிக்கின்ற சம்பவங்களாகவும் ஆசிரியர்களின் இந்த அணுகுமுறைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

உண்மையில் எமது சமூகத்தில் இருக்கின்ற ஒருவித மந்தைத்தனம் எல்லாம் எமக்கு பாடசாலை முறைகளில் இருந்தே எம்மீது திணிக்கப்பட்டனவோ என்றே தோன்றுகின்றது. பெரியாரை மதித்தல், அவர்களுடன் எதிர்த்து கதைக்கக் கூடாது, அவர்கள் என்ன சொன்னாலும் கேட்கவேண்டும் என்று சிறுவயதில் சொல்லப்படுவன எல்லாம் பாடசாலைகளில் தான் நிறுவனமயமாக்கப்பட்டு மாணவர்கள் அடிமை மனது கொண்டவர்களாய் முழுக்க முழுக்க மாற்றப்பட்டு சமூகத்திற்கு கொண்டுசெல்லப்படுகின்றனர் என்றே கருதமுடிகின்றது. பிறரை மதிக்கின்ற பண்பும் அடுத்தவர் கருத்துகளைக் கேட்டுப் பரிசீலனை செய்கின்ற பண்பும் மிக முக்கியமானவையே; ஆனால் கேள்வியும்

தேடலும் தனித்துவமும் நிரம்பி இருக்கவேண்டிய இளைய வயதிலேயே ஆசிரியர் எதிர் மாணவர் என்று துருவ நிலைகளாகக் கொண்டு ஆசிரியர்கள் எல்லாம் அறிந்தவர்கள் மாணவர்கள் அவர்களிடம் இருந்து அறியவேண்டியவர்கள், ஆசிரியர்கள் சொல்லிக் கொடுப்பவர்கள் மாணவர்கள் கேட்டுக் கொள்பவர்கள் ஆசிரியர்கள் வழிகாட்டுபவர்கள் மாணவர்கள் வழிநடப்பவர்கள் என்று மாணவர்களது சிந்தனை முறை கட்டமைக்கப்படுகின்றது. மாணவர்களை நோக்கி ஆசிரியர் கேட்பது கேள்வி என்றும் ஆசிரியரிடம் மாணவர்கள் கேட்பது சந்தேகம் என்றும் பொதுவழக்கில் வழங்கப்படுவதன் பின்னால் இருக்கக் கூடிய மனநிலை ஆராயப்படவேண்டியது. கேள்வி என்பது அதிகம் தெரிந்தவர்கள் / அறிவாளிகள் கேட்பது, சந்தேகம் என்பது முழுமையாகத் தெரியாதவர்கள் தெரிந்தவர்களிடம் கேட்பது என்பது இங்கே கவனிக்கத்தக்கது.

ஆசிரியர்களிடமிருந்து மாணவர்களை நோக்கிய இந்த எதிர்பார்ப்பு அல்லது அபிப்பிராயம் என்பது ஆசிரியர்களால் மாத்திரம் திணிக்கப்படுவதாக அல்லாமல் மாணவர்களும் மனதளவில் அதற்குத் தயார் நிலையிலேயே இருக்கின்றார்கள் என்பதே முக்கியமானது. சமூகமானது அவ்வாறே சிறுவயதில் இருந்தே இரு தரப்பினரையும் தயார்ப்படுத்துகின்றது. சமூக ஒழுங்குகளையும் அதிகாரத்தையும் பேணி நிலைநாட்டுவதற்கேற்ற படிநிலைகளுக்கு (Hierarchy) சிறுவயதிலேயே தயார்ப்படுத்தப்பட்டவர்களை உருவாக்குகின்ற பட்டறைகளாகவே பாடசாலைகள் இருக்கின்றன. இன்று பொதுவெளியில் கலை இலக்கியத்துறையிலும், செயற்பாட்டாளர்களாகவும் இருக்கின்ற இளைஞர்களை மூத்த தலைமுறையினர் இன்னமும் சிறுவர்களாகவே பார்க்கின்றனர். அவர்களுக்கு தேவைப்படுவதெல்லாம் தமக்குக் கீழான சிஷ்யப் பரம்பரை ஒன்றுதானோ என்றே நினைக்கத் தோன்றுகின்றது. ஒருவிதத்தில் இந்த மனநிலைதான் அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளுக்கிடையில் தொடரவேண்டிய தோழமையுணர்வையும், அறிவு மற்றும் அனுபவங்களின் கையளிப்பையும் நிர்மூலமாக்கிவிடுகின்றது என்றே கூறவேண்டும். தேசிய விடுதலைக்காகவும், சமூக விடுதலைக்காகவும் போராடும் நாம் எமது போராட்டம் ஏன் தோற்றது என்று மீள மீள ஆராய்கின்றோம், சுயவிமர்சனங்களைக் கோருகின்றோம். ஆனால் எமக்குள் இருக்கின்ற மந்தைத் தனத்தை எமது தேசிய, சமூக விடுதலைப் போராட்டங்களில் பெற்ற பின்னடைவுகளுடன் இணைத்துப் பார்ப்பதை அனேகம் தவிர்த்தே விடுகின்றோம்.

ஒடுக்குமுறை ஒன்று தொடர்ந்து நிகழ்வதற்கு ஒடுக்கு முறை ஒன்றுக்கு உட்பட மனதளவில் தயாராகிவிட்ட

மந்தை நிலையும் ஒருவிதத்தில் காரணமே என்பது பற்றி நாம் உரையாட ஆரம்பிப்பது முக்கியமானது. அதற்கான ஆரம்பங்களுள் ஒன்றாக பாடசாலைகளில் இருக்கின்ற ஆசிரியர் - மாணவர் உறவுபற்றியும் பேசவேண்டியிருக்கின்றது. இன்றும் கீழைநாடுகளில் இருக்கின்ற கல்விமுறை பாவ்லோ ஃப்ரைய்ரே குறிப்பிடுகின்ற "வங்கிமுறைக் கல்வி" ஆகும்.

"இன்றைய கல்விமுறை என்பது எடுத்துச் சொல்வது என்ற நோயால் அவதியுறுகின்றது. எடுத்துச் சொல்வது என்பதே வகுப்பறைக் கல்வியின் ஒரே அம்சம். இந்த உறவு அடிப்படையில் எடுத்துச் சொல்வது ஒரு மனிதரையும் (ஆசிரியர்), பொறுமையோடு கேட்டுக்கொண்டே இருக்கும் ஒரு பருப்பொருளையும் இன்றைய கல்வி உள்ளடக்கமாகக் கொண்டுள்ளது."

என்று இந்நூலில் குறிப்பிடும் ஃப்ரைய்ரே இந்தக் கல்விமுறை நிலவுகின்ற சமூகச்சூழலில் இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் பற்றிய 10 அவதானங்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவை

1. ஆசிரியர் பாடம் நடத்துபவர் - மாணவர்

நடத்தப்படுபவர்

2. ஆசிரியருக்கு எல்லாம் தெரியும் - மாணவருக்கு எதுவும் தெரியாது

3. ஆசிரியர் சிந்திப்பார் - மாணவர்கள் சிந்திக்கவைக்கப்படுவார்கள்

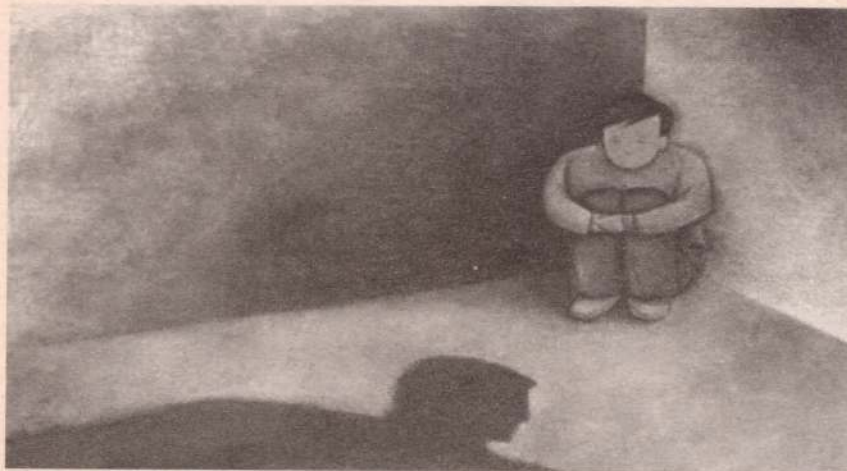
4. ஆசிரியர் பேசுவார் - மாணவர்கள் கவனிப்பார்கள்

5. ஆசிரியர்கள் நல்லொழுக்கம் போதிப்பவர்கள் - மாணவர்கள் நல்லொழுக்கம் அடைய வைக்கப்படுபவர்கள்

6. ஆசிரியர் முன்மொழிவுகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அதிகாரம் கொண்டவர் - மாணவர்கள் பின்பற்றுபவர்கள்

7. திட்டத்தின் உள்ளடக்கத்தை, நிகழ்ச்சிப் போக்கை ஆசிரியர் தீர்மானிப்பார் - மாணவர்கள் அதற்கேற்ப தம்மை வடிவமைத்துக்கொள்வார்கள்

8. ஆசிரியர் தான் செயற்படுவார். ஆசிரியர்களின் செயற்பாடுகள் மூலம் தான் செயற்பட்டதான ஒரு மாய நிலையைத் திருப்தியை மாணவர்கள் அடைவார்கள்

ஊடாகவும் இந்த கருது கோள் தவறானது என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வகுப்பறைகளிலும் அதற்கு வெளியிலும் மாணவர்களை கட்டுப்படுத்த வன்முறையினைக் கையில் எடுப்பது உடனடியாக உதவினாலும் நீண்டகால அடிப்படையில் பாரதூரமான விளைவுகளையே ஏற்படுத்தும். சிறுவயதில் உடல் ரீதியாகத் தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் பதின்பருவத்திலும் பெரியவர்கள் ஆகும்போதும் வன்முறைகளிலும் குற்றச்

9. ஆசிரியர்கள் தங்களது தொழில்திகாரத்தை பயன்படுத்தி அறிவின் அதிகாரத்தைக் குழப்பி அதை மாணவர்களின் சுதந்திரத்துக்கு மாற்றாக, எதிராக முன்வைக்கின்றார்கள்

10. கல்விமுறையின் மனிதக் கூறு ஆசிரியர்தான், மாணவர்களோ பொருட்கூறுகளாகக் கருதத்தக்கவர்கள்

பாவ்லோ ஃப்ரைய்ரேயின் வங்கிமுறைக் கல்வி பற்றிய அவதானங்களும், அவர் எழுதிய Pedagogy of the Oppressed என்கிற நூலும் வெளிவந்து கிட்டத்தட்ட 50 ஆண்டுகளை எட்டப்போகின்ற சூழலில் இதுபற்றிய கரிசனைகள் போதுமான அளவு எமது சூழலில் வரவில்லை என்றே கூறவேண்டும். அதன் தொடர்ச்சியாக இதே நிலைமைகள் இன்றும் எமது கல்விமுறையில் நிலவுகின்றது என்பதையும் அதுவே சரியாக ஒழுக்கமுறைமை என்று பெரும்பான்மை சமூகத்தால் எதிர்ப்பார்க்கப்படுகின்றது என்பதும் உண்மை. இந்தக் கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் மீது நிகழ்த்துகின்ற வன்முறைகள் அனைத்துமே இந்தக் கல்விமுறையாலும் அது முன்வைக்கும் ஒழுக்க முறைமையாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவையே. ஒருவிதத்தில் அந்த ஒழுக்கமுறைமையை திணிக்கவும் ஆசிரியர் மாணவர் உறவின் ஊடாக எதிர்கால “ஒடுக்குமுறைச் சமூகத்துக்கான பிரதிநிதிகளை” தயார்ப்படுத்தவுமான பயிற்சிகளாகவே இந்த வன்முறைகள் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன என்றும் கூறலாம். இந்த அடிப்படையில் பாவ்லோ ஃப்ரைய்ரேயும் மாற்றுக்கல்வி முறைமைகள் பற்றியும் நாம் பேசவேண்டியது மிகவும் முக்கியமானதாகின்றது.

ஆசிரியர்கள் மாணவர்களைத் தண்டிப்பதனை, மாணவர்களை நெறிப்படுத்துவதற்கான வழிமுறை என்கிற வாதங்களும் இருக்கின்றன. அதேநேரம் பல்வேறு ஆய்வுகளின் ஊடாகவும் அவதானங்களின்

செயல்களிலும் அதிகம் ஈடுபடுபவர்களாக இருப்பதையும் ஒப்பீட்டளவில் குறைவாக உடல் ரீதியாகத் தண்டிக்கப்பட்டவர்களுடன் நோக்கும்போது கல்வியில் குறைவான நாட்டமுள்ளவர்களாகவும், உள ஆரோக்கியம் பாதிக்கப்பட்டவர்களாகவும் போதைப்பாவனைகளுக்கு அடிமையானவர்களாக இருப்பதையும் Supporting Children in Their Home, School, and Community என்கிற நூலில் Dorothy H. Sailor சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

வங்கிமுறைக்கல்விக்கு மாற்றாக பிரச்சனைகளின் அடிப்படையிலான கல்விமுறையை (Problem posing education) பாவ்லோ ஃப்ரைய்ரே முன்வைக்கின்றார். இந்த முறையானது ஆசிரியர் எதிர் மாணவர் என்கிற துருவநிலையை இல்லாமற் பண்ணி ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் இணைந்து உரையாடல்களின் மூலமாக கற்றல் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதான ஓர் ஒழுங்கை முன்வைக்கின்றது. மாணவர்கள் என்போர் கேட்பவர்களாகவும் பின்பற்றுபவர்களாகவும் பார்வையாளர்களாகவும் இல்லாமல் உரையாடுபவர்களாகவும் சேர்ந்து பயணிப்பவர்களாகவும் பங்காளர்களாகவும் இங்கே பங்கெடுக்கின்றனர். சற்றே விலகி நோக்கும்போது, வங்கிமுறைக்கல்வி நிலவுகின்ற எமது சமூகத்தின் இயல்பாகி இருக்கின்ற உரையாடல்களில் நம்பிக்கை இல்லாமல் வன்முறையைக் கையில் எடுக்கின்ற போக்கிற்கும், நாயகத்துவத்தை நம்புகின்ற, மந்தைத்தனம் மிக்க மனநிலைக்கும் தீர்வாக பிரச்சனைகளின் அடிப்படையிலான கல்விமுறையைக் கையாள்வது ஆக்கபூர்வமானது என்றே தோன்றுகின்றது.

தனது அவதானங்களின் ஊடாக வங்கிமுறைக்கல்வியில் அதிகாரம் எப்படி ஆசிரியர்களிடம் குவிந்திருக்கின்றது என்பதையும், அது எவ்விதம் மாணவர்களை ஒடுக்கப்பட்டவர்களாகக்கொண்டு இயங்குகின்றது என்பதை

இலகுவாக புரிந்துகொள்ளமுடிகின்றது. அதன் சாரமாக பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“எனவே வங்கிமுறைக் கல்வி மனிதர்களை எதற்கும் தக்கவாறு வடிவமைக்க முடிந்த, மேலாண்மை செலுத்த முடிந்தவர்களாகப் பார்ப்பதில் ஆச்சரியமே இல்லை. தன்னைச் சேமிப்புக் கிடங்காய்ப் பாவித்துக்கொண்டு மேலும் மேலும் அறிவைப் போட்டு நிரப்பிக்கொண்டு, எதிர்வினையும், எந்த ஒரு ஆராய்ச்சியும் இன்றி, ஆய்ந்தறியும் மனநிலையை இழந்துபோகும் ஒரு மாணவர் உலகை மாறுதல் அடையவைப்பவராகத் தன்னைக் கருதமுடியாதநிலைக்குத் தள்ளப்படுவார். தங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பணிவு நிலைக்கே மீண்டும் மீண்டும் ஆழமாகத் தன்னை ஆட்படுத்திக்கொள்ளும் ஒருவர் தன்னடக்கத்தின் ஆளுமைக்குப் பலியாக இருக்கும் உலக நிலைக்குத் தகுந்தாற்போல வளைந்து கொடுப்பதே வாழ்க்கை என நினைக்கும் நிலை மட்டுமல்ல; மனதின்கண் பதிவான ஆதிக்க அதிகாரச் சூழலே சிறந்ததென்று கூறும் நிலையும் ஏற்படலாம்”

எனவே விடுதலையை அவாவிநிற்கும் ஒரு சமூகம் முதலில் அதிகாரங்களுக்குக் கீழ்ப்படியாத, தன்னை சுயமரியாதை கொண்டதாக உணர்கின்ற நிலைக்குத் தன்னைத் தகவமைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்த அடிமை மனநிலை அல்லது மந்தைத்தனமான மனநிலையை மாணவர்களுக்குள் ஆழமாகப் பதியவைக்கின்ற பாத்திரத்தை ஆதிக்கசக்திகள் பாடசாலைகளின் ஊடாகவும், கல்விமுறையின் ஊடாகவும், அவற்றினூடான பிரதான கருவிகளாக ஆசிரியர்கள் ஊடாகவுமே செயலாக்குகின்றன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அவற்றிலிருந்து விடுதலைபெறுவதற்காக முயற்சிகளும், புதிய கல்விமுறையின் ஊடாகவும், பாடசாலையினதும், ஆசிரியரதும் மீள் ஒழுங்குசெய்யப்பட்ட பாத்திரங்களின் ஊடாகவுமே முன்னெடுக்கமுடியும்.

பின்குறிப்பு

எனது பாடசாலை நாட்களில் நான் நேரடியாகக் கண்ட அனுபவங்களும் அவற்றால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பற்றிய நெடுநாளான எனது அவதானமும் கரிசனையுமே இக்கட்டுரையை எழுதத் தூண்டியது. இன்னொருவிதத்தில் Paolo Freire எழுதிய Pedagogy of the Oppressed, Education: The Practice of Freedom என்கிற நூல்களை வாசித்தபோது இந்த அனுபவங்கள் ஏற்படுத்திய சலனமும் முக்கியமானது. இது தொடர்பாக மேலும் சிந்திக்க Michel Foucault இன் Discipline and Punish நூலும் Panopticism என்கிற கோட்பாடும் Nietzsche இன் The Genealogy of the morals நூலும் உதவும்.

இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்ட சம்பவங்கள்

1990 இற்கும் 1997 இற்கும் இடைப்பட்ட காலங்களில் இடம்பெற்றவை. தற்போது நகர்ப்புறப் பாடசாலைகளைப் பொறுத்தவரை உடல்ரீதியான வன்முறைகள் பெருமளவில் குறைந்துவிட்டன என்றபோதும் உளரீதியான வன்முறைகள் தொடரவே செய்கின்றன. தவிர, தண்டணைகள் மாறியபோதும் பாடசாலைகள் ஊடாக தொழிற்படுகின்ற ஆசிரிய மாணவர் உறவும், அதிகார ஒழுங்கும் இப்போதும் தொழிற்படவே செய்கின்றது. மேலும், மிக நீண்ட காலமாக நிலவிய மேற்குறித்த ஆசிரிய மாணவ உறவும், மனநிலையும் இன்றுவரை சமூக உறவுகளிலும் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு அசைவுகளிலும் தாக்கம் செலுத்தியே இருக்கின்றது. ■

புதிய சொல்

கலை இலக்கிய எழுத்துச் செயற்பாட்டிற்கான இதழ்

சொல் 6

ஏப்ரல் - ஜூன் 2017

ஆசிரியர் குழு

தி.சதீஷ்குமார்
கிரிஷாந்த்
அருண்மொழிவர்மன்
நிவேதா யாழினி
அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்

இதழ் வடிவமைப்பு
மதுரன் ரவீந்திரன்

அட்டை ஓவியங்கள்
நல்லையா சவேசன்

தொடர்புக்கு

முகவரி - சி.கிரிஷாந்த்
கேணியடி லேன், திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

மின்னஞ்சல் : puthiyasol@gmail.com

■ அத்தியா

Silence in the Courts (2016)

அதிகாரத்தின் துஷ்பிரயோகம்

நாடு யாது

சர்ச்சைக்குள்ளான திரைப்படம் அல்லது தடை செய்யப்பட்ட திரைப்படம் என்றாலே அதனைச் சுற்றி தீராத ஆர்வம் வலைப்பின்னலாக பின்னப்பட்டுவிடும். சில உண்மைச் சம்பவங்களைப் பிரதிபலிக்கும் திரைப்படங்கள், ஆவணப்படங்களைத் திரையிடும் செயற்பாடு அரசினால் அல்லது சமூக, மத, கலாசார நிறுவனங்களினால் தடை செய்யப்படுவது வழக்கமான ஒரு செயலாகிவருகிறது. மனிதர்கள் பல்வகைத்தன்மை கொண்டவர்கள். மனித கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள். யார் எப்போது என்ன மனநிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை யூகிக்க முடியாத அளவுக்கு சிக்கலானவர்கள். இந்தப் புதிரை அவிழ்ப்பதில் சங்கடங்களை எதிர்போக்குவதுதான் மனித மனதின் யதார்த்த நிலை. இதை அறிந்து கொள்வது எக்காலத்திலும் கடினமான செயலாகவே இருக்கின்றது.

காலங்காலமாக பாலியல் லஞ்சம் மற்றும் பாலியல் வல்லுறவு என்பன அதிகாரத்துஷ்பிரயோகத்தின் அங்கமாக இன, மத, மொழி, நிற வேறுபாடின்றி அனைத்து சமூகங்களிலும் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றன. இது எந்த ஒரு மதமும், இனமும் மறுக்கவியலாத அப்பட்டமான உண்மை. இலங்கையிலும் இது விதிவிலக்கல்ல. சில உண்மைச் சம்பவங்களை பத்திரிகைகளில் மற்றும் செய்திகளில் அவதானிக்கின்ற போது, “என்ன ஒரு கேடு கெட்ட மிருகத்தனமான சமூகங்களுக்கு மத்தியில் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்?” என்னும் வினா அடிக்கடி பலரிடம் சலிப்புடன் எழுந்து நிழலாடும். அப்படி இருந்தும் அதே சூழலில் ஒரு சில மாமனிதர்கள் சக மனித உணர்வுக்காக தமது உயிரையும் துச்சமாக

மதித்து களமிறங்கி போராட முன்வருகின்ற போதுதான் மனிதப்பிறவிக்கான இருப்பின் நியாயத்தை எம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

அப்படியான, இன்னும் நீதி மறுக்கப்பட்ட ஒரு உண்மைச்சம்பவத்தின் ஆவணப்படம் பற்றி அண்மையில் அறியக்கிடைத்தது. இயக்குனர் “பிரசன்ன விதானகே” 2016 இல் இயக்கிய சிங்கள மொழி ஆவணப்படம் “சைலன்ஸ் இன் த கோர்ட்” (Silence in the Courts). இது பற்றி பெரும்பாலும் ஊடகத்துறையினர் தவிர்த்து தமிழ் பேசும் சமூகங்கள் அறிந்திருக்க வாய்ப்பு குறைவாகவேயிருகின்றது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை பாரிய மொழி ரீதியான இன முரண்பாடு மறைமுகமாகவும் நேரடியாகவும் நடைமுறையில் இருப்பதனாலோ என்னவோ தமிழ் மொழி பேசும் தரப்பின் பெரும்பாலானோர் இது சிங்களவர் பிரச்சனை என கவனத்திற்கொள்ளாமல் புறக்கணித்திருக்கக்கூடும். ஊடகங்களும் அக்கறை காட்டாமல் தவிர்த்திருக்கக் கூடும். இங்கு மொழி, இனம் என்று நோக்காமல் “பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகள்” என்று நோக்குவோமேயானால் இது பெருமளவில் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களால் நிகழ்த்தப்படும் தண்டிக்கப்பட வேண்டிய குற்றம் என்பது அனைத்து இன மக்களுக்கும் தெளிவாகப் புரியும்.

முல்லீம், தமிழ்ச் சமூகங்களைப் பொறுத்தவரை இதை விட மோசமான பாரதூரமான பாலியல் துஷ்பிரயோகச் சம்பவங்கள் அவர்களது சமூகத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டாலும் அவை வெளிக்கொணரப்படும் வீதம் மிகக் குறைவு. மதம், கலாசாரம், சமூகக்கட்டமைப்பு என்று பெண்களை

அதிகமாக மட்டந்தட்டி வீட்டில் அடைக்கும் சமூக நீட்சியே இன்னும் தொடர்கிறது. அல்லாவிட்டால் அந்தப் பெண்ணே குற்றவுணர்வு மேலோங்கி தற்கொலை செய்யத்தூண்டும் வண்ணம் குடும்பமும் சமூகமும் தங்களது திராணியற்ற தனத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்த அதிகாரத்திலுள்ளவர்களிடம் காட்டாமல் தங்களது அறியாமையையும், இயலாமையையும் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களிடம் நிரூபித்துக்கொண்டிருக்கும் நிலைதான் இன்றும் நிலவி வருகின்றது.

சமூகத்தில், கல்வியில் உயர்ந்த தரத்தில் இருப்பவர்களிடம் “சிறந்த மனிதப்பண்பாடு” நிரம்பி இருக்கும் என்னும் பொது மையவோட்ட நம்பிக்கைதான் பெரும்பாலும் சாதாரண மனிதனைப் படுகுழியில் தள்ளி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கின்றது. பாடசாலையில் ஆசிரியர் மாணவியை அல்லது சிறுமியை பாலியல் துஷ்பிரயோகத்துக்குள்ளாக்குதல்; பஸ்கலைக்கழக மாணவியை விரிவுரையாளர் துஷ்பிரயோகம் செய்தல் என்றவாறு நீண்டு செல்லும் இந்தச் சம்பவங்களை சமூகத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்த்தில் உள்ளவர்களில் சிலர் நிகழ்த்திவிட்டு, குறைந்த பட்ச தண்டனை கூட பெறாமல் சுதந்திரமாக திரியும் நிலை காணப்படுகிறது. இது போன்ற துஷ்பிரயோக செயலில் ஈடுபடுபவர்களினால் தான் பெண்கள் இன்றும் ஆண்துணையின்றி பெருவாரியான முயற்சிகளை தாமாக மேற்கொள்ளவியலாமல் ஊனமுற்றிருக்கும் நிலை காணப்படுகிறது. ஆணின்றி பெண்ணால் இயங்க முடியாது என்று சமூகத்திலுள்ளவர்கள் கூறிக்கொள்ள ஒரே ஒரு பெருங்காரணம் பெண்ணுடலுக்காக கழுக்கு

போலக் காத்திருக்கும் கீழ்த்தரமான ஆணாதிக்கவாத செயற்பாடுகள்தான். நமது சமூகத்தில் பாலின வேறுபாட்டை மையப்படுத்தி பேசுவோமேயானால் இங்கு பெண்ணுக்கு பாதுகாப்பும் ஆண்தான்; பெண்ணை பாலியல் துஷ்பிரயோகத்திற்கு உட்படுத்துவதும் பெருவாரியாக ஆண்தான்.

இந்த ஆவணத்திரைப்படம் பற்றி விளக்க முன்னர் இலங்கையின் முக்கியமான ஒரு ஊடகவியலாளர், எழுத்தாளர், மற்றும் முன்னாள் ராவய பத்திரிகையாசிரியர் விக்டர் ஐவன் பற்றி அறிந்திருப்பது இவ்விடத்தில் பொருத்தமாக இருக்கும். “சைலன்ஸ் இன் த கோர்ட்” ஆவணப்படத்தின் கதாநாயகன் என்றே இவரை கருத இயலும். இவர் நாம் பார்க்கும் வணிகத்திரைப்படங்களில் காண்பிப்பது போன்ற போலி கதாநாயகன் அல்ல. இவரைப்பற்றி எனக்கு சிறந்த அறிமுகத்தை தந்தவர் எனது நண்பனும் உதயம் தொலைக்காட்சியின் நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளரும் மற்றும் ஊடகவியலாளருமான பிஷ்ரின் முகம்மட். அவர் பின்வருமாறு விக்டர் ஐவன் பற்றிக் கூறி இருந்தார்:

“விக்டர் ஐவனை வாசிக்கத்தொடங்கி பல வருடங்கள் கடந்து விட்டன. அவரது புத்தகங்களாகட்டும், கட்டுரைகளாகட்டும், ஒவ்வொரு முறை வாசிக்கும் போதும் எத்தனையோ புது விடயங்களை எனக்கு கற்றுத்தருகின்றன. இலங்கை ஊடகவியலாளர்களில் நான் பார்த்து வியந்து நிற்கும் தனித்துவமானவர். அவரது எழுத்துக்களில் பக்கச்சார்பைக் கண்டதேயில்லை. சிறுபான்மைச் சமூகத்தின் குரலாக பல இடங்களில் அவரது குரல் ஒங்கி ஒலித்துள்ளது. “பன்சலையில்

புரட்சி” என்னும் அவரது நூல் என்னுள் அதிக ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. பிரசன்ன விதானகேயின் தயாரிப்பில் பல தடைகளை தாண்டி வெளிவந்த “மௌனித்த நீதிமன்றம்” (Silence in the Court) ஆவணப்படம் பார்த்த பின்னர் விக்டர் ஐவன் மீது அளவுகடந்த மரியாதை உண்டாயிற்று. நீதிபதியை தன் பேனா ஆயுதத்தைக் கொண்டு சட்டத்தின் முன் நிறுத்திய ஒரு ஊடக ஜாம்பவானாக 20 வருடங்களுக்கு முன்னரே சாதித்துக்காட்டியவர் விக்டர் ஐவன். ஊடகம் என்பது இன்று மிகப்பெரும் ஆயுதம். ஆனால், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் ஊடகங்கள் வெறும் செய்தி சொல்லிகளாகவும், அரசியல்வாதிகளின் ஊது குழலாகவுமே இருப்பதான குற்றச்சாட்டு முன்வைக்கப்படும் நிலையில் 20 வருடங்களுக்கு முன்னரே ராவய பத்திரிகைக்கு பாதிக்கப்பட்ட குறித்த பெண் முறையிட வந்துள்ளார். அதனடிப்படையில் பெண்ணின் பாதிப்புக்கு காரணகர்த்தாவாக இருந்த நீதிபதியை நீதி தேவதையின் முன் நிறுத்தியது மாத்திரமல்லாமல் நீதிபதியின் உண்மை முகத்தை வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டினார்.

இவரது “Unfinished Struggle” என்னும் நூல் அரசியல் அதிகாரத்தின் முன்னே நீதித்துறை தன் சுயாதீனத்தன்மையை இழந்து நிற்பதை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றது. அது மட்டுமன்றி நீதித் துறையில் உயர்பதவியில் இருப்பவர்களின்

துர்நடத்தைகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. இன்னும் இவரது பேசப்பட வேண்டிய நூல்கள் சிங்களம் மற்றும் ஆங்கில மொழிகளில் வெளியாகியுள்ளன. பத்திரிகைத்துறையில் குற்றப்புலனாய்வு பகுதியை சரிவர பயன்படுத்தி இருப்பவர் விக்டர் ஐவன். அவரது தேடல், ஆய்வு, தைரியம் போன்றன உண்மையில் ஊடகத்துறையினருக்கான முன்னோடி என்றே பல இளம் ஊடகவியாலாளர்கள் ஆத்மார்த்தமாகக் கருதுகிறார்கள்.

இந்த ஆவணப்படம், இரு பெண்களை அவர்களது குழந்தைகளைக் கருத்திற்கொண்டு நீதிபதி ஒருவர் தனது அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி பாலியல் வன்புணர்வு செய்ததையும், பாதிக்கப்பட்ட பெண்களின் கணவன்மார் இன்றும் அவரை பழிவாங்கத்துடிக்கும் மனோநிலையில் இருப்பதையும், இதில் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு உரிய நீதி வழங்கப்படுவதற்காக பாரிய முயற்சிகளை மேற்கொண்ட ஊடகத்துறையின் நடுநிலையான செயற்பாட்டையும், இன்றும் அந்த நீதிபதி தண்டிக்கப்படாமல் சுதந்திரமாகத் திரிவதையும், இன்றய நீதித்துறையின் நெருக்கடியையும் மிகவும் அழுத்தமாகவும், ஆதாரபூர்வமாகவும் பேசுகின்றது.

முதலாவது சம்பவம்

போதிய அறிவுப்பின்புலம் இல்லாத, இரு குழந்தைகளின் தாயான W.B.M கமலாவதி என்னும் பெண், 1997 இல் மாகோ நீதிமன்றத்தில் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்ட தன் கணவனை பிணையில் விடுவிக்க முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கையில், காவல்துறையினர், வழக்கறிஞர் ஏ.க.ஆ தென்னக்கோன் உதவியுடன் லெனின் ரத்நாயக்க என்னும் மாகோ நீதிமன்ற நீதிபதி அந்த பெண்ணை ஏமாற்றி, கம்பொல என்னும் ஊரில் விடுதி ஒன்றில் வைத்து அவளது மாதவிடாய் நாள் என்றும் பாராமல் அவளை துப்பாக்கி இருப்பதாக மிரட்டி ஒரே நாளில் நான்கு முறை வன்புணர்வு செய்தார். இதனை அடுத்து அந்தப் பெண் உடல்நலமற்று கணவனைக் காண சிறைக்குச் செல்லாமல் இருக்க கணவனுக்கு சந்தேகம் ஏற்படுகின்றது. பின்னர் வழக்கு நாளன்று வருகை தந்து கணவனிடம் நடந்தவற்றைக் கூற அவன் மிகவும் கோபம் கொண்டு அவளை அடித்து, “உனக்கும் எனக்கும் இனி எவ்வித உறவுமில்லை” என்று கூறி துரத்துகிறான். பின்னர் ஒரு நாள் குழந்தைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு சிறைச்சாலைக்கு வந்து தானும் பிள்ளைகளும் நஞ்சுண்ணப் போவதாக கூற, இதைத் தாங்காத கணவன் அவளை சமாதானம் செய்து வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கிறான். பின்னர் அவனது

மனைவிக்கு நிகழ்ந்த அநீதிக்காக நீதிபதியாக இருந்த லெனின் ரத்நாயக்கவை அசிக்கப்படுத்தி தாக்க முடிவு மேற்கொண்டு மலசலக்கழிவுகளை சேகரித்து ஒரு பையில் போட்டு வைத்துக்கொண்டதோடு கேஸ் நிரப்பப்பட்ட போத்தல் ஒன்றையும் எடுத்துக் கொண்டு நீதிமன்றத்தில் அத்துமீறி நுழைந்து நீதிபதியை சரமாரியாக தாக்கி, பின்னர் சரணடைந்து பாரியளவில் அதிகாரிகளால் தண்டிக்கப்படுகிறான். இந்தச் சம்பவத்தின் பின்னர் 9 மாதம் கழித்து “ராவய” பத்திரிகை நிறுவனத்திடம் முறையிட சென்றுள்ளனர். அங்கே பத்திரிகையாசிரியர் விக்டர் ஐவனை சந்தித்து நடந்த அனைத்து விடயங்களையும் கூற அவர் ஊடகவியலாளர் வருண கருணாதிலக்கவிடம் கூறுகிறார். வருண அதனை நம்ப மறுத்து பின்னர் ஆதரங்களைக் கொண்டு நம்பி, அந்த பெண்ணுக்காகவும், நீதித்துறையின் கீழ்த்தரமான செயலை கண்டித்தும் எழுத ஆரம்பிக்கிறார். அந்தச் சம்பவம் நடந்து 9 மாதங்களில் அந்தப் பெண் மூன்று அரச நிறுவனங்களுக்கு முறையிடச் சென்றுள்ளார். அத்தோடு ஜனாதிபதிக்கும் கடிதம் எழுதி அனுப்பி இருக்கிறார். யாருமே அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. இறுதியில்தான் ஊடகத்துறையின் உதவியை நாடியுள்ளார் அப்பெண்மணி. அவர் முறைப்பாடு தாக்கல் செய்த மூன்று அமைப்புகளும் பின்வருமாறு.

1. நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு (Judicial Service Commission)
2. வழக்குரைஞர் குழாம் சங்கம் (Bar Association)
3. மனித உரிமை முன்னேற்றத்திற்கான வழக்கறிஞர்கள்

Organizations for Development of Human rights)

இவை தொடர்பான ஆதாரங்கள் அனைத்தையும் உறுதிப்படுத்திக்கொண்ட பின், விக்டர் ஐவன் 16 ஆகஸ்ட் 1997 இல் இதனை தனது பத்திரிகையில் பின்வரும் தலைப்பின் கீழ் பிரசுரித்தார்.

“Complaint of Grave Abuse of Power by a Juridical Officer”

இதனைத்தொடர்ந்து இது தொடர்பாக பல விடயங்களை விவாதம் செய்து அரச நீதித்துறையை கேள்வி கேட்கும் வண்ணம் பத்திரிகைகளில் கேலிச் சித்திரம் முதற்கொண்டு வெளிப்படையாகவே பிரசுரிக்க ஆரம்பித்தார் விக்டர் ஐவன். இதனால் அவரும் அரசினாலும் சமூகத்தினாலும் பல்வேறு இன்னல்களுக்குள்ளாக்கப்பட்டார். “Wayamba Group Of Buddhist Bhikkhu” என்னும் அமைப்பு விக்டர் ஐவனுக்கு எதிராக குரல்கொடுத்ததுடன் அவருடைய உருவ பொம்மைகளையும் எரிக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டது. இதன் பின்னர் இன்னும் லெனின் ரத்நாயக்க பற்றிய உண்மைத் தகவல்களை திரட்டும் முயற்சிகளில் இறங்கினார் விக்டர் ஐவன். இதன்போது இரண்டாவது சம்பவம் அவரைத் தேடி வந்தது. விக்டர் ஐவனின் தீவிர வாசகரான ரஞ்சித் நவரத்ன (Secretary of the People’s Party) அவரைத் தொடர்புகொண்டு லெனின் ரத்நாயக்கவின் இன்னொரு பெண்ணின் மீதான வன்புணர்வுச்சம்பவம் பற்றி தெரியப்படுத்தினார்.

இரண்டாவது சம்பவம்

Jayantha Gunavardana Manike (ஜயந்த குணவர்தன மனிக்கே) என்னும் பெண்ணும் இதேபோன்ற வன்முறைக்கு ஆளாகினாரென்பது தெரியவந்தது. அவரது கணவன் வழக்கின் உரிய தேதிக்கு நீதிமன்றத்துக்கு செல்லாமல் விட்டுவிட்டார். அந்தப் பெண் கணவனுக்குப் பதிலாக வழக்குகளைத் தவறவிடாமல் நீதிமன்றத்துக்கு சென்றுகொண்டிருந்தார். வழக்கத்துக்கு மாறாக அனைத்து வழக்கு விசாரணைகளும் முடிவடைந்த பின்னர் இறுதியாகவே இந்த வழக்கு நீதிபதியின் தனிப்பட்ட அறையில் நடத்துவதாக அறிவிக்கப்பட்டது. இதன்போது நீதிமன்றத்தினுள் வைத்தே அந்த பெண் துப்பாக்கி முனையில் வன்புணரப்பட்டுள்ளார். அதிகாரத்தின் உச்சபட்ச மிலேச்சத்தனமான துஷ்பிரயோகமாக இதனைக் கொள்ள இயலும். இதனைத்தொடர்ந்து அந்தப் பெண்ணின் கணவன் லெனின் ரத்நாயக்கவை கொல்வதற்காக பல்வேறு முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். இன்றும் கூட கொல்லத்துடிக்கும் மனோநிலையில் ஆவேசம் மேலோங்கவுள்ளார் அந்தப் பெண்ணின் கணவன். குற்றவாளிக்கு உரிய தண்டனையை அரசு வழங்காவிட்டால் இந்த பாதிக்கப்பட்ட பெண்களின் கணவன்மார்களைப் போல ஆயுதமேந்தும் நிலை தோன்றுவது இயல்பானதுதானே? இந்தச் சம்பவத்தைக் கேள்வியுற்ற விக்டர் ஐவன் பின்வரும் தலைப்பின் கீழ் இந்தச் சம்பவத்தையும் ராவய பத்திரிகையில் பிரசுரித்தார்.

“Magistrate Rapes Accused Woman in Courts Chamber”

இந்த சம்பவங்களின் பின்னர், நீதிபதியான லெனின் ரத்நாயக்க மீது ராவய பத்திரிகை குற்றஞ்சாட்டியமைக்காக 1999ம் ஆண்டு நவம்பர் 11ம் திகதி அதி உயர் நீதிமன்றத்தில் மூன்று நபர்களைக்கொண்ட நீதிக்குழு ஒன்று விசாரணைக்காக நியமிக்கப்பட்டது. இதன் போது லெனின் ரத்நாயக்க மீது நான்கு குற்றங்கள் ஆதாரபூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தன. இருந்தாலும் அவரை உடனடி பணி நீக்கம் செய்வதற்குப் பதிலாக கட்டாய விடுமுறை கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்கள். மேலும் அவர் இதன் போது அரை மாத சம்பளத்தை பெற்றுக்கொண்டு எந்தவித தண்டனையும் இன்றி இன்றும் சுற்றித்திரிந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

“இங்கே நீதி என்பது அதிகார பலம் தன்னகத்தே கொண்டவர்கள் தீர்மானிப்பதுதான்.” இந்த நாட்டிலுள்ள நீதி முறையில் பாரிய சிக்கல் நிலவிக் கொண்டிருப்பதனை இந்த சம்பவங்கள் மூலமாக அறியலாம். இதை பற்றி விக்டர் ஐவன் குறிப்பிடுகையில், “இந்த சம்பவங்களுக்காக எத்தனையோ ஆதாரங்களை சமர்ப்பித்தும், எத்தனையோ ஊடகங்களில் வெளிப்படையாக அம்பலப்படுத்தியும்

கூட எந்த ஒரு நீதியும் கிடைக்கவில்லை. இப்படியிருக்க இந்த நாட்டில் உள்ள ஆயிரக்கணக்கான சாதாரண மக்களின் வழக்கு நிலை எவ்வாறு இருக்கும் என்பது கேள்விக்குரியதே” என்று கூறுகிறார்.

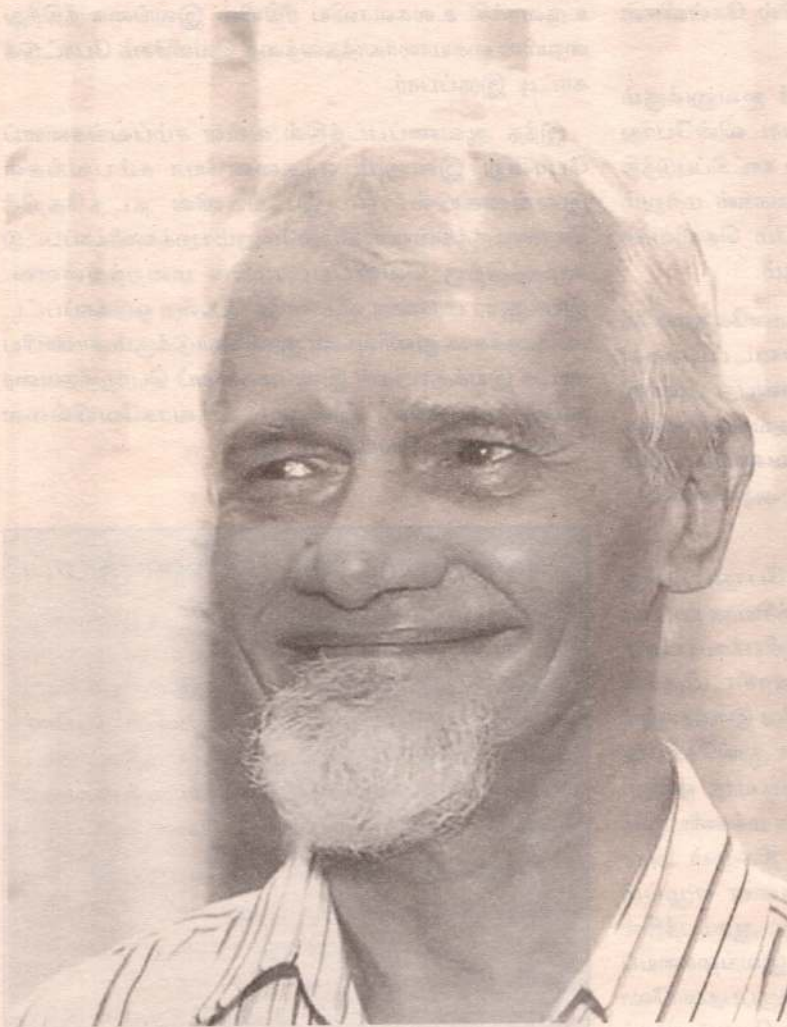
ஆவணப்படத்தின் இறுதியாக பின்வரும் விடயம் அடையாளப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்:

“ராவய பத்திரிகையினால் நிரூபிக்கப்பட்ட குற்றத்தை மூடி மறைத்ததாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட பொது வழக்கறிஞர் ஷரத் நந்த சில்வா 1999ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 16 ஆம் திகதி முன்னாள் ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க முன்னிலையில் தலைமை நீதிபதியாக (Chief Justice) சத்தியப்பிரமாணம் செய்து கொண்டார்.சு

மேலே கூறப்பட்ட வாசகத்தின் மூலம் நீதித்துறையின் சுதந்திரம் இறந்து போய்விட்டதனை நாம் உணரமுடியும். “Death to Freedom of Judiciary.”

இவ்வளவு மோசமான அநீதியை தெரியமாக வெளிக்கொண்டுவந்த இலங்கையின் திரைப்பட இயக்குனர் “பிரசன்ன விதானகே” பற்றிய சிறு அறிமுகமாவது இங்கே அவசியம். வழக்கமாக தமிழ்நாட்டு திரைப்படங்களை அப்படியே அச்சொட்டாக பின்பற்றும் கோமாளித்தனம் சிங்கள சினிமாப்போக்கில் விரவிக்காணப்படுகிறது. பிரசன்ன விதானகே, சிங்கள சினிமாவுலகில் நம்பிக்கை தரும் ஒரு படைப்பாளி என்பதற்கு அவர் இதுவரை கொடுத்துள்ள திரைப்படப்புக்களே சான்று. பொதுவாக இவரது திரைப்படங்கள் யதார்த்தமிக்க கலைத்துவமான படைப்பாக இருப்பவை. தேவையற்ற திணிப்புகள் அவற்றில் காணப்படாது. குறிப்பாக, தடை செய்யப்பட்ட அல்லது அதிக திரைப்பட விழாக்களில் பங்குபற்றியவையாக அவை காணப்படும். சைலன்ஸ் இன் த கோர்ட் ஆவணப்படத்துக்கு கூட இடைக்கால தடை உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. முன்னாள் நீதியரசராக இருந்த லெனின் ரத்நாயக்க இந்த ஆவணப்படத்தைக் கண்டு நடுங்கி, “இந்த ஆவணப்படம் வெளியானால் எனக்கு மட்டுமல்ல இலங்கையின் நீதிமன்ற கட்டமைப்புக்கே அபகீர்த்தி ஏற்படும்” என்று மனுவொன்றை தாக்கல் செய்திருந்தார். கொழும்பு மாவட்ட நீதிபதி எம்.ஏ.குணவர்தன இந்த ஆவணப்படம் பற்றி தீர்க்கமாக விசாரித்தபின்னர் இதன் மீதான தடை உத்தரவை நீக்கினார்.

“Death on a Full Moon Day” (1997) என்ற பிரசன்ன விதானகேயினால் எழுதி இயக்கப்பட்ட திரைப்படம் முன்னாள் ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க காலத்தில் இலங்கை அரசினால் தடைசெய்யப்பட்டு வெளிவரமுடியாது கிடப்பில் இருந்தது. எங்கோ ஒரு மூலையில் இருக்கும் அமைதியான, அழகான கிராமம்.

ஒரு வணிக சினிமாவில் உள்ள சுவாரசியங்களுடன் ஒப்பிட்டு பார்க்க முடியாது. ஆவணப்படம் பார்ப்பதற்கு முதலில் பார்வையாளர்களுக்கு மிகுந்த பொறுமையுணர்வு வேண்டும். அதையும் தாண்டி ஆவணப்படத்தை நேர்த்தியாக கோர்த்து சுவாரசியமாக அழகியல் சிதையாமல் பார்வையாளர்களுக்குப் புரியும் வண்ணம் கதை சொல்வதில் தான் ஆவணப்படத்தின் வெற்றி தங்கியிருக்கின்றது. ஐம்பத்து மூன்று நிமிடங்களைக் கொண்ட இந்த ஆவணப்படத்தின் கதைகூறும் பாங்கானது சிங்கள மொழியில் அமைதியான பின்னணிக் குரலுடன் ஆரம்பித்து இறுதிவரை நகரும். தேவையான இடங்களில் பொருத்தமான இசையுடன் சம்பவங்களை காட்சிப்படுத்தும் போது இன்னும் உயிரோட்டம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும்.

W.M கமலாவதியின் சம்பவத்தை ஒரு எளிமையான தோற்றமுடைய பெண்ணைக் கொண்டு நடிக்கவைத்திருப்பார் இயக்குனர். இரண்டு பிள்ளைகளை இழுத்துக் கொண்டு வேகமாக அலைந்து திரியும் அந்தப் பெண்ணின் பின்புறக்காட்சிகள் அவளது கையாலாகாத

தன்னுடைய தேவைகளோடு மட்டுமே வாழப்பழகிக் கொண்ட அந்த பூமியைக் கூட இந்த இனவாத யுத்தம் விட்டுவைக்கவில்லை என்பதை விமர்சன ரீதியாக இல்லாமல் வெறும் காட்சிகளினூடே காட்டிச் செல்கின்றது அவரது படம். இந்தப் படம் யார் பக்கம் என்று அனுமானிப்பதை விட, உண்மையின் பக்கம் என்பதே பொருத்தமாயிருக்கும்.

இந்தப் படம் சிறந்த இயக்குனருக்கான விருது, சிறந்த நடிகருக்கான விருது என்று பல விருதுகளைப் பெற்றுக்கொண்டது. அதே போன்று "With you Without You" என்னும் திரைப்படமும் பாரியளவில் பேசப்பட்ட ஒரு திரைப்படமே. பொதுவாக இவரது திரைப்படங்களில் வன்முறைகள் மற்றும் பாலின சமூக நீதிக்காக குரல் கொடுக்கும் வகையில் காட்சிகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இன்னும் இங்கே குறிப்பிடாத அவரது பல சிறந்த திரைப்படங்களும் உண்டு.

"சைலன்ஸ் இன் த கோர்ட்சு ஆவணப்படத்தை

ஆக்ரோஷத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கும். அதிகமான வன்புணர்வு, பச்சாதாபத்தையோ அல்லது கண்ணீர் சிந்துவதையோ காட்சிப்படுத்தி பார்வையாளர்களுக்கு பரிதாபத்தை ஏற்படுத்திவிடாமல், அந்தப் பெண்ணின் குழப்பமான மனநிலை முகபாவனையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

அதே போல வெனின் ரத்நாயக்கவிற்கு பதிலாக வந்த நடிகர் கூட மிகவும் யதார்த்தமாக அந்த சிறு காட்சியில் பிரதிபலித்து இருப்பார். அதிக கதாபாத்திரங்களைத் தெரிவு செய்யாமல், அதற்குப் பதிலாக சித்திரங்களைக் காட்சிப்படுத்தி, பின்னணிக் குரல் கதையை இலகுவாகவும் சூசகமாகவும் மக்களிடம் கொண்டு சென்றிருப்பது இந்த ஆவணப்படத்தின் சிறப்பம்சம். உதாரணமாக உயர்நீதிமன்றத்தில் மூன்று நீதிபதிகளைக் கொண்ட விசாரணைக்குழு ஒவ்வொருவரையும் விசாரணை செய்யும் சம்பவத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அந்தக் காட்சியில் நீதிபதிகள் சித்திரமாக (Cartoon) காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருப்பர். அந்த சித்திரத்

திற்குப் பின்னால் அதிகாரத்தொனியில் கேள்விகள் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

நீதித்துறை அதிகாரிக்கும் விக்டர் ஐவனுக்கும் இடையிலான தொலைபேசி உரையாடலின்போது ஆங்கில உபதலைப்புகளையே திரையில் காட்சிப்படுத்தி இருப்பதனை காணமுடியும். பத்திரிகைகள் மற்றும் இன்ன பிற ஆதாரங்கள் அனைத்துமே தெளிவாக திரையில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

சிங்கள சினிமாவுக்குள் பிரசன்ன விதானகே தனக்கே உரித்தான தனிப்பாணியில் தன் படைப்புகளை அழகியலுடன் நகர்த்திச் செல்பவர் என்பது அவரது திரைப்படங்களை பார்க்கும் திரைப்பட அவதானிகளுக்கு இலகுவாக புரிந்திருக்கும். இவ்வாணப்படமும் அவருக்குரிய தனித்தன்மையுடன் அதிகாரத்தை கேள்விக்குட்படுத்துவதாக உள்ளது.

இந்த ஆவணப்படத்தை பார்க்கும் போது, பொது மக்களின் நீதிக்கான இறுதிக்கட்ட முயற்சியாக ஊடகத் துறையை அவர்கள் நாடியிருப்பதை அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மக்களுக்கான நீதி அரசிடமிருந்து கிடைக்காத போதும், அரசுக்கு எதிராகவே இருந்தாலும் கூட நடுநிலையாக சாதாரண மக்களுக்காக குரல்கொடுத்த விக்டர் ஐவனது துணிவு விபரிக்க முடியாத ஒன்று. நாளாந்த பத்திரிகைகள் அனைத்து சமூக மக்களிடமும் பரவலாக சென்றடைந்து நாட்டில் நிகழும் அரச அதிகாரங்களை எதிர்த்து கேள்விகளை எழுப்பி இருக்குமா என்பது சந்தேகத்திற்குரியது. ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டது போன்று, மொழிவாதம் இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் பெரிய சிக்கலாக இருப்பதனாலோ என்னவோ இதனை தமிழ்ச்சமூக மக்கள் பெரும்பாலும் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால் இந்த சம்பவம் தொடர்பான விக்டர் ஐவனது தொடர்ச்சியான பத்திரிகைச் செய்திகளையே தொகுத்து அதனை காட்சி மொழிப்படுத்தியிருக்கும் பிரசன்ன விதானகேயின் முன்னெடுப்பானது சிங்கள மொழி பேசும் மக்களிடம் மட்டுமன்றி ஏனைய பல்லின மக்களிடமும் இதனை வீரியமாக கொண்டு சேர்க்க உதவியுள்ளது.

இன்றைய நவீன யுகத்தில் வாசிப்பைக்காட்டிலும் காட்சி ஊடகம் படித்தவர் முதல் பாமரர்வரை அனைவரும் இலகுவில் புரிந்து உள்வாங்கிக் கொள்ளக்கூடியது; ஜனரஞ்சகமானது. விக்டர் ஐவன் தனது பத்திரிகை பலத்தை பயன்படுத்தி குறித்த சம்பவத்தை இலங்கைச் சூழலை மையப்படுத்தி முடிந்தவரை அம்பலப்படுத்தி இருப்பார். ஆனால் பிரசன்ன விதானகே அந்த பத்திரிகைகளையே தொகுத்து, விக்டர் ஐவனையே அந்த ஆவணப்படத்தின் பெரிய சாட்சியாக நிறுவி, சம்பவங்களை காட்சிப்படுத்தி, ஆங்கில உபதலைப்புகளுடன் கூடிய ஆவணப்படமாக

உருவாக்கி உலகளாவிய ரீதியில் இலங்கை நீதித்துறையின் கையாலாகாத்தனத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டி இருப்பார்.

இந்த ஆவணப்படத்தில் உள்ள சம்பவங்களைப் போன்று இன்னும் எத்தனையோ சம்பவங்கள் இலங்கையில் பல இடங்களில் நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. மென்மேலும் புறக்கணிக்கப்பட்டு சமூகத்திற்கு வெளிப்படாமலே மறைந்துள்ளன. இயக்குனர் பிரசன்ன விதானகே போன்ற ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக துணிவுடன் குரல்கொடுக்கும் காண்பிய ஊடக இயக்குனர்கள் இலங்கையைப் பொறுத்தவரை தமிழ்ச்சமூகத்தில் இன்னும் உருவாகவேயில்லை என்பதும் ஒரு வெற்றிடம். ■

தொன்ம யாத்திரை - இணையத்தளம்

மரபுரிமைகளை அறிதல் - கொண்டாடுதல் என்ற தொனிப்பொருளில் இதுவரை ஐந்து யாத்திரைகளை நிறைவு செய்துள்ள தொன்மையாத்திரை தனது உத்தியோகபூர்வ இணையத்தளத்தை வெளியிட்டுள்ளது. இவ்விணையத்தில் இதுவரையான யாத்திரைகளின் குறிப்புகளும், யாத்திரை மேற்கொண்ட மரபுரிமைகள் தொடர்பான கட்டுரைகளும் உள்ளன.

யாத்திரையின் போதான புகைப்படங்களும் சில கானொளிக் காட்சிகளும், யாத்திரையில் இணைந்து கொள்ள விரும்பும் தோழர்கள் மின்னஞ்சல் மூலமோ அல்லது தொலைபேசி மூலமோ தொடர்புகொள்ள முடியும். விதை குழுமம் - அக்கினிச் சிறகுகள் ஆகிய அமைப்புகள் ஒருங்கிணைக்கும் இந்த இயக்கமானது பெருகிவரும் அடையாள அழிப்பையும் புதிய அடையாள உருவாக்கத்தையும் விசாரணைக்கு உட்படுத்தும் புதிய தலைமுறையின் போக்காகும்.

தொன்ம யாத்திரை பற்றியதும் மரபுரிமைகள் பற்றியதுமான மேலதிக விளக்கங்களை <http://www.thonmayathirai.com/> என்ற இணையத்தளத்தில் பார்வையிட முடியும்.

மெழுகுக் கனாத் தூண்களில்
சாய்ந்திருக்கிறேன்
கண்களே தியான மண்டபம்
இமைகள் சுமந்தாடுகிற கடலின்
நீர் ஊஞ்சல்களில் தாவி ஆடுகிறோம்

பவளப் புற்றுக்களின் ஆழத்தில்
நமது சொற்கள் இணைவின் இழைகளால்
நீந்துகின்ற நட்சத்திர மீன்களாகின்றன

கள்ளமும் தூய்மையும் கலந்த ருசி
விழிகளை அருந்துவதால்
விபரிப்புகளுக்குப் புலப்படாத
அடர் மஞ்சள் வெயிலில் தழும்பும்

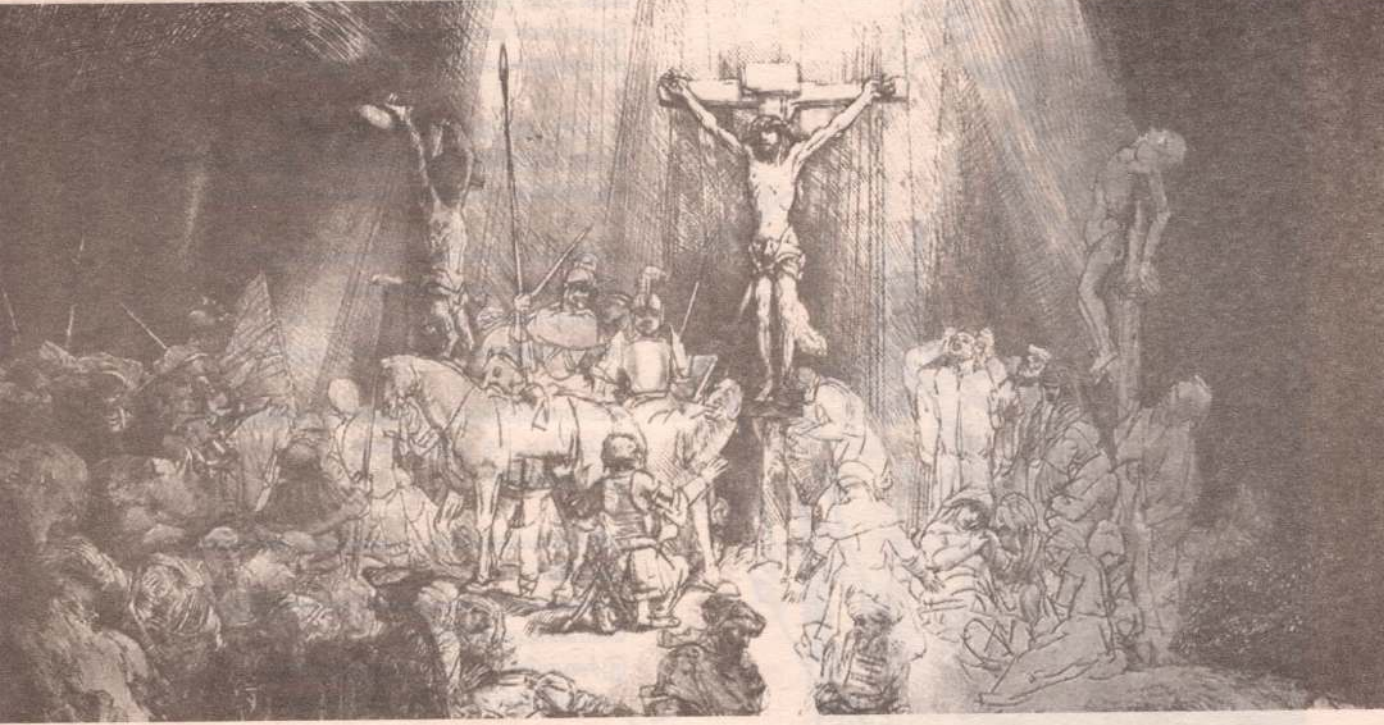
மௌனத்திற்கும் உரையாடலுக்குமிடையே
பெறப்படாத முத்தங்கள்
நம் கண்கள்

அதிசயங்களைவிட மகத்தான ஒன்றின்
அருகில்
மலைப்பூட்டக்கூடியதை கவனித்துக்
கொண்டிருக்கிறோம்
இச்சையில் உடல் கரைந்த பின்
மிதமிஞ்சிய அதே கண்களால்

கரலங்களை கண்களில் நிரப்பியவன்

■ அனார்

மக்ரலினின் அனுபவாயிரம் புறாக்கள்

1

அந்தக்கதையை எபிரேயிய விவிலியத்திலிருந்து பெற்ற தகவல்களைக்கொண்டு புனைந்திருந்தான். அவளுக்கு இவன் சொன்ன முதல் கதையும் அதுதான். இத்தோடு அதை ஏழாவது முறை கேட்கிறாள். அவள் கேட்கும் போதெல்லாம் இவன் மறுக்காமல் சொல்லுவான். சில சமயங்களில் வர்ணனைகளையோ சம்பவங்களையோ மாற்றிச் சொல்லுவான். இவன் கைகளை அசைத்து முகத்தின் பாவங்களை மாற்றி கதை சொல்லும் அழகை உதட்டில் சிறிய புன்னகையுடன் கேட்டடியிருப்பாள். கதை சொல்லும் போது அவளுடைய கண்கள் அசைவதையும் புருவங்கள் உயர்வதையும், சிரிப்பதையும் அழுவதையும் இவன் இரசித்து இரசித்துக்கதை சொல்வான்.

அன்றைக்கொரு மாலை நேரம். வெளியில் மழை வியர்வையும் பெருமூச்சும் உடல்களைப் பின்னி ஓடிக்களைத்த பின்னர், தலையணைக்குள் புதைந்தவாறு திரும்பவும் ஒருமுறை மக்ரலினின் கதையைச் சொல் என்றாள். கதையைச் சொல்லச் சொல்லி அவள் கேட்கும் போது இருக்கும் குழந்தைத்தனத்தின் குழைவு இவனுக்கு பிடித்தமானவொன்றாகிவிட்டது.

இவனுடைய பார்வையையும் கதையையும் குழப்பும் என்று நினைத்தாளோ என்னவோ வியர்த்துக்கிடந்த மார்புகளை ஸ்கினிக்குள் நுழைந்து மறைத்துக்

கொண்டாள். எனினும் மேற்பக்கமாய் விம்மிய மார்புவினிம்புகள் வேற்றுடைலைவிட இவனுக்கு அதிக உன்மத்ததைத் தரக்கூடிய அழகைப்பெற்றுக்கொண்டன. இவன் அவள் மார்பை விட அதிக கிலேசத்தை உண்டுபண்ணும் கண்களுக்குள் தன் பார்வையை நுழைத்துக்கொண்டே தொடர்ந்து மிச்சக்கதையைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

"மக்ரலின் அவரைக்காதலிக்கிறாள் என்று அவருக்கு தெரிந்தேயிருந்தது, பேரன்பின் எந்தக்கூறையேனும் அவரிடமிருந்து மறைக்க முடியுமா என்ன? அவர் அவள் மீது எல்லையற்ற கருணையும் அன்பும் கொண்டிருந்தார். அவள் அடிக்கடி அவரை சந்தித்த நாளை நினைவுபடுத்திக்கொண்டிருந்தாள். சாத்தான்களால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட மிகக் கொடூரமான நாள் அதுவாகத்தானிருக்கும். அவர் அவளுக்காக அந்த பெருங்கூட்டத்தின் எதிரே தன் குட்டியைக் கழுகுகளிடமிருந்து காக்கும் பழுப்பு நிறக் கண்களைக்கொண்ட கழுதைப்புவியைப்போல நின்றுருந்தார். அவளை அவர்களின் கொடும் வார்த்தைகளிலிருந்தும் கற்களிலிருந்தும் காப்பாற்றிய அந்தக் கணங்களை எப்போதும் மறத்தல் அவளுக்கு சாத்தியமேயில்லை.

அன்று மாலை, நகரத்தின் வெளியே இருக்கும் கருங்குன்றின் அடிவாரத்திலிருக்கும் தஸ்தோயின் வெம்மைக்காற்று வீசும் ஈச்சங்காடுகளின் மேற்கு விளிம்பில் அவர் அப்போது தங்கியிருந்த தன்னுடைய தகப்பனின் பழைய தச்சுப்பட்டறைக்கு அவளை அழைத்து வந்தார். அவர் அங்கே வருவதற்கு முதல் அவளை நோக்கி வீசப்பட்ட கற்கள் அவளுடைய செந்நிற வலது புருவத்தில் பட்டு தசை பிளந்து இரத்தம் இறங்கி ஓடி கன்னத்தையும் தாடையையும் நன்கு நனைத்திருந்தது. அவளுடைய மார்புகளை இலக்கு வைத்து மிலேச்சன் ஒருவனின் கை பாய்ந்து வந்து மார்பு கச்சையினைப்பற்றிக் கிழித்திருந்தது. மணலில் விழுந்து புரண்டு உடலெல்லாம் வெக்கை மிகுந்த புழுதி ஏறியிருந்தது. புறங்கைகளிலும் முழங்காலிலும் இருந்த சிராய்ப்புகளில் புழுதி அடைந்து கருஞ்சிவப்பு நிறத்தில் மணல், குருதி கெட்டித்திருந்தது. அவள் அப்பொழுதும் விம்மிக்கொண்டேயிருந்தாள். விம்மல் மட்டுமே வந்தது, கண்ணீர் வற்றி நிரம்பக்காலம் கடந்து விட்டது. தாகத்தில் தொண்டை அடர்ந்து குரல்வளைக்குள் பாலைவனத்துக் கருந்தேளொன்று தனதுடலைச் சுற்றிக்கொண்டு படுத்திருப்பது போல உணர்ந்தாள்.

அவளைப் பட்டறைக்கு வெளியே இருக்கும் பாறையொன்றில் இருக்கச்செய்தார். மரவாளியில் கொஞ்சம் தண்ணீரை மொண்டு அவளுக்கு கொடுத்து

மூச்சை நிதானமாக்கிக் கொண்டு பருகுவாய், என்று விட்டு, பட்டறைக்குள் நுழைந்தார். இவள் தண்ணீர் வாளியை வாயில் கவிழ்த்து தண்ணீரை தொண்டைக்குள் வார்த்தாள். அவளிற்கு இருந்த தாகத்திற்கும் உடல்வலிக்கும் அது ருசிமிக்க திராட்சை இரசத்தைப் போல தொண்டையைக் குளிர்த்தியபடி இறங்கிற்று, மெல்ல மெல்ல நெஞ்சுப் படபடப்பு அடங்கத்தொடங்கியது.

அவர் கைகளில் துணியுடனும் ஓளடத்துடனும் வெளிப்பட்டார். காயம்பட்ட இடங்களில் அவளுக்குத் தன் கையால் மருந்திட்டார். தன்னுடைய வஸ்திரங்களில் ஒன்றை அவளுக்கு கொடுத்து குளித்துவிட்டு வரச் சொன்னார். அதற்குள் அவருடைய சீடப்பிள்ளைகள் விடயம் கேள்விப்பட்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள் அவர்களிடம் நகரின் மறுகோடிக்குச்சென்று அவளது இல்லத்தை விசாரித்து அவளுடைய உடமைகளைச் சென்று எடுத்து வரச்சொன்னார். அவள் குளித்து முடித்துவிட்டு அவருடைய ஆடையைச் சுற்றிக்கொண்டு வந்தாள். பின்னர் அவளை அங்கு ஆசுவாசமாக அமர்த்திவிட்டு, அவளுக்கு கருணையும் ஆறுதலும் மிக்க வார்த்தைகளைக் கொடுத்தார். அவளைப்பற்றிச் சீடர்கள் அவரிடம் கேட்டனர். அவள் சொன்னால் மட்டும் அவளைப்பற்றிக் கேட்டுக்கொள்ளுங்கள் அவளைக் காயப்படுத்தும் எந்த வார்த்தைகளையும் பகிராது இருக்கும்படி தன்னுடைய சீடர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவர் இதைச் சீடர்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போது அவள் பட்டறையின் தெற்கு மூலையில் இருக்கும் பாலைக்களி மண்ணால் செய்யப்பட்ட அந்த பிரமாண்டமான புறாக்கூட்டினை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். மிகப்பெரிய புறாக்கூடு, அறுபதாயிரம் புறாக்கள் இருக்கும். அந்த பட்டறைக்கு அருகில் இருக்கும் பெரிய குன்றின் பக்கவாட்டை மண் அப்பி மொழுகி ஆயிரக்கணக்கில் பொந்துகளை உண்டுபண்ணி, அவருடைய சீடர்கள் அவற்றிற்கு வாழ்விடமளித்திருந்தனர். புறாக்கூட்டின் முன்னால் இருக்கும் நீண்ட தடிகளில் இருந்து உடலைச்சுற்றிச் சுற்றி நடந்து திரிந்தும் குறுகுறுத்தும் கொண்டிருக்கும் புறாக்களை பார்த்துக்கொண்டு அவளின் கைகளிலும் தோளிலும் இறங்கி நிரம்ப நாட்கள் பழக்கப்பட்டவை போல் விளையாடும் புறாக்களின் அன்பிலவள் லயித்துப் போய் விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அந்தக் காட்சியைப் பார்த்த அவரின் முகத்தில் புன்னகையும் பேரன்பும் படர்ந்தது. புறாக்களைக் கைகளில் ஏந்தியபடி அவர் இருந்த பக்கம் பார்த்து புன்னகைத்தாள், அவளுடைய கண்களில் இருந்து வழியும் நன்றியையும் அன்பையும் ஒரு ஆழ்ந்த பெருமூச்சைக்கொண்டு அவர் கவிகரித்துக் கொண்டார்.

அது நடந்து சரியாகப் பதினேழாம் நாள் மக்ரலின் அவரிடம் தன்னுடைய கதையைச் சொன்னாள், அவளுடைய புதுக்கணவன் அவளை நடத்தை கெட்டவள் என்று ஊர்ப் பெரிய மனிதர்கள் முன் சொன்ன போது அவள் வெடித்து அழுதாள், அவர்கள் அவளிடம் ருசுவைக்கேட்டபோது புணரும்போது அவள் வெளிப்படுத்தும் ஒலிகள் பலநாள் பழக்கப்பட்ட சந்தத்தைக் கொண்டிருந்ததாய்ச் சொன்னாள். போதாதற்கு மன்னனின் மிலேச்சப்படைவீரர்களில் ஒருவனைப் பணம் கொடுத்து இரண்டு இராத்திரிகள் அவள் அவனுடன் படுத்தாள், என்றுபொய்சாட்சி சொல்லச்செய்தாள். அவள் கல்லால் அடிக்கப்பட்டும், அவளுடைய ஆன்மா நரகத்திற்கும் விரட்டப்பட வேண்டும் என்றும் தீர்ப்பானது. இவளின் பேரழகை தெருக்களை கிழித்துப் போட்டது. கணவனும் ஊரின் மிச்ச ஆண்களும் அவளை நோக்கி கற்களை வீசினார்கள். அப்போதுதான் அந்த தெய்வச்செயல் நிகழ்ந்தது. ஆம் அப்போதுதான் அவர் அவளை இரட்சிக்க அங்கே வந்திருந்தார் என்றான். இதைச்சொல்லும் போது அவளுடைய கண்கள் முட்டி முகம் முழுவதும் கருணை நீர்மை கொண்டது.

அவரை அணைத்துக்கொண்டு அழுது அழுது தீர்த்தாள். தன்னுடைய ஸ்பரிசத்தாலும் கனிவொழுகும் குரலாலும் அவளுக்கு ஆறுதலளித்தார். அவரிடம் தன்னை அவள் முழுவதுமாக ஒப்புக்கொடுக்க இறைஞ்சினாள். அன்பின் பொருட்டு வரும் எல்லாப் புறாக்களுக்கும் அவர் நிலத்தில் கூடு இருக்குமென்றார். அவர் அந்த வார்த்தைகளை அவளிடம் கொடுக்கும் போது கூடுகளில் இருந்து செறிவான குறுகுறுப்பு சத்தம் பின்னணியில் எழுந்தது.

நாட்கள் உருண்டன. எல்லாச்சீடர்களை விடவும் மிகவேகமாக அவரின் வாழ்வையும் அன்பையும் அவள் பற்றி பிடித்துக்கொண்டாள், நன்கு உலர்ந்த துணியில் பற்றிக்கொண்ட தீயைப்போல் அவள் அவரை பற்றிச் சென்றாள். அவளிடம் இருக்கும் கருணையில் நன்றியுணர்வினை எடுக்க இவரால் முடியவில்லை.

அவள் நன்றியுணர்வுடன் இருக்கும் போது அவளுடைய காதலை ஏற்றுக்கொள்வதில் அவருக்குச் சங்கடமிருந்திருக்கவேண்டும். எனினும் அவளுடைய அன்பெனும் பெரும் நீர் நிலை நீரை தாகமெடுத்து பாலைநிலமெங்கும் அலைந்த வழிப்போக்களைப்போல அவர் பருகினார். அவளுக்கு இறவாத வரத்தை நல்கினார். அவளுடைய பேரன்பு பூசிய உயிரினொரு பகுதியை அவள் தேகத்திலிருந்து எடுத்து அவளுடைய பிரியம் மிக்க தோகைப்புறாவில் வைத்தார். அந்த அறுபதாயிரம் புறாக்களின் காவலில் அந்த தோகைப்புறாவையமர்த்தினார். தன்னுடைய முடிவின் பின் இப்பிரபஞ்சமெங்கும் தனதனைப எடுத்துச்செல்ல அவளுக்கொரு நித்தியவாழ்வை வழங்க நினைத்தார். அவளுடைய புறாக்கள் அவளைப்பார்த்துக்கொள்ளும் என்றார்.

அதை அவளிடம் சொன்னபோது அவள் நம்பாமல் சிரித்தாள், உங்களுக்கு ப்ரியம் முற்றிவிட்டது என்று சிரித்தாள். அவர் வேறொன்றும் சொல்லாமல் அவளுடைய சிரிப்பிற்குள் அமிழ்ந்து போனார்.

அவளுக்கு அவரும் புறாக்களும் உலகமாக இருந்தனர், அவள் அவற்றை மிகக்கனிவுடன் பார்த்துக்கொண்டாள். சவண்டு சொருகியிருக்கும் அவற்றின் இறக்கைகளை அழகாகச் சரி செய்து விடுவாள், அவற்றுக்கு அடிக்கடி தண்ணீர் ஊற்றிவிடுவாள், மேய்ச்சலுக்கு மூத்த புறாக்கள் போனால் கீச்சுக் குரலில் இவளைக்கூப்பிடும் குஞ்சுகளுக்கு அவள் உணவூட்டும் அழகு அலாதியானவொன்று. கூட்டுக்குள்

இருக்கும் மண்பொந்தினுள் தன்னுடைய கையை அழகாக நுழைத்து, மிருதுவான ரோமம் அவ்வளவாக முளைக்காத புறாக்குஞ்சின் லேசான வெப்பம் பரவிய உடலை அவ்வெப்பத்தின் குறுகுறுப்புடன் வெளியே எடுப்பாள், அதன் தலையில் முத்தமிட்டு ஏதோ செல்லம் கொஞ்சுவாள், அதனிடம் பசிக்கிறதா என்று கேட்பாள். பின்னர் கொஞ்சம் தானியத்தை எடுத்து தன்னுடைய வாய்க்குள் போட்டு மெல்லுவாள், அப்படியே வாயைத்திறந்து புறாக்குஞ்சினை உயர்த்தி அண்ணார்ந்து கொண்டு குஞ்சின் சொண்டை வாயருகில் கொண்டு வருவாள், நன்கு மெல்லப்பட்டு சிறுது கள்களாக்கப்பட்ட தானியங்களை புறாக்குஞ்சு கொத்தி கொத்தி உண்ணும், அவளுடைய நாக்கிலோ உதட்டிலோ சொண்டு நோகும்படி பட்டுவிடக்கூடாதென்ற கரிசனையும் நிதானமும் புறாக்குஞ்சிடமிருக்கும். இவர் அடிக்கக்கடி அவள் புறாக்குஞ்சுகளுக்கு உணவூட்டுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். அவளுடைய அன்பில் உருகி அவருடைய கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழியும்.

பிறகு அந்தக் கொடுமை மிக்க நாட்கள் தோன்றின, யாத்திரீகம் முடிந்தது.

எல்லாம் முடிந்து போனது.

அவர் உயிர்த்த செய்தி நாடெங்கும் உண்மையும் வதந்தியுமாக நம்பப்பட்டது. அவளுக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்ட அந்த உயிர்த்தலின் காட்சியை அவள் நிரந்தரமாக மனதுக்குள் இருத்திக்கொண்டாள். தேவ குமாரனின் பொருட்டு தவ வாழ்வினுள் நுழைந்தாள். உயிர்த்தலின் செய்தி பரவத்தொடங்கிய பத்தொன்பதாவது நாள் தேவி மரியாள் குமாரனின் பேருயிரை பரலோகத்திற்கு எடுத்துச்செல்ல புறாக்களில் ஒன்றைப் பலியிடவேண்டும் என்று இவளிடம் சொன்னாள். அவரைப் பரலோகத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல அந்த புனிதப் பலியினால் முடியுமென்றாள். இவள் மரியாளிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை. தனது பிரியம் மிக்க தோகைப்புறாவை எடுத்துக்கொண்டு மரியாளுடனும் ஜோசேப்புடனும் பெரிய மலைக்குச் சென்றாள் இவளைப் பிரார்த்தனைக்கு அமர்த்தி விட்டு மரியாளும் கணவனும் புறாவை கல்லின் மீது இருத்தி அதன் இதயத்தைப் பிளந்தனர். பிரார்த்தனையில் மூடியிருந்த இவளுடைய கண்களுக்குள் ஒரு முழு ஓளி தோன்றியது, தோகைப்புறாவின் இறகுகளை தன் மார்புகள் மீது இவள் உணர்ந்தாள், காற்றில் மிதப்பது போல உடல் எடைஇழந்தது, எதோ ஒன்று முதுகில் ஏறி இவளை அணைத்துக்கொள்வது போலும் இவளுடலில் தோன்றிய இறக்கைகள் அசைவதைப்போலவும் உணர்வெழுந்தது. அவருடைய வியர்வை வாசனை நாசிக் குள் எழுந்தது. புறாக்களின் குறுகுறுப்பு ஒலியின் பின்னணியில் அவரின் குரல்.

தேகம் காற்றையுணர்ந்தது. புன்னகையரும்பிய முகமெழுந்தது.

அன்புமிக்க மக்ரலின் உடல் பிரார்த்தனை கலையாத சொரூபமாக நிலத்தில் சாய்ந்தது.

இவன் கதையை இவ்வாறு முடிக்க அவளுடைய கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பிரவாகமாகக்கொட்டியது. ஒவ்வொருதடவையும் அவன் அதைச்சொல்லும் போதும் அவள் அவ்வாறுதான் அழுவாள். அவளுடைய மார்பு விம்மி விம்மித் தாழ்ந்தது. வெளியே அவள் வீட்டுப் புறாக்கூட்டிலிருந்து குறுகுறுப்பு சத்தமும் இறக்கைகள் காற்றில் உதைபடும் சத்தமும் கேட்டபடியிருந்தது. கண்ணீராலும் உடலில் அயர்ந்த வியர்வையாலும் குளிர்ந்து போன அவளுடலை அணைத்துக்கொண்டான்.

2

காலைப் பிரார்த்தனை முடிந்ததும், பிரார்த்தனைக்கூடத்தை விட்டு இறங்கி நேராக வகுப்பை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். வகுப்பில் இவன் மட்டும் கிறிஸ்தவப் பையன். எனவே கிறிஸ்தவ கூட்டுப்பிரார்த்தனை முடிந்ததும் இவன் தனியாகவே வகுப்பிற்குச்செல்வான். இந்து கூட்டு பிரார்த்தனை கொஞ்சம் வேளைக்கே முடிந்து விட்டதால் எல்லா மாணவர்களும் வகுப்புகளுக்குத் திரும்பியிருந்தனர். காலைநேர மிதவெயிலின் சூட்டைத் தவிர்க்க நினைத்துப் பிரதான பெரிய கட்டிடத்தின் கொரடோலில் ஏறி நடந்தான் இவன் படிக்கும் உயர்தர வகுப்புகள் பள்ளிக்கூட வளாகத்தின் வடக்குப் பக்கம் நூலகத்திற்கு அருகில் இருந்தன. அப்போது பின்னால் வந்த மற்றப் படிக்கும் மிதிலன், காதுக்குக் கிட்ட வந்து

“மச்சி புறா எப்ப வரும்?”

“டேய் கத்தாதா பின்னேரம் வா, போட்டோக் கொப்பி அடிக்கோணும், ஐசிரி பாடத்துக்குத் தான் லாப்புக்க போகலாம்” என்றான் மெல்லிய குரலில். தொடர்ந்து “இந்தமுறை பக்கம் கூட விலை இருநாறு” என்றான். அதற்கு மிதிலன், “காசு பிரச்சினையில்லை மச்சான் புறா எப்ப வரும் என்று இருக்கு” என்று சொல்லிச் சிரித்து விட்டு நகர்ந்து சென்றான்.

பத்து பி வகுப்பைக்கடக்கும் போது அவளுடைய குரல் கேட்டது, அப்போதுதான் வகுப்புக்குள் நுழைந்திருப்பான் போலும், பிள்ளையன் சொன்ன குட்மோனிங்கிற்கு பதில் குட்மோனிங் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான், அவன் வகுப்புப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தபடி நடந்தான், அவள் இவனைப்பார்த்தான், “குட்மோனிங்” என்றான். “வெரி குட்மோனிங்” என்று புன்னகைத்தான், இரவும் அழுதிருக்கிறாள். கண்கள் வீங்கியிருந்தன. வகுப்பைக்கடந்து நடந்தான்.

அவள் வீட்டுப் புறாக்களின் குறு குறுப்புச்சத்தம் காதுக்குள் கேட்டது. முதன் முதலில் அவள் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு மாற்றலாகி வந்தபோது இவனுக்கு அவள் அறி முகமாவதற்கு வாய்ப்புக்கிடைக்கவில்லை, இரண்டாயிரம் பிள்ளைகளும், நூற்றுப் பன்னிரண்டு ஆசிரியர்களும் உலவும் பள்ளிக்கூடத்தில் புதிதாக வந்திருக்கும் அவள் இவனுக்கு அறி முகமாக வாய்ப்பு ஏற்படவில்லை. அப்போது இவன் பதினோராம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தான். மாணவர் மன்றம் நடத்திய கதைசொல்லும் போட்டியில் இவன் கதை சொல்வதற்குப் போயிருந்தான், கொடுக்கப்படும் தலைப்புக்களுக்கு உடனே தயார் செய்து ஒரு கதை சொல்ல வேண்டும், மூன்று நடுவர்களில் இவள் நடுவில் அமர்ந்திருந்தாள். இவன் கொஞ்சம் பதட்டத்துடன் போய் நின்றான். அவள் சட்டென்று "புறா" என்றாள். இவன் மக்ரலினின் அறுபதாயிரம் புறாக்களின் கதையைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

போட்டி முடிந்து அரங்கை விட்டு வெளியே வந்தபிறகு இவனைக்கூப்பிட்டு கதை நன்றாக இருந்தது, எனக்குப் பிடித்திருந்தது என்றாள். இவனைப்பற்றி விபரம் விசாரித்தாள், அவளுக்கு நல்ல வாசிப்புப் பழக்கமிருந்தது, தன்னிடம் புத்தகங்கள் இருப்பதாகச் சொன்னாள் வேண்டுமென்றால் தருவதாகச் சொன்னாள். அவளுடைய பாராட்டும் அழகும் இவனுக்குப்பிடித்துப்போனது. அன்று தொடங்கி நட்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வளர்ந்தது, இவனுடைய வாசிப்பும் எழுத்தும் இவளுக்கு மிகப்பிடித்திருந்தது. பத்திரிகைகளில் வந்த தன்னுடைய கதைகளை எடுத்துவந்து இவளுக்குக் காட்டினான், நான்கைந்து கொப்பிகள் நிறைய எழுதி வைத்திருந்த கதைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான், அவள் ஆர்வமாகப் படித்து விட்டுப்பாராட்டினாள். அவனுடைய கதைகளை யாரும் அவள் அளவிற்கு பாராட்டியதேயில்லை. அவளுடைய போன் நம்பரை வாங்கிக்கொண்டான், முதலில் மேசேஜ்கள் மட்டும்

பரிமாறிக்கொண்டனர், கொஞ்ச நாளில் இரவில் பேசிக் கொள்ளவும் ஆரம்பித்தனர். உடலையோ மனதையோ வார்த்தைகளையோ கட்டுப்படுத்த முடியாத இரவுகள் இருவரையும் ஆக்கிரமிக்கத்தொடங்கின.

இவனை வீடுவரை கூட்டிச்சென்றாள். வீட்டில் இவளும் பக்கவாதம் தாக்கிய இவளுடைய தகப்பனும் தான் இருந்தனர். ஏறக்குறைய கோமாவில் இருந்தார் அவர். ஒவ்வொருநாளும் ஒரு தனியார் வைத்தியசாலை தாதி வந்து செலைனை ஏற்றிவிட்டு இதர செக்கப்பனை செய்து விட்டு ரிப்போட் எழுதிக்கொண்டு போவாள். அதைத்தவிர ஊரில் ஒரு வயதான அம்மாவை தகப்பனைப் பராமரிக்கச் சம்பளத்திற்கு அமர்த்தியிருந்தாள். அவள் வீட்டில் ஒரு பெரிய புறாக்கூடு இருந்தது. அழகாகச் சட்டங்களாலும் நெற்றாலும் அடிக்கப்பட்டு தென்னம்பொச்சக்களைக் குடைந்து கூடுகள் அடுக்கப்பட்டு புறாக்களுக்கு தீவனமும் தண்ணீரும் வைக்க ஒரு சின்ன மேடை கட்டப்பட்ட

டுமிருந்தது. அவளிடம் நிறையப் புறாக்கள் இருந்தன. புறாக்கள் தனக்கு மிகவும் பிடிக்கும் என்றாள். அதுதான் அண்டைக்குப் புறா என்று தலைப்புத்தந்ததோ? என்று கேட்டான். கையில் இருந்த தேனீர்க் கோப்பையின் விளிம்பைப் பத்தட விக்கொண்டு உணர்ச்சியற்ற புன்னகையைக் கசியவிட்டாள்.

“புறா எல்லாம் அவரின்ரை” என்றாள். இவன் விளங்காமல் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“யாற்ற?”

எங்களுக்கு டிவோஸ் ஆகீட்டுது. கீழ்ச் சொண்டை பற்களால் கடித்துக்கொண்டு விம்மலை அடக்கிக்கொண்டே நிமிர்ந்தாள். அப்போதுதான் அவளுக்கு மணமாகிவிட்டது அவனுக்குத்தெரியும், இத்தனை இரவுகளிலும் பகல்களிலும் ஒருநாட்கூடச் சொன்னதில்லை, உடலிலும் அதற்கான எந்த ஆபரணத்தையோ சிவப்புப் பொட்டையோ அவன் கண்டதில்லை. யோசித்தவாறே பார்வையை நிமிர்த்தினான்.

அவள் கண்கள் நீர்நிறைந்த குமிழியைப்போல் திரண்டிருந்தன. இவன் பார்வை அவள் கண்களைச்சந்திக்க அந்த குமிழி உடைந்து கண்ணீர் வழிந்து இறங்கியது.

“கலியாணமாகியதில் இருந்து அவருக்கு என்னிலை சந்தேகம், எனக்கு பின்னால் திரிஞ்ச நாடியொண்டு தன்னை நான் ஏமாத்தீட்டன் என்று அவரிடம் சொல்லியிருக்கு அவர் என்னட்ட அதை பற்றி கலியாணம் ஆகி நாலஞ்ச மாசம் கழிச்சு ஒரு நாள் சண்டை வரேக்க தான் சொன்னவர், நான் அழுது குழறிப்பாத்தன். நம்பேல்ல, இப்பிடி இப்பிடி சண்டை முத்திச்சுது ஒவ்வொருநாளும் சண்டைதான். நான் சின்னன்வ இருந்து நல்லா விளையாடுவன். குண்டு, தட்டு, ஈட்டியெண்டு சம்பியன் எல்லாம் வாங்கியிருக்கிறன். எங்கட பள்ளிக்கூடத்தில், கம்பசில எல்லாம் நான் தான் நெட்போல் டம் கப்டன். அதால் வயித்துப் பக்கத்தில தோல் ஈஞ்ச மூண்டு அடையாளம் இருந்தது. அதோட அப்ப நான் கொஞ்சம் குண்டு, கலியாணம் பேச தொடங்கினால் பிறகு கொஞ்சம் மெலிஞ்சனான் அதோட இந்த தழும்புகள் பெருத்திட்டுது. அதைக் காட்டி ஒரு நாள் “இது பிள்ளை பெத்தவளவைக்குத் தான் இருக்கும், பிள்ளையைப் பெத்து எங்கையடி எறிஞ்சனி” என்று கேட்டார். அதுக்கு மேல என்னால் அவரோட வாழ ஏலாது என்று சொல்லிட்டன், அண்டைக்கு பெரிய சண்டை, இது எங்கட சீதனவீடு “உனர் வீட்டில நான் இருக்கமாட்டனடி” என்று வெளிகிட்டுப் போட்டார், அவர் மிச்சம் விட்டிட்டு போனது புறாக்கூடும் புறாவும் மட்டும் தான். இண்டைக்கு டிவோஸ் ஆகி நாலு வருசமாச்சு” என்றாள், கண்களை அழுத்தி அழுத்தி லேஞ்சியால் ஒற்றியெடுத்தாள். இமை

எல்லாம் சிறு சிறு குழல்களாய் மாறி கண்ணீரைக் கொட்டுகின்றதோ எனுமளவிற்கு கன்னத்தை ஈரம் நனைத்துக்கொண்டேயிருந்தது.

இவன் அவளருகில் போய் அவளுடைய கைகளை ஆதரவாகப்பற்றிக்கொண்டான். அப்படியே அவளைத் தோள்களில் சாய்த்தான், இவன் கைகள் வெடவெடத்தன. வெளியே புறாக்கள் அரண்டு பறக்கும் சத்தமும் குறுகுறுப்புச் சத்தமும் கேட்கத்தொடங்கியது. மழை இன்னும் வலுத்தது.

அவள் பற்றிய யோசனையோடு நடந்தவனை பெடியனின் குரல் மறித்தது அவர்களும் “புறா எப்ப வரும்” என்று கேட்டார்கள், அவர்களிடம் பின்னேரம் தாறன், ஆள்காட்டாதேங்கோடா” என்று கடிந்துகொண்டே நகர்ந்தான். இவன் நடந்து போவதை வகுப்பறைக்குள் இருந்து அவளுடைய கண்கள் கவனித்தபடியிருந்தன. முகம் முழுக்க புன்னகையிழைகளுடன் பிள்ளைகளுக்குப் பாரதியார் பாடல்களைப் பாடிக்காட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

3

ஏழாம் பாட பெல் அடிக்கும் போது இவன் பாடத்தை முடித்துக்கொண்டு அதிபர் அறையை நோக்கிப் போனான். எட்டாம் பாடம் அவளுக்கு பாடமில்லை. நாளைக்கு விடுமுறை வேண்டும் என்று எழுதிக்கொடுக்க அதிபர் அறையை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தான். அதிபர் அறைக்குள் நுழைய வாசலில் நான்கைந்து வெள்ளைக் காற்சட்டை அணிந்த ஏ எல் மாணவர்கள் லைனில் முட்டுக்காலில் இருந்தனர். இவன் அவர்களை எதேச்சையாக கடந்து உள்ளே நுழையும் போதுதான், இவனும் முட்டுக்காலில் தலையைக்குனிந்தபடி நின்றிருப்பது தெரிந்தது. இவன் சட்டென்று அதிர்ச்சியாக அவனை ஏதோ கேட்கப்போனான், அப்போது அதிபர் வேதநாயகனின் கனத்த குரல் ஒலித்தது.

“மிஸ் பெடிப்பிளையன் என்ன செய்திருக்கினம் தெரியுமோ?”

“என்ன நடந்தது சேர்” தலையை நிமிராமல் இருக்கும் இவனைப்பார்த்தபடியே கேட்டான்.

“எல்லாம் பிஞ்சில முத்தீட்டுதுகள்”

“என்ன சேர் நடந்தது” குரலில் பதட்டம் ஏறியிருந்தது.

“செக்ஸ் கதை எழுதி எங்கட கொம்பியூட்டர் லாப்பிலையே போட்டோக் கொப்பி அடிச்ச வித்திருக்கினம்” இவன் அதிர்ச்சியை ஜீரணிக்க தொடங்க, அதிபர் தொடர்ந்தார்.

“அதுவும் ஐயாதான் கதை எழுதி இருக்கிறார், மற்றவை அவரிடம் காசு குடுத்து வாங்கியிருக்கினம். வகுப்பில வச்சப்படிக்கேக்க சிவசீலன் சேர் தான் பிடிச்சி

ட்டார் ஆக்களை” என்று இவனைக்காட்டி ஏளனமாகத்தொடங்கி இவனுடைய தலைமுடியைக் கொத்தாகப்பற்றி ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றிக்கொண்டே, கோபமாக வார்த்தைகளை முடித்தார். இவனுக்கு நெஞ்சுக்குள் ஏதோ ஒரு நரம்பை யாரோ பிடித்து இழுப்பதைப்போல் இருந்தது குப்பென்று வேர்த்தது.

அதிபர் மேசையில் இருந்த ஒரு கட்டு ஏ4 பேப்பரைக்காட்டினார், இவள் அதில் ஒன்றை எடுத்துப் பார்த்தாள், இவனுடைய கையெழுத்துதான், இவனைப்பார்த்தாள் இவன் தலை நிமிரவேயில்லை. பார்வையை மீண்டும் பேப்பருக்கு நகர்த்தினாள், எழுத்துக்கள் மேல் கண்கள் இறங்கி ஓடத்தொடங்கின.

புறா

இதழ் -13

விலை - ரூபா 200

பிரதம ஆசிரியர் - வந்தியத் தேவன்

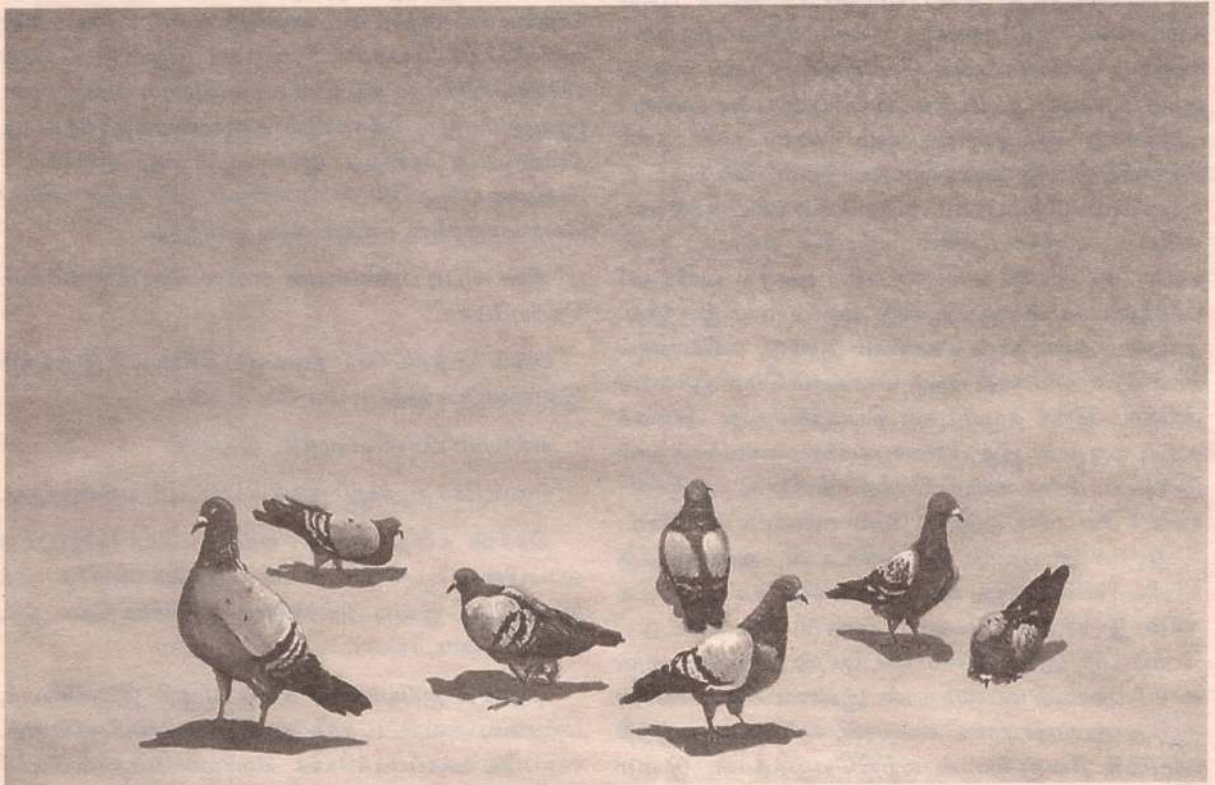
என்று இருந்த பெரிய தடித்த எழுத்துக்களின் கீழ் கதை தொடங்கியது

மாலதி டீச்சர் - (சென்றவாரத் தொடர்ச்சி)

அவளுடைய புருசன் இடைச்சேலையை விலக்கினான், அவளுடைய தொப்புழுக்கு கீழாக மூன்று கோடுகள், கறள் கத்தியால் வெட்டிய காயங்கள் ஆறியதனைப்போல தசை ஈஞ்ச காயங்கள், அவனுக்குக் கோபம் தலைக்கேறியது. “எவனுக்கடி பெத்தனி வேசை?” என்று கேட்டான்...

எழுத்துக்கள் இறங்கி நெஞ்சுக்குள் ஓடி இதயத்தை நெருங்கின, ஒரு பெரிய பாம்பு புறா ஒன்றை தன் உடலால் சுற்றி நெறித்து தன் அகலவாயைத்திறந்து அதை முழுங்குவதைப்போல இதயத்தைச் சுற்றியிறங்கிய வார்த்தைகள் அதனை நெறித்து விழுங்கத்தொடங்கின.

15.03.2017

சோலையூர் காண்பியக்காட்சி பற்றி ஒரு பார்வை

■ செ.தனுசியா

“பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகளற்ற வாழ்வைக் கொண்டாடுவோம்” எனும் கருப்பொருளை ஏற்று கடந்த பங்குனி மாதம் 26ம், 27ம் திகதிகளில் மட்டக்களப்பு, கொக்கட்டிச்சோலை கலாசார மண்டபத்தில் காண்பியக்கலைக் காட்சி நிகழ்வொன்று இடம்பெற்றிருந்தது. இந் நிகழ்வில் ஓவியர்களான கமலா வாசுகி, எஸ்.நிர்மலவாசன், பி.கமலராஜ், எம்.ரி.எவ்.றுக்சானா, கே.மஜீஸ்குமார், எம்.எச்.எம்.ராபியான், எஸ்.ஜசோதரினி, எம்.எஸ்.பி.நஜ்மியா, பி.நிறஞ்சன் போன்றோர்களது சமகால கலையாக்கங்களும், வன்முறைக்குள்ளான பெண்களும், சிறுவர்களும் இணைந்து உருவாக்கிய பதாதை போன்ற ஆக்கங்களும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இவ்வாக்கங்கள் யாவும் கருப்பொருளுக்கு ஏற்றாற்போல் பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளைக் கண்டிப்பனவாகவும், சமூகத்தவரிடையே பெண்கள் சார்பான நல்லெண்ணங்களை பதிவிடவல்லனவாகவும் காணப்பட்டன.

“எட்டையும் பெண்கள் தொடுவது தீமையென்று எண்ணியிருந்தவர் மாய்ந்துவிட்டார் வீட்டுக்குள்ளே பெண்ணை பூட்டி வைப்போமென்ற விந்தை மனிதர் தலை கவிழ்ந்தார்...”

எனப் பாரதி பெண்விடுதலைக்காக குரல் கொடுத்திருந்த போதிலும் இன்றளவும் உலகெங்கிலும் உள்ள பெண்களில் மூன்றில் ஒருவீதமானவர்கள் அடக்குமுறைகளுக்கும், வன்முறைகளுக்கும் முகம் கொடுப்பதாகவே உலகளாவிய ஆய்வுகள் உரைக்கின்றன. இவ்விடயம் சார்பாய் எம்மவர் மத்தியில் விழிப்புச்செய்யும் பொருட்டு நடைபெற்ற இந் நிகழ்வானது சாதாரண ஓவியக்காட்சி என்ற நிலையில் நின்றுமாறி காண்பியக்காட்சியாக மலர்ந்திருந்தமை சிறப்பிற்குரியது. பலதரப்பட்ட வகையில் சுவைஞர்களைக் கவரக்கூடியனவாகவும், சுவைஞர்களையும் கலையாக்கத்தின் மீது ஊடாட்டத்தினை நிகழ்த்தச் செய்யக்கூடியதுமான ஆக்கங்களையும் இங்கு காணமுடிந்தது. இது கலைஞருக்கும், சுவைஞருக்குமான நெருக்கத்தினை அதிகப்படுத்தியதுடன், கருப்பொருள் மீதான ஈடுபாட்டினையும் சுவைஞர்கள் மத்தியில் நிலைபெறச்செய்தது. இவ்வகையான ஆக்கங்களைப் பிரபல தமிழ் ஓவியர்களான கமலா வாசுகி மற்றும் எஸ்.நிர்மலவாசன் ஆகியோர் காட்சிப்படுத்தியிருந்தனர்

வாயிலுக்கான திரைச்சீலையினை ஒத்த வடிவினதாக ஓவிய ஊடகத்தினைப் பயன்படுத்திய ஓவியர் கமலா

வாசுகி அவர்கள் அதன்மீது கலைநுட்பம் மிக்க தலை வடிவம் ஒன்றினை வரைந்து காட்சிப்படுத்தியிருந்தார். இவ்வாக்கத்தில் வரையப்பட்டிருந்த தலையினுள் தமது கருத்துக்களைப் பதிவிடக்கூடிய வாய்ப்பு சுவைஞர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. காலாகாலமாக சமூகத்தில் நிறைந்துள்ள மனிதர்களின் தலைகளுக்குள் நிலைகொண்டுள்ள பாரம்பரியம் மிக்க, பெண்கள் மீதான அடக்குமுறை எண்ணங்களைக் களைந்து, புதிதாக அவர்களது தலைகளினுள் நடப்பட்ட வேண்டிய எண்ணக்கருக்கள் எவையென சுவைஞர்கள்

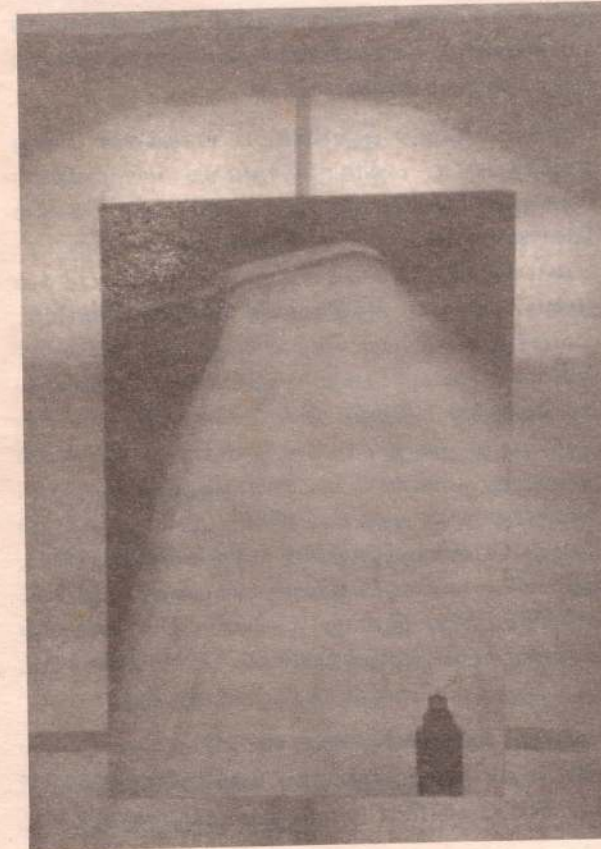

கருதுகின்றார்களோ, அவற்றை அந்த தலையினுள் பதிவிடுவதற்கு வசதிசெய்யப்பட்டிருந்தது. இதே கருத்திலமைந்த இன்னொரு வகை Installation Art பேற்றதான நிர்மாணிப்பு ஒன்றினையும் ஓவியர் கமலா வாசுகி அங்கு காட்சிப்படுத்தியிருந்தார். காண்பியக் காட்சிக் கூடத்தின் நுழைவு முன் அறையின் ஒரு பகுதியில் மூளை போன்ற ஒரு வடிவமைப்பினைத் துணியினால் வடிவமைத்திருந்த அவர் அதன் மீது புதுச்சிந்தனைகளை விதைக்க இரசிகர்களுக்கு

வாய்ப்பளித்திருந்தார். இவ்வகையாக இவ்விரு ஆக்கங்களும் சுவைஞர்களது ஊடாட்டத்தினையும் இணைத்துக்கொண்டு காற்றில் அசைந்தாடியவண்ணம் காண்பியக்கலைக்கூடத்திற்கு அழகூட்டி வலுச்சேர்த்தன.

அடுத்து இந்த காண்பியக்காட்சிக்கூடத்தில் ஓவியர் எஸ்.நிர்மலவாசன் அவர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட புதுவகையான சட்டத்தில் வடிவமைக்கப்பட்ட ஓவிய ஆக்கம் ஒன்று காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இது முன்னர் முல்லைத்தீவில் இதே கருப்பொருளில் நிகழ்த்தப்பட்ட காண்பியக்காட்சி ஒன்றில் சுவைஞர்களது கையாடலுக்கு விருந்தளித்திருந்தது எனினும் இந்த கொக்கட்டிசோலைக் காட்சிக்கூடத்தில் பார்வைக்காக மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இரு சுழலக் கூடிய கோல்களுக்கிடையில் மாறி மாறி சுழன்று சுற்றிக்கொள்ளக்கூடியதாக நடுப்பகுதியில் பார்வைக்குரிய ஓவியப்பரப்பு உள்ளவகையில், சிறுவர்களின் விளையாட்டுக் கமராவை ஒத்த வடிவமைப்பு உத்தியில் ஆக்கப்பட்டு, சார்கோலினால் பலதரப்பட்ட இன, மத, வயது வேறுபாடுகொண்ட பெண்களின் மார்பளவு உருவங்கள் வரையப்பட்டிருந்ததுடன், அவர்களின் மீது திணிக்கப்படும் வன்முறைகளின் அடையாளமாக முட்களும், ஆணிகளும், ஊசிகளும் அவர்களது உடல்களின் மீது வலியை உண்டாக்கும்வண்ணம் குத்தப்பட்டுள்ளவாறு வரையப்பட்டிருந்தது. பெண்கள் மீதான இவ்வகை வன்முறைகளையும், அவர்கள் தம் வலிகளையும் ஏற்க மறுக்கும் சுவைஞர்கள் அருகிலிருக்கும் அழிப்பானைக்கொண்டு அவ்வலிகளின் அடையாளங்களான உருவங்களை அழித்து இல்லாமல் செய்யும் உரிமையும், அவ்வாக்கத்தின் மீது தமது புதுக் கருத்துக்களையும், ஓவியக் குறியீடுகளையும் பதிவிடும் உரிமையும் முல்லைத்தீவில் இடம்பெற்ற காட்சிப்படுத்தலின்போது வழங்கப்பட்டு, பூரணப்படுத்தப்பட்ட ஓவியர் எஸ்.நிர்மலவாசன் அவர்களின் இவ்வாக்கம் சமகால உலகத்து ஓவியப்போக்கிற்கு ஈடுகொடுப்பதாகவும், இக் காண்பியக்காட்சிக்கு புதியதொரு அழகியல் மெருகூட்டலினை வழங்குவதாகவும் அமைந்திருந்தது.

அடுத்து இங்கு காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்த அதிகப்படியான ஓவியங்கள் எமது கீழைத்தேச ஓவிய மரபிற்கு ஏற்றாற்போல ரேகைபலம் கொண்டனவாக காணப்பட்டன. இதற்கு தக்க சான்றாக ஓவியர் கமலா வாசுகி அவர்களினால் பூரணப்படுத்தப்பட்ட "இவர் என் மகன் அல்ல" என்ற ஓவியத்தொடரைக் கூறலாம். பெண்களின்மீது வன்முறை மேற்கொள்ளும் ஆண்கள் பார்வைக்கு வெளித்தோற்றரீதியில் ஆண்மகன் போன்று தோன்றினும், உண்மையில் அவர்களுள் மறைந்துள்ள கொடுக்குணமானது ஒரு கள்ளி முள் போன்றதாகவும், கொடிய விலங்குகள் போன்றதாகவுமே உள்ளது

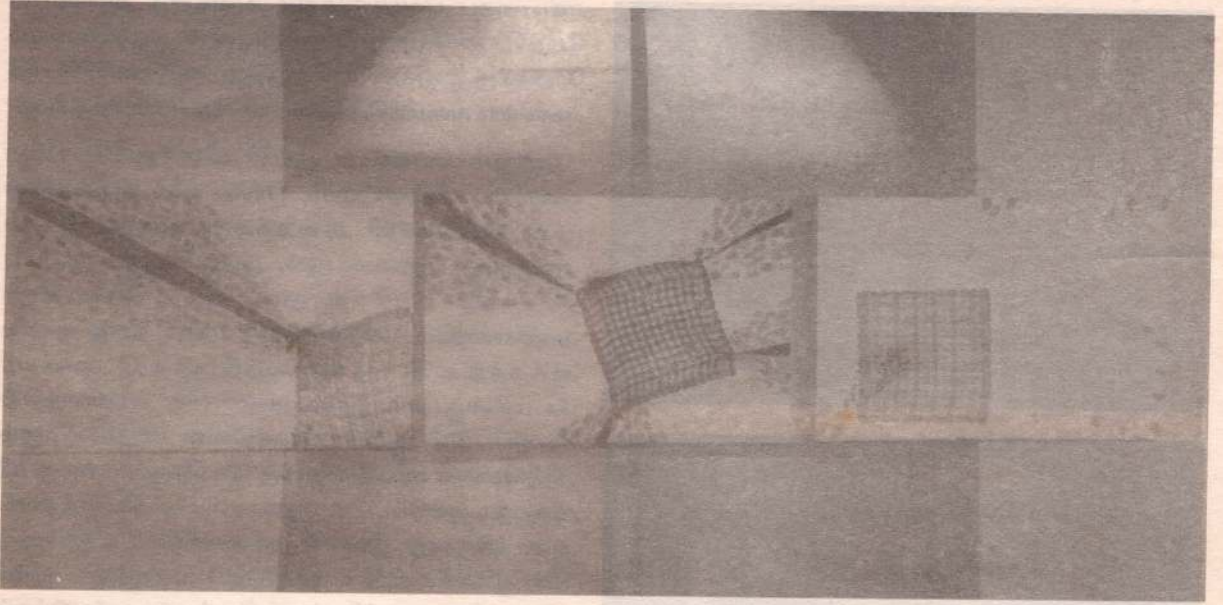

என்பதைப் புலப்படுத்தும் வகையில் வன்முறை மேற்கொள்வோரது உருவங்களின் நிழலினையும் ரேகைக்கு முதன்மை கொடுத்து அழகுணர்ச்சி மிக்கதாக வடிவமைத்திருந்தமையானது சிறப்பிற்குரியது.

மற்றும் பெண்கள் குப்பி விளக்குப்போன்று ஒளிமிக்கவர்களாயினும், பாரிய ஒளி முதல்களின் முன் சிற்றொளி மறைக்கப்படுவது போல் அவர்களது திறமைகளும், முயற்சிகளும் குடும்ப மேலாதிக்கவாதிகளாலும், சமூக மேலாதிக்கவாதிகளாலும் மறைக்கப்படுவதாக தனது ஓவிய ஆக்கத்தினை முன்வைத்திருந்தார் ஓவியர் கே.மஜீஸ்குமார். இவ்வாக்கமானது சமகாலத்தில் காணப்படும் ஆதிக்கவாதத்தினை பிரதிபலிக்கும் அதேவேளை எம்மவர்களுக்கு மிக நெருக்கமான குப்பி விளக்கு உருவகிப்புப் பொருளானமையும் பொருத்தமாய் அமைந்திருந்தது. இவரால் முன்வைக்கப்பட்ட இன்னும் சில ஆக்கங்களின் உருவகிப்புப் பொருளாக கைக்குட்டைகள் அமைந்திருந்தன. பெண்கள் பயன்படுத்தும் கைக்குட்டைகள் நாலாபக்கமும் ஆதிக்கவாதிகளின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டு இழுக்கப்படுவதை வெளிப்படுத்தவல்ல, வர்ணஜாலம் மிக்க ஓவியங்களாக வெளிப்பட்ட அவை ரசிகர்களின் கவனத்தை பெரிதும் ஈர்த்து நின்றன.

பெண்கள் தேவையின் பொருட்டு பயன்படுத்தப்படும் பொருட்கள் போன்றவர்கள் எனவும், திருமணம் முதலான நிகழ்வுகள் தொடக்கத்தில் மகிழ்ச்சி நிறைந்தனவாக பெண்களை நெருங்கிடினும் பின்னர் அதன்வழியாகவும் வன்முறைகள் நிகழ்கின்றன எனவும், காமவெறியர்களான சில ஆண்கள், பெண்களது வாழ்வினை நாசம் செய்கின்றனர் எனவும், சமகாலத்தில் நிகழ்ந்த உண்மைச் சம்பவங்களுடன் ஒப்பிட்டுத் தனது படைபடபினை முன்வைத்திருந்தார், ஓவியர் எம்.ரி.எவ்.றுக்கானா. இவர் காமவெறியர்களை அருவருப்பு மிக்க "ஈக்கள்" போன்று வடிவமைத்திருந்தமை மிகப் பொருத்தமாக அமைந்திருந்தது. அத்தோடு தனது ஆக்கத்திற்கு "முடிவிலி" எனப் பெயரிட்டு, பெண்கள் மீதான அடக்குமுறைகளும், வன்முறைகளும் முடிவற்றதாக எப்போதும் நீண்டு செல்வதனை கேள்விக்குள்ளாக்கியிருந்தார். இவரது ஆக்கங்களில் சற்றுப் புதுவிதமாக போத்தல், பந்தயக்கார், ஊஞ்சல் போன்ற உருவகிப்புக்களைக் காணமுடிந்தது.

மனிதன் உயிர் வாழ்வதற்கு உணவு அவசியம் எனினும் அதனை அளவோடு உண்ணவேண்டும். ஒருசிலர் பசியினால் அளவுக்கு அதிகமாக ருசித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு சோற்று மணிகளை சிதறச்செய்வதுடன், இறுதியில் பாத்திரங்களையும் உடைத்துவிடுகின்றனர்.

இது போன்றே உலகிலுள்ள காமப்பசிகொண்ட ஒருசில ஆடவர்கள்; பெண்களை பசி தீர்க்கவல்ல ஒரு பொருளாக மட்டும் பார்த்து, அவர்களிடமிருந்து சுகத்தினைப் பெற்றுக்கொள்வதுடன், தமது தேவைகள் தீர்ந்த பின்பு பாத்திரத்தினைப்பற்றிக் கவலையின்றி விட்டுச்செல்வது போன்று செல்கின்றனர் என்ற கருப்பொருளில் தனது ஓவியங்களினை முன்வைத்திருந்தார் ஓவியர் எம்.எச்.எம்.ராபியான். மனித உடலில் நிகழ்கின்ற இருவேறுவிதமான பசிகளை ஒப்பிட்டுத் தனது ஓவியத்தினைக் கட்டமைத்தனூடாக, பெண்கள் வெறுமனே காமப்பசி தீர்க்கவல்ல சடப்பொருட்கள் அல்ல என்பதைப் பறைசாற்றியிருந்தார்.

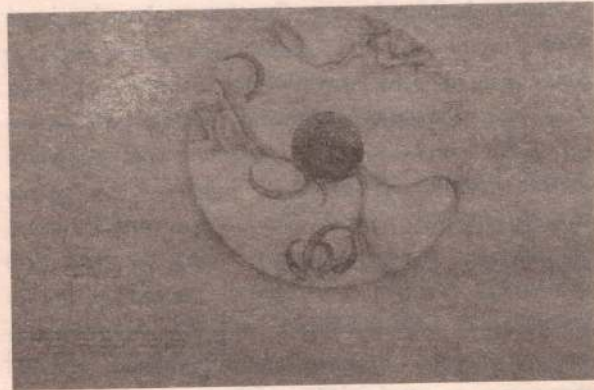
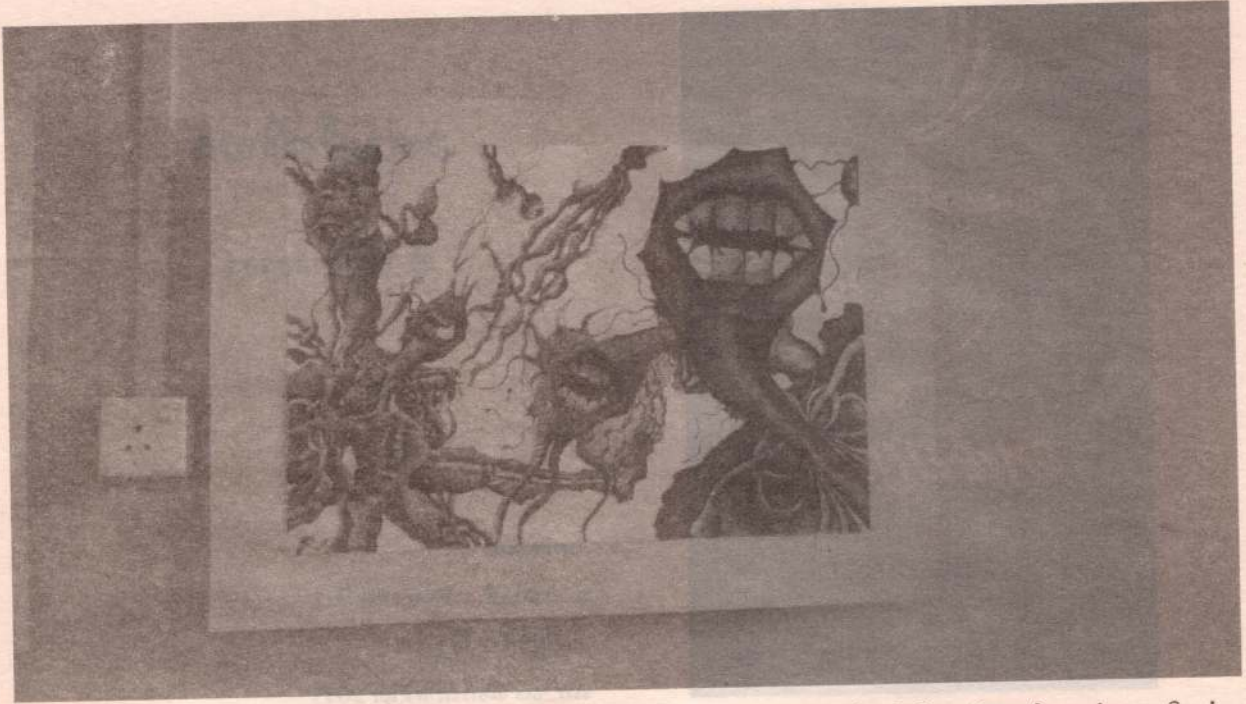
அத்தோடு தொடர்ச்சியாக, கடந்த முப்பது வருடகாலமாக நிகழ்ந்த யுத்தத்தின் இறுதிக்கட்ட, இரக்கமற்ற நிகழ்வுகள் முள்ளிவாய்க்காலில் நிகழ்ந்தபோது, அங்கிருந்த பெண்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட வன்முறைகளின் தரும்பாகவே ஓவியர் எஸ்.ஜசோதரினி மற்றும் ஓவியர் பி.நிறஞ்சன் ஆகியோரது ஓவியங்கள் நிலைபெற்றிருந்தன.

பெண்கள் உடலியல் ரீதியாகவும், உளவியல் ரீதியாகவும் யுத்தத்தின் போதும், யுத்தத்தின் பின்னரான காலங்களிலும் தொடர்ச்சியாக வன்முறைகளுக்கு உட்படுத்தப்படுவதாகவும், இன்று எம்மிடையே தீர்வு காணப்படாத பலவகையான பிரச்சனைகள் உள்ளபோதிலும் அவற்றைப்பற்றி சிந்திக்காது, பெண்கள் மீதான வன்முறையில் நாட்டம் மிக்க சிலர் எம்மிடையே உள்ளனர் என்றும், “வேலியே பயிரை மேய்வது” போன்றதான இவர்களது செயற்பாடுகளை முற்றாக எதிர்ப்பதாகவும் தனது ஓவியங்களை அழகாக வடிவமைப்புச் செய்திருந்தார் ஓவியர் எஸ்.ஜசோதரினி.

இவர் வழமைக்கு மாறாக வட்ட வடிவ தளத்தினுள் தனது ஓவியத்தினை ஒழுங்கமைப்பு செய்திருந்தமை நோக்கத்தக்கது. இவரால் இதே கருப்பொருள் புலப்படும் வண்ணம் சிறு Installation Art ஒன்றும் இங்கு நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்தது. நாம் பானங்கள் அருந்துவதற்கு பயன்படுத்தும் குவளைகளையும், போத்தல்களையும் கொண்டு நிர்மாணிக்கப்பட்ட இவ்வாக்கமானது வன்முறையின் அடையாளமாக காட்சியளித்து, சுவைஞர்களின் கவனத்தைத் தன்பால் ஈர்த்தவண்ணம் காணப்பட்டது.

2009 ம் ஆண்டு இறுதிக்கட்ட யுத்தத்தின் போது நிகழ்த்தப்பட்ட மனிதாபிமானமற்ற வன்முறைகள் பற்றியும், அப்போது ஆடவரும், யுவதிகளும் நிர்வாணமாக்கப்பட்டு வன்முறைக்குட்படுத்தப்பட்டமைக்கும், அவர்கள்தம் உடலுறுப்புக்கள் துண்டிக்கப்பட்டு சித்திரவதை மேற்கொள்ளப்பட்டமைக்கும் எதிர்ப்பு தெரிவிப்பதுடன், அவ்வகை வன்முறைகளைத் தமது கைத்தொலைபேசிகளில் படமெடுத்து மகிழ்ந்த கொடூர்க்குணத்தவர்களை இழிவுபடுத்துவதுமாகவே ஓவியர் பி.நிறஞ்சன் அவர்களது ஓவியங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அத்தோடு அதே யுத்த காலத்தில் குடும்பங்களுக்குள் நிகழ்ந்த பெண்களுக்கெதிரான வன்முறைகள் பற்றியும், ஊடகவியலாளர்களுக்கெதிரான வன்முறைகள் பற்றியும் எடுத்தியம்பிய இவரது ஓவியங்களில் வலியின் வெளிப்பாடான அலறல்களுக்கும், அவஸ்தைகளும் பொருத்தமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

மற்றும் கலையாக்கத்திற்கு ஊடகம் ஒரு தடையல்ல என்பதைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்திருந்தது ஓவியர் எம்.எஸ்.பி.நஜ்மியா அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட

கண்ணாடியாலான கலையாக்கம். பல வேளைகளில் பெண்களே தன் சக பெண்கள் மீது வன்முறைகளைத் திணிக்கின்றனர் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் வன்முறை மிக்க எம் அகவுருவும் தோன்றுமாயின் நாமே எமது உருவினைக் காணத் தயங்குவோம் என்பதாக "இதுவா உன் முகம்" எனும் தலைப்பில் இவரது கலைப்படைப்பாக்கம் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

இவை தவிர, பாலியல் தொழிலாளிகளும், பாலியல் விடுதிகளும் தானாக உருவாகுவதில்லை, சமகாலத்து சமூகத்தால் உருவாக்கப்படுவது என்பதாகவும், பறவைகள் தமது தேவைகளுக்காக கூடுகளுக்குள்ளே வருவதும், வெளியே போவதும் போன்று சில ஆண்வர்க்கத்தினரின் செயற்பாடு அமைகின் றது என்பதாகவும், அவற்றைக் கடிந்துரைப்பதாகவும் ஓவியர் பி.கமல்ராஜ் அவர்களது ஓவியம் அமைந்திருந்தது.

மேற்கூறிய ஓவிய ஆக்கங்கள் தவிர பாதிக்கப்பட்ட பெண்களாலும், சிறுவர்களாலும் உருவாக்கப்பட்ட பதாதை போன்ற ஆக்கம் ஒன்றும் காண்பியக்காட்சிக் கூடத்தின் நடு வெளியில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அதில் பல தலை போன்ற அமைப்புகளும், சில வட்ட, நீள்வட்ட வடிவ அமைப்புகளும் வரையப்பட்டு, அவற்றினுள் அவர்களுக்கு நிகழ்ந்த வன்முறைகள் பற்றிய குறிப்புகளும் பதிவிடப்பட்டிருந்தது. இது நிகழ்காலத்தில் நிகழ்ந்தவண்ணமே உள்ள பெண்கள் மீதானதும், சிறுவர்கள்மீதானதுமான வன்முறையின் அடையாளமாக பார்வையாளர்கள் முன் பிரசன்னமாக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்த காண்பியக்காட்சிப்படுத்தலானது சமகால சமூகத்தின் நிலை பற்றி கவனஞ்செய்து உறவாடவல்ல ஒன்றாகவும், எம்மவர்களின் ஓவியத்திறமைகளை நாடளாவிய ரீதியில் பறைசாற்றவல்ல ஒன்றாகவும் அமைந்ததுடன் கருத்தியல் ரீதியிலும் மக்கள் மனதில் இடம்பிடித்திருக்கும் என எண்ணத்தோன்றுகிறது.

சல்லீனியா

■ தர்மு பிரசாத்

அம்பரய

உ.கல.பி. விஜய சூரிய

தமிழில் : தேவா

வடலி வெளியீடு: 2017

பஷீரின், மஜீத்திடம் ஒன்றும் ஒன்றும் எத்தனையென ஆசிரியர் கேட்கிறார். அவன் கொஞ்சம் பெரிய ஒன்று என்கிறான். பிரிந்து கிடக்கும் இரண்டு ஆறுகள் சேர்ந்து பெரிதாகுவதை ஊர்க்கோடியில் பார்த்திருக்கிறான் மஜீத். பஷீரின் கதைகளில் பிரிந்தும் பிளந்தும் கிடப்பவை பிணைந்துகொள்ளும் இரசவாதம் நிகழ்கின்றது. பஷீரின் சிறுவர்கள் தனியான உடைந்த மீமொழியும், பார்வையுமுள்ளவர்கள். அவர்களுடைய உலகில் கோணல்களும் அழகாகிவிடுகின்றன. ஆனால் அம்பரய “சுமனே” சிறுவனாகவும், வளர்ந்தவனாகவும் இருக்கிறான். ஊராருக்குக் கோணலாகவும் ஊராருடன் எதிர்வினைபுரிபவனாகவும் இருக்கிறான். அவனது சிந்தனை, செயலில் முதிர்ச்சியும் வயதில் சிறியவனாகவும் இருக்கிறான். சுமனையைப் பஷீரின் சிறுவர்களிடமிருந்து நகர்த்தி இன்னொரு தளத்திற்குக் கொண்டுசெல்வது அவன் கிராமத்தினருடன் கொள்ளும் முரணும் நட்பும்தான். அவனுக்கு நண்பர்கள் என யாருமில்லை. நோனாவின் தோட்டத்தில் தென்னங்கன்றுகளின் “பூராணை” உடைத்துச் சாப்பிடுகிறான். நோனா கோபத்துடன் விசாரித்தால் “நான் உன்னிடமிருந்து கடைசி வரையும் களவெடுக்க மாட்டேன்” என்கிறான். குணபால மாத்தையாவின் மாட்டின் கயிற்றை வெட்டிவிடுகிறான். குணபால சாத்தானுக்குப் பிறந்தவனே என்று திட்டினால் அவன் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் “நான் குளிக்கப் போனேன். வானியில் கயிறு இல்லை. உனது

மாட்டின் கழுத்தில் கயிறு இருந்தது. அது மாட்டிற்குத் தேவையில்லை அதனால் வெட்டினேன்” என்கிறான். சுமனே சிறையிலிருந்து திரும்பிவரும்போது குணபால சொல்கிறார் “இனி இந்த ஊரில் மாடுகளுக்குக் கூட பாதுகாப்பு இல்லை”. சுமனே தன்னைத் தானே வழிநடத்திச் செல்லும் இயல்பில் இருக்கிறான்.

தினவாழ்விற்கும், ஒரு வேளை சாப்பாட்டிற்கும் திண்டாடும் சூழலில் அவன் தன் நல்வாய்ப்பை நம்பி ஆம்பல் தேடி அலைகிறான். நல்வாய்ப்புத்தேடி கடற்கரை முழுவதும் அலைந்து திரிந்தாலும் அதை மட்டுமே நம்பியவனல்ல. ஆம்பல் ஒரு முரணாக அவன் முன்னே இருக்கிறது, அதுவோ அவனுக்கு மிக இலகுவில் பணம் கிடைக்கும் வழியாகவும் இருக்கிறது. விலையான ஆம்பல் தேடி கடற்கரையில் அலைந்து திரியும் சுமனையை ஊரார் அம்பரய என்று பகடி செய்கின்றனர். அழகிய வாசனையும் சாணம் போன்ற வழுவழுப்புமாக இருக்கும் ஆம்பல் ஒருமுறை அவனுக்குக்கிடைக்கிறது. ஆனால், அதன் அழகிய வாசனையால் அவனால் அது ஆம்பல் தானாவென்று சந்தேகித்து அதனை நண்பனும் ஊரின் பெரும் ஏமாற்றுக்காரனுமான மார்ஹிடம் கொடுத்து விடுகின்றான். ஆம்பலின் ஒரு சிறுதுண்டு கிடைத்தாலும் வாழ்வின் சிறுதுரும்பைப் பற்றிப் பிடித்து ஏறிவிடும் மூர்க்கத்துடனும் அலையும் அவனுக்கு, ஆற்றில் மலிவான மீன்களே கிடைக்கின்றன. நல்ல விலையான

மீன்களைப் பிடிக்க வலையோ படகோ அவனிடமில்லை. கிடைக்கும் வேலைகளைச் செய்தாலும் ஒரு வேளை பசிக்குச் சாப்பிடவே வருமானம் போதவில்லை. கொலைகாரனின் மகனாக, நல்வாய்ப்பு அற்றவனாக அவன் ஊரிலிருந்து சாராயத்தை நகரிற்கு மறைவாக எடுத்துச் செல்கிறான்.

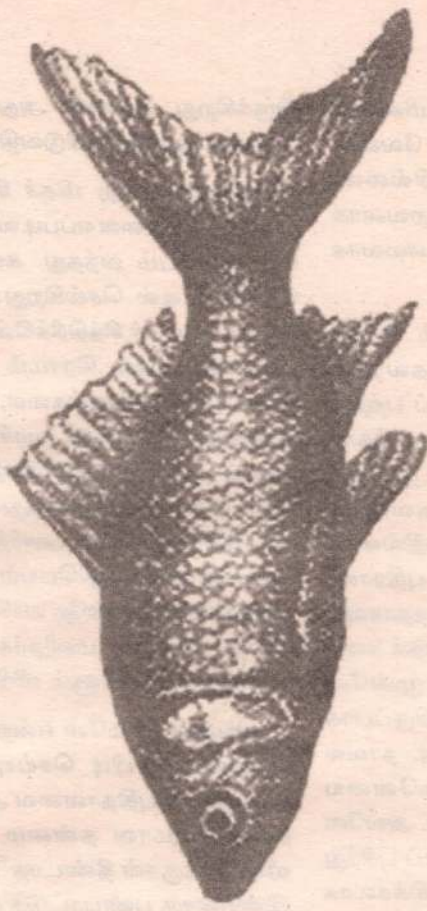
குறைந்த சொற்களில் கோட்டுச் சித்திரம் போல குரோதமும், அன்பும் கொண்ட கிராமத்தவர்கள் அறிமுகமாகின்றனர். அவன் நல்வாய்ப்பைப் பற்றிக் கொள்ளும் போது சண்டைக்குவரும் கிராமத்தார் அவன் அடிபட்டுத் துவளும் போது உதவிக்கு முதல் ஆட்களாக வந்து நிற்கிறார்கள். அவனால் கிராமத்தவர்களை விளங்கிக்கொள்ள முடிவதில்லை. கிராமம் விளங்கிக் கொள்ளப்பட முடியாத புதிராகத் தன்னுள்ளே பிளவுகளும், குரோதமும் நிறைந்ததாகவும் சேர்ந்தும் பிளந்தும் கிடக்கிறது. யதார்த்தவாதக் கதை சொல்லல் ஒரு லட்சியவாதத்தை அவன் முன்னே வைக்கிறது. கிராமத்துச் சிறுவனின் பெருவிருப்பாக ஓர் அழகிய வீடும் துண்டுநிலமும் இருக்கிறது. நாவல் லட்சியவாதத்தை முன்வைத்தாலும் சுமனேயை “லட்சியவாதம்” வழிநடத்திச் செல்லவில்லை. அவனே அவனுக்கு ஒளியாக இருக்கிறான். அவனைப் புரிந்து கொள்வதும் அவனோடு உறவாடுவதும் சிக்கலாக இருக்கிறது. பசிக்கும்போது நோனாவின் தோட்டத் திலிருந்து திருடிக்கொள்கிறான்; கேட்டால் மேலதிகமாக இருப்பதை எடுத்ததாகச் சொல்கின்றான், மீன்களைத் திருடுகிறான், சாராயம் கடத்துகிறான், சிறைக்குப் போகிறான், சித்தப்பாவைக் கொலை வெறியோடு துரத்துகிறான், தங்கைகளுக்கு நல்ல அண்ணனாகவும் இருக்கிறான், எல்லாப் பக்கங்களும் கூரான கத்தி போல பளபளப்புடனும் கூர்மையுடனுமிருக்கிறான்.

சிறைச்சாலை அதிகாரிகளிலிருந்து, நாட்டின் பிரதமர் வரை மிக நல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள். நல்ல நிர்வாகமுள்ள நாட்டில் உதவிகள் மிகக் கடைக்கோடிகிராமம் வரையும் வேர்பிடிக்கிறது. பிரதமர் குறித்த சித்திரிப்புகளைப் பார்த்தால் அவரைப் “பிரேமதாசு” என ஊகித்துக் கொள்ளலாம். சிறையிலிருக்கும் சுமனேயின் செயலும், பேச்சும் பிடித்துப்போகும் சிறையதிகாரி அவனுக்குப் பெரியமீன்களைப் பிடிக்க படகும், வலையும் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்கிறார். அவருடையை உதவிகளை பார்த்து சுமனே இவற்றுக்கெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படி மறு உதவிசெய்யப் போகிறேன் என்கிறான். “நீ இங்கு திரும்ப வாராமலிருந்தாலே பெரிய உதவி தான்” என்கிறார். அவன் ஒருபோதும் அங்கு திரும்பிச் செல்லவில்லை. சிறை அவனுடைய சீற்றத்தை எல்லாம் உறிஞ்சி விடுகிறது. வன்முறையற்ற சிறை, நல் நோக்கங்களையும், சீர்திருத்தங்களையும் முன்வைக்கும் சிறையாகவும்

இருக்கிறது. ஆனால், அது எல்லோரையும் சுமனே போல உருமாற்றி விடுவதில்லை.

அம்பரய என்ற மிகச் சிறிய நாவலை வாசித்து முடித்ததும் இதனை எப்படி வகைபடுத்திக் கொள்வதெனச் சிறு குழப்பம் வந்தது. கதை அதிக சிக்கலில்லாத நேர்கோட்டில் செல்கிறது. மொழி கிராமவாழ்வை மிக நுட்பமாகச் சித்திரிக்கின்றது. குறைந்த சொற்களில் பிரமாண்டமான கிராமம் உருப்பெறுகிறது. அதன் இயல்புகளை, செயல்களை, பகடியான பேச்சுகளையும் நாவலில் நுட்பமாக வாசித்துக் கொள்ள முடியும். நாவல் அதன் குறைந்த சித்திரிப்புகளிலும் நுட்பமான கூறு முறையிலும் தனித்துவமாக இருக்கிறது. அதை மொழிபெயர்ப்பாக உணர்ந்துகொள்ள முடியாதவளவு தேவாவின் மொழிபெயர்ப்பு சரளமாக இருக்கிறது. தமிழ்நாவல் போன்றே வாசித்துக் கொள்ளமுடிகின்றது. அதன் களமும், மனிதர்களும் நாம் மிக நெருக்கி வாசித்துக் கொள்ளும் விரிவுடனிருக்கிறது.

அம்பரய / சுமனே என்ற இந்தச் சிங்களப் கதாபாத்திரமும், மீன்பிடி செய்யும் ஆற்றோர்க்கிராமமும் தமிழுக்குப் புதிதானவை அல்ல. ஆனால், அவற்றின் தனித்துவமான தன்மை அவை இனவாதத்தின் விஷ நாக்குகள் தீண்டாத “புனிதவுருக்கள்” என்பதே. இன்னொரு பண்பாட்டுத் தளத்தில் நாவல் கனதியாக இருக்கிறது. கிராம வாழ்வின் கூடிவாழும் தன்மையை, அதன் குரோதமும், அன்பும் படரும் மேன்மையைப் பேசுகின்றன. கிராமம் மீண்டும் செல்ல நினைக்கும் கனவின் வழித்தடமாகவும் இருக்கிறது. சிங்களத் திலிருந்து தமிழுக்கு மிகக் குறைவான படைப்புகளே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. சல்வீனியா போல இனவாதத்தின் அடரிலைகள் மூடியிருக்கும் பொதுவுரையாடல் வெளியை இனவாதக் கருத்து களே நிரப்பியும் கொள்கின்றன. அம்பரய போன்ற நாவல்களையும் அவற்றின் உள்ளிருந்து ஒலிக்கும் இணைவிற்கான குரல்களையும் நாம் இன்னும் வலிமையாக மொழிபெயர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. புனைவுகளை மொழிபெயர்ப்பதனுடாகவும் அவற்றை உரையாடுவதனுடாகவும் இனவாதச் சிக்கல்களுக்கான பன்முகவெளியைத் திறந்து கொள்ளலாம். சுயவரலாற்றுப் பெருமிதங்களிலும், போலிக் கற்பிதங்களிலும் திளைத்திருக்கும் வெளியில் சுமனோயைப் போன்ற தன்னைத் தானே வழிநடத்திச் செல்லும் கதாபாத்திரத்தின் வருகை தேவையாயிருக்கிறது. அவனாலேயே இனவாதச் சல்வீனியாவை விலத்தி நல்ல கொழுத்த தம்பலையாவைப் பிடித்துக் கொள்ள முடியும்.

விளமீன்

■ ஜே.கே

கடையிலிருந்த குவியலில் மீதி எல்லா மீன்களும் இளஞ்சிவப்பு நிறத்திலிருக்க; அந்த ஒரு மீன் மாத்திரம் வித்தியாசமாய் முழித்துக்கொண்டு தனித்துத் தெரிந்தது. வெள்ளைத்தோலில் மெலிதாகப் படர்ந்திருந்த தங்கநிறக் கண்ணாடிச் செதில்களோடும், சற்றே திறந்துகிடந்த இரத்தச்சிவப்பு செவுள்களோடும்.

சரசுமாமி ராசனிடம் திரும்பவும் சொன்னார். இம்முறை சற்றுக் கெஞ்சலாக.

“தம்பி. நான் சொல்லுறன். அது எங்கட ஊர் விளமீன்தான். விறைச்சுக் கொண்டு கிடக்கு. நல்ல உடன்மீன். வாங்கித்தாவன்.”

“அரியண்டம் பண்ணாம வாங்கோம்மா. ஊர் விளமீனை ஊருக்குப்போகேக்க சாப்பிட்டுக்கொள்ளலாம்.”

ஊருக்கு இனி எப்போது போவது? ராசன் வேகமாக அடுத்த

கடையை நோக்கி நடந்தான். சந்தை முழுதும் ராசனும் ரூபினாவும் நடந்த வேகத்துக்குச் சரசுமாமியால் ஈடு கொடுக்கமுடியவில்லை. சேலை நிலத்தில் அரைபட, பின்னாலேயே இழுபட்டுக்கொண்டுபோனார்.

“இந்த ஊர் சினப்பர் மீன் விளமீன் மாதிரித்தான் இருக்குமாம் மாமி. அதெண்டாத்தான் ஹரீஷும் சாப்பிடுவான்”

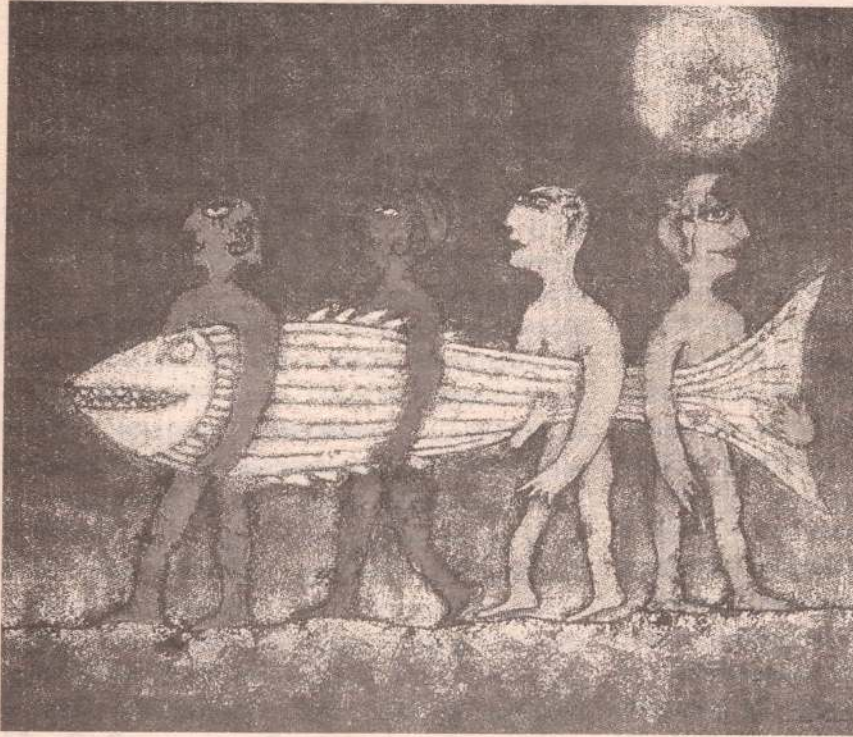
ரூபினா மாமியைத் திரும்பிப்பார்க்காமலேயே சொல்லிக்கொண்டு நடந்தாள். சரசுமாமி எதுவும் பேச வில்லை. அவர்கள் ஹரீஷுக்கென இரண்டு சிறிய இளஞ்சி வப்பு சினப்பர் மீன்களை வாங்கிக்கொண்டார்கள். கடைகளில் சீலா, திரளி, கெளறு, முரள், ஒட்டி, அரக்குளா, சூடை என்று மாமிக்குப் பரிச்சயமான மீன்கள் எல்லாம் வகைபிரித்துக் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு மீனுக்கும் ஒவ்வொருவகைச் சமையல். சிலதைச் சரக்குத்தூள் சேர்த்துப் பிரட்டவேண்டும். சிலதைக்கு நன்றாக பழப்புளி கலந்து கொதிக்கவிடவேண்டும். சிலதைக் கூழுக்குச் சேர்க்கச் சுவையாக இருக்கும். சூடை பொரியலுக்கு. ஒட்டியை சரியாகச் சமைக்காவிட்டால் கச்சல் எடுக்கும். சீலாவில் ஒருவித மிக நுண்ணிய இனிப்புச்சுவை உண்டு. கோதுமைமாவுப் புட்டோடு அதன் குழம்பை குழைத்துச்சாப்பிடுகையில் கலாதியாக இருக்கும். அதன் விலையும் மலிவாக இருந்தது. “சீலாவையாவது வாங்கலாமே” என்று சொல்ல சரசுமாமிக்கு வாயுண்ணியது.

அன்று சந்தையிலிருந்து திரும்பியதுமுதல் சரசுமாமிக்கு அந்த விளமீன் ரூபகமாகவே இருந்தது. அந்தவகை ஊர் விளமீன்களை அவர் அவுஸ்திரேலியக்கடைகள் எங்கேயும் கண்டதேயில்லை. எப்படியோ அந்த ஒரு விளமீன் மாத்திரம் ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் நீந்தி வந்து இந்த ஊர் மீனவரிடம் பிடிப்பட்டுவிட்டது. சிலவேளை கூட்டமாகவே அவை நீரோட்டத்தில் இழுபட்டு வந்ததில் அகப்பட்டிருக்கலாம். அல்லது பருவமாற்றத்துக்கு அவையாகவே நீந்தி வந்திருக்கக்கூடும். எப்படியோ வந்து சேர்ந்துவிட்டது. அவர் கண்ணிலும் பட்டுத்தொலைத்து ஆட்டிப்படைக்கிறது. ஆனால் என்ன செய்ய இயலும்? மகன் ராசனுக்கு வீட்டுக்குள் மீன் குழம்பு வாசனையே எட்டக்கூடாது. ரூபினாவோ ஒரு முட்டை சைவம். அவர்கள் வீட்டில் ஹரீஷுக்கு மாத்திரம் புரத உணவு வேண்டுமென்று மீனை வாங்கி, மின்குளை அடுப்பில் வாட்டிக்கொடுப்பார்கள். அதுவும் அந்த பாழாய்ப்போன இளஞ்சிவப்பு நிற சினப்பர் மீனை.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த இந்த ஐந்து வருடங்களில் நல்லதொரு மீன் குழம்பு காணாமல் சரசுமாமிக்கு நாக்கு மரத்தே போய்விட்டது. ஐந்து என்றில்லை, கிட்டத்தட்ட முப்பது வருடங்கள் என்றே சொல்லலாம்.

திருமணத்துக்குப் பின்னர் ஒரு ஆன விளமீன் குழம்பை மாமி ருசித்துச் சாப்பிட்டதில்லை. மீனரிவாளில் பிறாண்டப்பட்டுச் செதில்கள் சிதறிப்பறப்பதுபோல மாமிக்குப் பழைய ரூபகங்கள் பறக்க ஆரம்பித்தன. ஊரிலென்றால், அம்மாள் கோயில் வைரவரம்மை முடிந்து அடுத்தநாளே, குழந்தை அவர்கள் வீட்டுக்கு மீனோடு வந்துவிடுவான். புதிதாக அன்று காலையே பிரிக்கப்பட்ட களங்கண்டியில் பிடிக்கப்பட்ட விளமீன்கள். ஒரு கோர்வை என்றால் அதில் இரண்டு, மூன்று கிலோவரை தேறும். குழந்தையின் சைக்கிள்மணிச் சத்தம் காதில் எட்டியதுமே, மாமி மீனரிவாளும் சரவச்சட்டியுமாய் பத்திப்பக்கம் போய்விடுவார். பன்னிரண்டு வயதுதான். ஆனால் அப்போதே சரசுமாமி மீனரிந்து கழுவினார் என்றால் ஒரு செதில் கறியில் அகப்படாது. தானே அரிவாளைத் தீட்டி, தானே அரிந்து, தானே குழம்புக்கு, சொதிக்கு, பொரியலுக்கு, வறைக்கு, இராவுக்கு என்று வகை பிரித்து, தானே மசாலா கூட்டு அரைத்து, புளி கரைத்து, தேங்காய் துருவி, முதற்பால், கடைப்பால் பிழிந்து, குழம்பு பதமாக வற்றும்வரைக்கும் காத்திருந்து, அகப்பை நுணியை அடி உள்ளங்கையில் தொட்டு நக்கிச் சுவைபார்த்து என்று சிறுவயது முதலேயே மீன் குழம்பு சமைக்கும் விடயத்தில் மாமி வீட்டில் வேறு யாரையும் குசினிப்பக்கமே நெருங்கவிட்டதில்லை. அவர் குழம்புச்சட்டியை திருகணியில் இறக்கிவைத்து, மூடியைத் திறந்தார் என்றால் கறியின் வாசம் எட்டாம் வட்டாரம் வரைக்கும் நாசியில் அடிக்கும். இப்படிப்பட்ட சரசுமாமிக்கு வந்து வாய்த்ததோ விளமீனுக்கும் திரளிக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத ஒரு அற்பாயுள் கணவன். அவர்களுக்குப் பிறந்த ஒரே மகன் ராசனுக்கோ மீன் குழம்பு வாசம் என்றாலே ஓங்காளித்துக்கொண்டு வருகிறது. அவன் காதலித்துக் கலியாணம் கட்டிய ரூபினா ஒரு சுத்தமான முட்டை சைவம். பேரன் ஹரீஷு பிறந்தபின்னர்தான் அவர்கள் வீட்டுக்குள் முதன்முதலாக ஒரு மீன் முதன்முதலாக அடியெடுத்து வைத்தது. அதுவும் அந்த இளஞ்சிவப்பு நிற சிறிய சினப்பர் மீன். மஞ்சள் தடவி வாட்டிக்கொடுப்பார்கள். மாமி ஒருநாள் வாயில் வைத்துப்பார்த்துவிட்டுத் துப்பிவிட்டார். பச்சைத்தண்ணீர்.

திடீரென்று இத்தனை தசாப்தங்களுக்குப்பின்னர் மாமியின் மீன் குழம்பு ஆசையை அந்த ஒற்றை விளமீன் கிளறிவிட்டது. நாள் முழுதும் அவர் அந்த விளமீன் பற்றிய சிந்தனையாகவே இருந்தார். சரியாக யாருடனும் பேச்சுக்கொடுக்கவில்லை. அடுத்தநாள் ஆங்கில வகுப்புக்கு நடந்து செல்லும்போதும் திரும்பும்போதும் விளமீனின் வெடுக்குவாசம் ஒரு பதின்மக்காதலின் இரண்டாம் நாளினைப்போல வழியெல்லாம் அவரோடு கூடவே வந்துகொண்டிருந்தது.

தெரியாது என்பதே பொதுவான இணைப்புப்பாலமாகவிருந்தது. ஆரம்பத்தில் ஹலோ சொல்லவே வெட்கப்பட்டவர்கள் இப்போது பேர், ஊர் சொல்லி, போகுமிடத்துக்கு வழியை ஆங்கிலத்தில் விசாரிக்குமளவுக்கு முன்னேறியிருந்தார்கள். நெஞ்சுக்குள் நோவு எடுத்தால் அவசரசிகிச்சைக்கு தொலைபேசி எடுத்து, எங்கே எப்படி வலிக்கிறது என்று விளக்குவதற்குப் பழகியிருந்தார்கள். சுக மாணவர் எவரும் இறந்துபோனால் அடுத்த வகுப்பில் ஆங்கிலத்தில் கூட்டுப்பிரார்த்தனை செய்வார்கள்.

அடுத்தவாரம் வகுப்புக்குப்போனபோது,

தேவையே இல்லாமல் பதட்டத்தைக் கொடுத்தது. விளமீனைப் பதமாகப்பொரித்தால் அதன் தோற்றப்படி மொறுமொறுவென்று இருக்கும். ஆனால் பிய்த்துப் பார்த்தால், உள்ளே மிதமாகப் புட்டுப்போல அவிந்து இருக்கும். அதனைக் குரக்கன்புட்டோடு கலந்து சாப்பிடவேண்டுமே, புட்டுக்குத் தேங்காய்ப்பூ தனியாகப் போடவே வேண்டாம். அவ்வளவு ருசியாக இருக்கும்.

பெரியவெள்ளியை முன்னிட்டு அந்தவாரம் முழுதும் விடுமுறை என்று வாசலில் எழுதி ஒட்டப்பட்டிருந்தது. முந்தையவாரமே அதுபற்றிச் சொல்லி அனுப்பியிருந்தார்கள். அவர்தான் மறந்து விட்டார். வீட்டுக்கு உடனேயே திரும்பிப்போக சரசுமாமிக் கு அலுப்பாக இருந்தது. வீதியோரம் போடப்பட்டிருந்த வாங்கு ஒன்றில் அமர்ந்துகொண்டார். இலையுதிர்காலக் குளிர் காற்று கால்களுக்குள்ளாலும் கைகளுக்குள்ளாலும் உடலினுள் கூசிக்கொண்டு ஏறியது. கைகளை மார்புக்குக்குறுக்கே இறுக்கமாகக் கட்டி, கால்களையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு குறண்டியபடி மாமி உட்கார்ந்துகொண்டார். ஆட்களே இல்லாத பேருந்து ஒன்று அவ்வழியால் கடந்துபோனது. அவுஸ்திரேலியாவந்து பேருந்து எதிலும் சரசுமாமி பயணித்ததில்லை. வீடு, ஆங்கிலவகுப்பு, அவ்வப்போது இரத்த அழுத்தம், சலரோகம், சளி என்று மருந்து எடுக்கச் செல்லும் வைத்தியசாலை, எப்போதாவது ராசன் மனதுவைத்தால் கூட்டிப்போகும் கடை, கண்ணி. இவ்வளவும்தான் சரசுமாமிக் குத் தெரிந்த அவுஸ்திரேலியா. விருந்துகள், நண்பர்கள் வீடுகள் என்று எங்கும் அவர் போனது கிடையாது. ராசனுக்கும் ரூபினாவுக்கும் நண்பர்கள் என்றும் சொல்லும்படியாக பெரிதாக எவரும் இல்லை. தமிழர்களோடு அவர்கள் ஏனோ அவ்வளவாகப் பழகுவதில்லை. ஒரீரு வெள்ளைக்கார நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களையும் எங்கேயாவது உணவகங்களிலோ, மதுச்சாலைகளிலோதான்

வகுப்பிலும் மாமியின் எண்ணம், சிந்தனை எல்லாம் விளமீன் பற்றியே இருந்தது. ஆங்கில ஆசிரியர் கூறியது எதையும் சரசுமாமி காதிலேயே போடவில்லை. அன்றைக்கு என்றில்லை. என்றைக்குமே வகுப்பை அவர் செவி மடுத்ததில்லை. அங்கு போனால்தான் அரச உதவித்தொகை கிடைக்கும். அல்லாவிட்டால் வேலை தேடவேண்டும். தனியாக ஒரு கடைக்குப் போவதற்கே பயப்படுபவர் எப்படி இந்த நாட்டில் வேலைக்கெல்லாம் போவது? இவர்கள் வகுப்பில் தினந்தோறும் வந்து படிக்கிறார்கள் என்று ஆசிரியர் ஒரு கடிதம் எழுதிக்கொடுத்தால் அரசாங்கம் மறுகேள்வி கேட்காமல் உதவித்தொகையை வைப்பிலிட்டுவிடும். பத்துநிமிட நடைதூரத்தில் வகுப்பு. அந்த வகுப்பில் சரசுமாமியைப்போல பத்துப்பதினைந்து சுக மாணவர்கள். எல்லோரும் பிள்ளைகளைப் பார்க்கவந்த சமயத்தில் அகதி விண்ணப்பத்தை நிரப்பிக்கொடுத்து, அரசாங்கமும் அதை ஏற்றுக்கொண்டதில் அவுஸ்திரேலியர்கள் ஆனவர்கள். ஈரானியர்கள், தென் சூடானியர், பர்மியர், செர்பியர்கள், கிழக்குத் திமொரியர்கள் என்று அவர்கள் எல்லோருக்குமே, ஆங்கிலமொழி

சந்திப்பார்கள். வீட்டுக்கு விருந்தினர்கள் எவரும் வருவது அவர்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை. அவர்களும் போவதில்லை.

சரசுமாமிக் குத் தன்னந்தனியனாக இந்த ஊர் மீன்களோடு வந்து மாட்டிக்கொண்ட அந்த விளமீனின் நினைவு மீண்டும் வந்து ஒட்டிக்கொண்டது. அதை மட்டும் வாங்கிக்கொண்டுவந்து சமைத்திருந்தால் எப்படி இருந்திருக்கும்? விளமீன் குழம்புக்கு நன்றாக பழப்புளி கரைத்து விடவேண்டும். புழுங்கலரிசிச் சோறு, தேசிக்காய்ப்புளி சேர்த்த முளைக்கீரைக் கடையல், தலை போட்டு ஒரு பார்சொதி, தடித்த குழம்பு, சினை மாட்டினால் பொரியல் என்று சமைத்து, அதை ஒன்றாகக் குழைத்துச் சாப்பிடுவதை நினைத்துப்பார்க்கவே மாமிக்கு வாயூறியது. கடைசிச் சோற்றுப்பருக்கையும் தீர்ந்தபின்னர், எஞ்சியிருக்கும் கீரை கலந்த குழம்புச்சொதியை அப்படியே கோப்பையோடு வாயில் பிடித்து உறிஞ்சிக் குடிக்கையில் ஒருவித இறை கண்ட பரவசநிலை கிடைக்கும். கோப்பையை உறிஞ்சிக் குடிக்கும் பழக்கம் மாமிக்கு ஐயாவிடமிருந்து தான் தொற்றிக்கொண்டது. ஐயா இடம், பொருள், ஏவல் பாரார். முன்னாலே அமர்ந்திருந்து சாப்பிடுபவரையும் கணக்கில் எடார். கோப்பையை உறிஞ்சும் கணத்தில் அவரும் அந்தக் குழம்புமீதியும்தான் அவருக்கு உலகம், சரசுமாமிக் கு அப்படித்தான். வாயெல்லாம் வழிந்து சமயத்தில் குழம்பு பாவாடை சட்டையிலும் ஊற்றிவிடும். ஆர்வமிகுதியில் சட்டையைத்தாக்கி, வழிந்த மீன் குழம்பை உறிஞ்சும்போது தாய்க்காரியிடம் சரசுமாமி வாங்கிக்கட்டியதும் உண்டு. ஆனால் ஐயா ஒன்றுமே சொல்லமாட்டார். உனக்குப்பிடித்ததைச் செய் என்பார். அவர்தான் சரசுமாமி யாழ்ப்பாணம் டவுனுக்குப்போய் படிக்கவேண்டும் என்பதிலும் உறுதியாக இருந்தவர். தீவுக்கு வெளியே மாப்பிள்ளை பார்க்கவேண்டும் என்பதிலும் திடமாக இருந்தவர். நல்லூரடியிலிருந்து ஒரு ஆங்கில ஆசிரியர் வரன் வந்ததும் ஒரே பிடியாக நின்று சம்பந்தத்தைப் பேசியும் முடித்தவர். அரியாலையில் காணி வாங்கி, வீடு கட்டக் காசு கொடுத்து, நகை போட்டு.

எப்போதாவது கடந்துசெல்லும் கர்களைத் தவிர்த்து வீதி பெரும்பாலும் வெறிச்சோடிப்போய்க்கிடந்தது. முன்னர் சென்ற பேருந்தும் மீண்டுமொருமுறை கடந்து போனது. இலக்கம் 577. இம்முறையும் பயணிகள் எவரும் அதற்குள் இருக்கவில்லை. யாருமே அண்டாத அந்தப்பேருந்து எதற்காக, யாருக்காக இவ்வழியால் சுற்றித்திரியவேண்டும்? அதுவுந்தனியனாக? அடுத்த தரிப்பில் யாரேனும் ஏறக்கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பா? மாமிக்குக் காணும் யாவையும் தனித்தனியாக அவைவதாகவே தோன்றியது. அவரைப்போலவே. கைகளை மேலும் இறுக்கிக்கட்டிக்கொண்டார். குளிரோடு

சேர்ந்து அந்த வெடுக்குவாசமும் உடலெல்லாம் ஆக் கிரமித்துக்கொண்டிருந்தது.

ஐயா பார்த்துப் பார்த்துத் தேடிய மாப்பிள்ளை ஒரு சுத்த சைவப்பழமாக இருப்பான் என்று திருமணத்துக்கு முன்னர் வீட்டில் எவருமே அறிந்திருக்கவில்லை. மாமியின் கணவனுக்கு வருடத்தின் முந்நூறு நாள்களும் ஏதேனும் ஒரு கோயில் கொடியேறியிருக்கும். அல்லாவிட்டால் கும்பாபிஷேகம். அல்லது பிள்ளையார்கதை, நவராத்திரி, கந்தசஷ்டி, கௌரிபூஜை. அபூர்வமாக அசைவம் சமைக்கும் நாள்களிலும் முட்டையையோ, கோழி இறைச்சியையோதான் கணவன் வீட்டில் வாங்குவார்கள். ஊருக்குப்போனால், அங்கேயும் அம்மாள் கோயில் திருவிழா, பிடாரிகோயில் நேர்த்தி என்று ஏதாவது வந்து தொலைத்துவிடும். அல்லது நேரம் கெட்ட நேரத்தில் கணவன் வீரபத்திரர் கோயிலில் பிரதட்டை செய்துவிட்டு புழுதிமணலோடு வாசலில் வந்து நிற்பான். இதனால் திருமணத்துக்குப்பின்னர் மாமிக்குப் பிறந்தவீட்டில்கூட ஒரு ஆன மீன் சாப்பாடு கிட்டியதில்லை. இப்படி வருடக்கணக்கில் மீனை விட்டுப் பிரிந்ததாலோ என்னவோ, கணவன் இறந்தபின்னரும் சரசுமாமிக் கு மீன் குழம்பில் மீண்டும் நாட்டம் போனதில்லை. அவ்வப்போது சாப்பிட்டிருந்தாலும் அதன்மீது இப்படியொரு அவா வந்ததில்லை. ஆனால் அவுஸ்திரேலியா வந்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப்பின்னர், எதேச்சையாக ஒரு மீன்கடைக் குவியலுக்குள் தனியாகச் சிக்கிக்கிடந்த ஒரு விளமீன் சரசுமாமியின் மீன் குழம்பு ஆசையைக் கிளறிப்போட்டுச் சிப்பிலி ஆட்டுகிறது.

“சனியன் பிடிச்சது” என்று மாமி கொஞ்சம் சத்தமாகவே சொல்லிக்கொண்டார். எதற்காக அந்த மீன் அவர் கண்களில் பட்டுத்தொலையவேண்டும்? அன்று சந்தையில் அதை யார் வாங்கியிருந்திருப்பார்கள்? வாங்கியவர்களும் வெறுமனே அதற்கு மஞ்சள் தடவி வாட்டிச்சாப்பிட்டிருப்பார்களா? அல்லது யாருமே வாங்காமல் அது கெட்டுப்போயிருக்குமோ? இங்குள்ளவர்களுக்கு அதன் அருமை எப்படித் தெரியவரும்? இளஞ்சிவப்பு பச்சைத்தண்ணி சினப்பர் மீன்களுக்குப் பழக்கப்பட்ட நாக்குகளுக்கு எப்படி அவருடைய ஊர் விளமீனின் சுவை புரியும்? அது அறிந்துதான் அந்த விளமீன் சரசுமாமியின் கண்களுக்குள் சிக்கிக்கொண்டதா? தன்னை அவர் எப்படியும் வாங்கிவிடுவார் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கிடந்ததா? சரசுமாமிக் கு அந்த விளமீன்மீது இனம்புரியாத ஒரு பாசம் உருவெடுக்க ஆரம்பித்தது. அவரைச்சுற்றி ஏகப்பட்ட இளஞ்சிவப்பு சினப்பர்கள் அவைவதுபோல. பல்லாயிரம் மீன்களுக்கு மத்தியில் அவரும் அந்த விளமீனும் மாத்திரமே எவராலும் கவனிக்கப்படாமல். தனியராய். அந்த விளமீன்

அவரை முற்றாய் அறிந்த பால்ய நண்பன்போல. அதற்கும் அவரைவிட்டால் வேறுயாருமே இல்லாதது போல. இருவருமே நீரோட்டத்தில் இழுபட்டு வந்து சிக்குப்பட்டவர்கள்போல.

அடுத்தமுறை பேருந்து வந்தபோது சரசுமாமியோசிக்காமல் ஏறிவிட்டார். ஓட்டுநரிடம் வயோதிபர் அட்டையைக்காட்டி, சில்லறை கொடுத்து எப்படி இறங்குமிடம் சொல்லவேண்டும் என்றெல்லாம் ஆங்கிலவகுப்பில் பயிற்சிகொடுத்திருந்தார்கள். சரசுமாமிக்கு பயிற்சியைவிட நேரடிச் செயன்முறை இலகுவாக இருந்தது. அவர் காலத்துக்கு பேருந்து ஓட்டுநரும் ஒரு சீக்கியராய் அமைந்திருந்தார்.

“யூ கோ டு ட்ரெயின் ஸ்டேஷன்?”

“ஐ கோ டு பிஷ் மார்க்கட்”

“யூ இண்டியன்?”

“நோ ... ஸ்ரீலங்கன்”

சரசுமாமிய வாழ்க்கையில் முதன்முதலாக முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஒருவருடன் ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார். சற்றுத்தடுமாறினாலும் அவர் சொன்னது சீக்கியருக்குப் புரிந்தது. சீக்கியர் சொன்னதும் அவருக்குப் புரிந்தது. உள்ளூர ஒரு பயம் இருந்தாலும் அதை மீறிய உற்சாகமொன்று மாமியிடம் தொற்றிக்கொண்டது. எப்பிங் புகையிரதநிலையத்தில் ரயில் எடுத்து பிரெஸ்டன் நிலையத்தில் இறங்கினால், மீன்சந்தையை நடை தூரத்திலேயே காணலாம் என்று சீக்கியர் ஆற அமர சரசுமாமிக்குத் தெளிவுபடுத்தியிருந்தார். புகையிரதநிலையத்திலும் பணம் கொடுத்து டிக்கட் வாங்குவது அவ்வளவு கடினமான காரியமாக இருக்கவில்லை. இரண்டு ரயில் மேடைகளில் எந்தப்பக்க இரயிலில் ஏறவேண்டும் என்ற குழப்பம் வந்தது. நீண்ட நேரத் தயக்கம், நிறைய ஒத்திகைகளுக்குப்பிறகு சக பயணி ஒருவரிடம் சென்று விசாரித்ததில் அந்தப்பிரச்சனையும் தீர்ந்தது. மாமிக்கு முதன்முதலாக தன்னுடைய ஆங்கிலம்மீது நம்பிக்கை உருவாகியது. சமாளித்துவிடலாம்.

பிரெஸ்டன் சந்தைக்குள் அடியெடுத்து வைக்கையில் பேக்கரியிலிருந்து இறக்கப்பட்ட புதுப் பாணின் வாசனை நாசியில் வந்து அடித்தது. வாழைப்பழமும், காளானும் மலிவு என்று ஒருவர் தொண்டைகிழியக் கத்திக்கொண்டிருந்தார். கடைகளில் பெரிதாகக் கூட்டமிருக்கவில்லை. பழக்கடை ஒன்றின் கல்லாவில் இளம்பெண் ஒருத்தி புத்தகம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு சைனீஸ் கடையில் வீட்டுப்பாவனைப் பொருட்கள் குப்பையாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. விளையாட்டுப்பொருட்கள், சட்டைகள், கைவினைப்பொருட்கள், தொழில்கருவிகள் என்று அங்காடிகள் எங்கும்

சாமான்கள் நிறைந்திருந்தன. வாங்குவதற்குத்தான் ஆள்கள் இல்லை. வேலைநாள் பகல்வேளை என்பதால் சந்தையில் அதிகமாக வயோதிபர்களே கூடியிருந்தார்கள். ஆங்காங்கே போடப்பட்டிருந்த வாங்கில்களிலும் சிறிய கோப்பிக்கடைகளிலும் உட்கார்ந்து கோப்பிக்கப்புகளை உறிஞ்சியபடி தமக்குள் கதைகள் பல பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். பெயருக்கு இரண்டு மரக்கறிகளை வாங்கி அருகில் வைத்திருந்தார்கள். எவரிடமும் வீடு திரும்பும் அவசரம் இருக்கவில்லை. எல்லோருமே விடுமுறைக்கு வந்தவர்கள்போலவே சுற்றித்திரிந்தார்கள். அறிமுகம் இல்லாதவர்களோடும் ஹலோ சொல்லிப் பேச்சுக் கொடுத்தார்கள். புன்னகைத்தார்கள்.

மாமியே வருடைய கண்களையும் எதிர்கொள்ளாமல், நேரே மீன்கள் விற்கும் பகுதியினுள் நுழைந்தார். முந்தையவாரம் அவர்கள் சென்றிருந்த மீன்கடையை கண்டுபிடிக்கச் சற்று சிரமமாகவிருந்தது. மீன்கடையிலும் அதிக கூட்டமிருக்கவில்லை. வழமைபோல மீன்கள் வகைபிரித்துக் குவிக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. மாமி ஹரீஷின் இளஞ்சிவப்பு சினப்பர் மீன் குவியலைக் கண்டுபிடித்து, அதற்குள் அந்த ஊர் விளமீன் இன்னமும் கிடக்கிறதா என்று தேடினார். காணவில்லை. உள்ளே அடியில் கிடக்குமோ என்றும் நீக்கல்களினூடே கண்ணை விட்டுப்பார்த்தார். மஹூம். எங்கே போயிற்று அது?

“ஹவ் ஆர் யு மெடம்?”

மாமியின் பயணம்முழுதாகவும் ஒத்திகை பார்த்து வைத்திருந்த வசனத்தை ஒப்புவித்தார்.

“ஐ வோண்ட் ... வைட் சினப்பர்”

“யூ மீன் சினப்பர் பிஷ் மெடம்?”

“நோ ... திஸ் இஸ் பிங்க். ஐ வோண்ட் வைட் கலர் ...யு நோ... லாஸ்ட் வீக் யூ ஹாவ் வைட் சினப்பர்”

மாமியே கூறியது கடைக்காரருக்குப் புரியவில்லை.

“வன் கிலோ சிக்ஸ் டொலர்ஸ் மெடம். பரேஷ் சினப்பர்.”

“நோ ... யூ ஹாவ் வைட் சினப்பர்?”

சரியாக விளங்காததால் கடைக்காரர் இறுதியில் கைவிரித்துவிட்டார்.

“சொறி மெடம். வி டோன்ட் ஹாவ் வட் யூ ஆஸ்க்கிங்”

மாமிக்கு முகம் தொங்கிப்போனது. இத்தனைதூரம் அலைந்து வந்தது வீணாகிப்போய்விட்டதா? அந்த விளமீன் எங்கே போயிருக்கும்? கெட்டுப்போயிருக்கலாம். அல்லது விலைபோகாமல் வீசிவிடுப்பார்கள். இப்போது என்ன செய்வது? வந்ததுதான் வந்தோம், வேறொரு மீனையேனும் வாங்கலாம் என்றால் அதற்கு அவருக்கு

மனம் வரவில்லை. விளமீன்தான் அவர் மனம் முழுதும் நிறைந்திருந்தது. கிடைக்காமல் போனதால் அதன் மீதான ஆசை இன்னமும் ஆழமாக வியாபித்து விட்டிருந்தது. குனிந்ததலை நிமிராமல் மாமி மெதுவாகக் கடையைவிட்டு நடக்க ஆரம்பித்தார்.

ஐந்தாறு எட்டு வைத்திருப்பார்.

“மெடம் ... எக்ஸ்கியூஸ்மீ ... மெடம்”

தன்னைத்தான் அழைக்கிறார்கள் என்று மாமிக்கு முதலில் தோன்றவில்லை. இரண்டு மூன்று அழைப்புகளுக்குப்பின்னர்தான் திரும்பிப்பார்த்தார். அந்த மீன் கடையிலிருந்துதான் அழைத்தார்கள். மாமி சற்றே மிரண்டுபோய் மீண்டும் கடைக்கு வந்தார்.

“வேர் யூ லுக்கிங் போர் திஸ் பிஷ் மெடம்?”

வீரபத்திரர் கோயிலடி தாண்டும்போதே குழந்தையின் சைக்கிள் மணிச்சத்தம் சரசுமாமிக் குக் கேட்டுவிடும். முன் ஹாண்டிலில்தான் அவன் கோர்வை மீனைத் தொங்கவிட்டிருப்பான். சைக்கிளிருந்து இறங்காமல், கேற்றை ஒரு கையால் இலாவகமாகத் திறந்தபடி,

பிரேக் கூடப் போடாமல் நேரே வீட்டுப்பத்தியை நோக்கி வேகமாக அவன் வருவான். நீலநிறக் கழிசான், அதற்குப் பொருந்தாத அவன்மாதிரி ஐந்துபேர் நுழையக்கூடிய பெரியசைஸ் சேர்ட், சாம்பல்புழுதிக் கால்கள் என்று அவன் வந்து நிற்கும் அழகைப்பார்க்கவே சரசுமாமிக் குச் சிரிப்புச் சிரிப்பாக வரும். அவன் சைக்கிளால் இறங்கும்வரையும் காத்திருக்கப் பொறுமை கெட்டு, ஓடிப்போய் கோர்வையை வாங்கிவிடுவார். ஒவ்வொரு மீனும் திமிறிக்கொண்டு கிடக்கும். பனை ஈர்க்கு செருகுவதற்காக பிரிக்கப்பட்டிருந்த அவற்றின் தலைப்பூ இரத்தச்சிவப்பாக, தொட்டால் நசியாமல். அசல் உடன் மீன்.

சரசுமாமி ஆர்வமிகுதியில் கூவியேவிட்டார்.

“யெஸ்”

சென்றவாரம் பார்த்த அதே விளமீன். வெள்ளை நிறத்தில் மெலிதாகப் படர்ந்திருந்த தங்கநிறச் செதில்களோடு. குளிர்ந்திட்டுக்குள்ளிருந்து எப்படியோ தேடி எடுத்திருந்தார்கள். சரசுமாமி மீண்டும் சொன்னார்.

“யெஸ். திஸ் இஸ் த வன்”

“யூ ஆர் லக்கி மெடம். வி ஒல்மொஸ்ட் கோயிங் டு த்ரோ இட். நோ வன் பை இட்.”

சரசுமாமிக் கு கடைக்காரரின் ஆங்கிலம் புரியவில்லை.

“ஹவ் மச்?”

கடைக்காரர் சிரித்தார்.

“போர் யூ, இட்ஸ் ப்ரீ மெடம்.”

“நோ நோ ... ஹவ் மச்? ப்ளீஸ் டெல்.”

“ஓகே ... கிவ் மீ டு டொலர்ஸ்.”

சரசுமாமி சில்லரைக்குற்றிகளை ஒவ்வொன்றாக எண்ணிப்பார்த்துக் கொடுத்தார்.

“யூ வோண்டு கட் இட் அண்ட் கிளீன்?”

“வட்? டு டொலர்ஸ் நோ?”

“நோ நோ கட் அண்ட் கிளீன்?”

கடைக்காரர் சைகையில் மீனை வெட்டிக்காட்டினார்.

“நோ நோ .. ப்ளீஸ் நோ”

சிரித்தபடியே முழு மீனையும் ஒரு பேப்பரில் சுற்றிப் பின்னர் பிளாஸ்டிக் பையில் போட்டு கடைக்காரர்

சரசுமாமியிடம் கொடுத்தார்.

“யூலைத் திஸ் பிஷ்?”

“ஐலைக் இட் வெரி மச்”

“திஸ் இஸ் எ ரெயர் பிஷ். கிவ் யுவர் நம்பர். ஐ வில் கோல் யூ வென் இட் கம்ஸ் நெக்ட் டைம்”

“வட்?”

“கிவ் யுவர் டெலிபோன் நம்பர்”

கடைக்காரர் மீண்டும் காதிற் கை வைத்துச் சைகை காட்டினார். சரசுமாமி, வீட்டுத் தொலைபேசி இலக்கத்தை ஊர் பேர் தெரியாத ஒரு மீன் கடைக்காரரிடம் கொடுக்கலாமா என்று கணம் யோசித்தார். இதில் என்ன ஆகிவிடப்போகிறது? இந்த விளமீன் வேறு இனி எப்போது கடைக்கு வரும் என்றும் சொல்லமுடியாது. அவராலும் அடிக்கடி இத்தனை தூரம் பயணம் செய்து வெறுங்கையோடு திரும்பவும் முடியாது. கொடுத்தால்தான் என்ன? கடைக்காரர் கொடுத்த கொப்பியில் பெயரையும், தொலைபேசி இலக்கத்தை எழுதிக்கொடுத்தார்.

“யூ இண்டியன் மெடம்?”

“நோ .. ஸ்ரீலங்கன்”

சந்தையை விட்டு வெளியேறியபோது வெயில் உடலெல்லாம் பட்டுச் சிலிர்த்தது. சரசுமாமியின் கைப்பையில் அந்த விளமீன். அவராக பஸ் பிடித்து, ரயில் பிடித்து, கடையில் கதைத்துப்பேசி வாங்கிய விளமீன். அவருக்காகவே சமுத்திரங்கள் கடந்து, ஆழ்கடலில் பிடிபட்டு, குளிரூட்டியில் காத்திருந்து கைசேர்ந்த அவரின் விளமீன். சரசுமாமிக்கு இந்தச் சந்தோசத்தை யாரோடாவது பகிரவேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் இந்த ஊரில் அவருக்கு யாரைத்தெரியும்? ராசனும் ரூபினாவும் இவரின் கதைகளை காது கொடுத்தே கேட்கமாட்டார்கள். வகுப்பில் சொல்லிக்கொள்ளலாம். ஆங்கிலம் அப்படி, இப்படி என்றாலும் எல்லோரும் எப்படியோ புரிந்துகொள்வார்கள். அவர்களையும் ஒருநாள் சந்தைக்குக்கூட்டிவரலாம். எல்லோரும் கூடி உட்கார்ந்து, கோப்பி குடித்து, கதைகள் பலபேசி.

சரசுமாமி சந்தையிலிருந்து வீடு திரும்பும்போது மதியம் பன்னிரண்டு மணியாகியிருந்தது. மூன்று மணிக்குத்தான் ஹரீஷை குழந்தைகள் காப்பகத்திலிருந்து அழைத்துவரவேண்டும். ரூபினாவும் ராசனும் வீடு வர எப்படியும் ஐந்து மணிக்கு மேலேயாகும். நேரம் நிறைய இருந்தது. தலையைப் போட்டு ஒரு சொதி. மூன்று துண்டுகளைப்போட்டு குழம்பு. வாற்பகுதியைப் பொரிக்கலாம். மாமி கத்தியை எடுத்து வெளியே செங்கல் சுவரில் நன்றாக இரண்டுபக்கமும் தீட்டினார். விளமீனைக் கழுவி எடுத்து, அதன்

செதில்களைப் பிறாண்ட ஆரம்பித்தார்.

“எடேய் ... ஓடிப்போய் வானிக்க தண்ணி நிரப்பிவா”

குழந்தை ஊமல் கொட்டைகளை வானத்தில் எறிந்து, பனைமட்டையால் அடித்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பான். மாமியின் குரல் கேட்டதும் கிணற்றில் தண்ணிவார்த்துக் கொண்டு வந்து மீன் கழுவ ஊற்றுவான்.

“என்னக்கோய் ... உனக்கு ஒரே மீன்கறியை ஒவ்வொருநாளும் திரும்ப திரும்பச் சாப்பிட அலுப்படிக்காதா?”

குழந்தைக்கு சரசுமாமியைவிட இரண்டு வயது அதிகமென்றாலும் அவரை அவன் அக்கா என்றே அழைப்பான். மாமி இளையவர் என்றாலும் அவனை அடேய் என்றே அழைப்பார்.

“ஒரே மீன்கறி இல்லையப்பன். ஒரொரு நாளும் ஒரொரு மீன். விளமீன் எண்டாலும் ஒரொரு மீனுக்கு ஒரொரு ரூசி. ஒரொரு கறிக்கும் ஒரொரு பதம். நேற்று சமைக்கேக்க இருந்த கை இண்டைக்கு இல்ல. நேற்று சாப்பிடேக்க இருந்த நாக்கு இண்டைக்கு இல்ல. விளங்குதா?”

“எனக்கெண்டால், குழைச்சடிச்சால் எல்லாக்கறியும் ஒண்டுதான் அக்கோய்”

வாளியை வைத்துவிட்டு குழந்தை மீண்டும் விளையாடப் போய்விடுவான்.

மாலையில் திரும்பிய ரூபினா மூக்கைப் பொத்திக்கொண்டே வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள்.

“ஆரு இப்படி நடு வீட்டுக்க மீனைக்கொண்டு வந்து சமைச்சது? ச்சக். நாறுது”

அவள் போட்ட சத்தத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த சரசுமாமியோடு ஹரீஷும் விழித்துவிட்டான். மாமி கட்டிலிலிருந்து எழாமல் அறைக்குள்ளேயே இருந்து கொண்டார். ரூபினாவின் எந்தச் சத்தத்துக்கும் பதில் கொடுக்கவில்லை.

“இந்த வீட்டில இருக்கிறதுகளுக்கு கொஞ்ச மெண்டாலும் ஒரு சென்ஸ் இருக்கா? நாறல் மீனை எங்கனயிருந்தோ கொண்டு வந்து வீட்டை நாறடிக்குதுகள்”

ரூபினா புறுபுறுத்துக்கொண்டே யன்னல்களைத் திறந்துவைத்து, வாசனைத்திரவியத்தை எடுத்து வீடு முழுதும் விசிறி அடித்தாள். கறிச்சட்டி திறந்து பார்க்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. ஆனால் ஏனோ அவள் சரசுமாமியிடம் நேரில் வந்து எதுவும் கேட்கவில்லை. யார் போய் மீன் வாங்கியது? எங்கிருந்து வந்தது? எதையும் விசாரிக்கவில்லை. குளித்துவிட்டு வந்த

பிற்பாடும் புறுபுறுத்துக்கொண்டிருந்தாள். ஏதோ தீவுக்கூட்டம் என்று அவள் சொன்னதும் மாமியின் காதுகளுக்குள் எட்டியது. மாமி தன் அறையைவிட்டு வெளியே வரவேயில்லை.

சரசு மாமிக்குத் திருமணமாகிச் சரியாக எட்டாம் நாள் அது. அன்றைக்குத்தான் அவர் கணவன் விடுமுறைக்குப்பின்னர் வேலைக்குத் திரும்பிப்போகிறான். பத்துமணியளவில் பெட்டி மீன்காரரின் ஹோரன் சத்தம் கேட்டதும் மாமிக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை. பெட்டியிடம் இரண்டு ஓரா மீன்களை வாங்கிக் குழம்பு, சொதி, பொரியல், முளைக்கீரை என்று மத்தியானச் சமையலை அமர்க்களப்படுத்தி, கணவன் வீடு திரும்புவதற்காக காத்திருக்கிறார். இரண்டுமணிக்குப் பாடசாலை முடிந்து வீடு திரும்பிய புதுக்கணவன், கிணற்றடியில் கால் கழுவும்போது கத்தினான்.

“ச்சிக். எங்காலயிருந்து இந்த செலிட்டு நாத்தம் வருகிது? அரியண்டம்”

கணவனுக்குக் கடலுணவையே கண்ணில் காட்டக்கூடாது என்று அன்றைக்குத்தான் சரசுமாமிக்குத் தெரிந்தது. அதற்காக, எட்டுநாள் புதுமனைவி மீது அவனேன் அவ்வளவு கோபப்பட்டான் என்று இது நாள்வரையிலும் சரசுமாமியால் விளங்கிக்கொள்ளவே இயலவில்லை. யாரேனும் இந்த அளவுக்கு ஒருவரை மோசமாகத் திட்டமுடியும் என்றும் அன்றைக்குத்தான் அவருக்குத் தெரிந்தது. தேவையேயில்லாமல் அவன் சரசுமாமியோடு அவர் தீவையும் இழுத்துத் திட்டினான். மாமி அவர் வீட்டில் ஒரே பிள்ளை. ஐயாவின் செல்லம். ஒரு மீன்குழம்பு சமைத்ததற்காக இவ்வளவு திட்டு வாங்கவேண்டி வரும் என்று அவர் கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திருக்கவில்லை. ஆனால் அன்றைக்கு மாமி கணவன் பேச்சுக்கு மறுபேச்சு எதுவும் பேசவில்லை. அழக்கூட இல்லை. அவருக்கு எவர்மீதும் கோபமும் வரவில்லை. கறிகளை உடனேயே பத்திப்பக்கம் வெட்டித்தாட்டுவிட்டு, வீடு முழுதும் சாம்பிராணிப்புகை போட்டு, அவசர அவசரமாக ஒரு கத்தரிக்காய்க்குழம்பு வைத்து, கணவன் முன்னே சிரித்தபடி போய் நின்றார். அன்றைக்கு ஆரம்பித்தது, இந்த முப்பத்தைந்து வருடங்களில் பெரிதாக எதுவுமே மாற்றமடைந்து விட்டது என்று சொல்லமுடியாது.

ரூபிணா இன்னமும் ரோந்துவிமானம்போல விடாமல் புறுபுறுத்துக்கொண்டேயிருந்தாள். அறைக்கு வெளியே செல்லத்தோன்றாமல் சரசுமாமி புரண்டு படுத்துக் கொண்டார். வாசற்கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. ராசனும் வந்துவிட்டான்.

“ச்சிக்... ஆரு நடு வீட்டுக்க கொண்டுவந்து மீன் சமைச்சது?”

மாமி அடுத்தபக்கம் புரண்டு படுத்தார்.

அந்த மீன் குழம்பின் நறுமணம் ஒரு வாசனைத் திரவியத்தைப்போல அன்றிலிருந்து சரசுமாமியோடு ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டது. நினைக்கும்போதெல்லாம் அதன் வாசம் மூக்கில் எட்டியது. உடைகளைத் தோய்த்தாலும், எத்தனைதடவை குளித்தாலும் அது அவர் உடலைவிட்டு விலகவேயில்லை. செல்லும் இடமெல்லாம் அதுவும் அவரோடு கூடவந்தது. ஆங்கிலவகுப்புக்கும், குழந்தைகள் காப்பகத்துக்கும், மாலையில் நடைப்பயிற்சியின்போதும் அதன் வெடுக்கு அவரோடு சேர்ந்து நடந்தது. அவரின் கடைவாய்ப்பல் இடுக்குகளில் அந்த விளமீனின் சிறுதுகள் ஒன்று சிக்கிக்கொண்டு எந்நேரமும் இடறிக்கொண்டிருந்தது. இரண்டே நாளில், மீண்டும் சந்தைக்குப் போகலாமா என்று எழுந்த சிந்தனையைக் கட்டுப்படுத்த மாமி சிரமப்பட்டார். வேண்டாம். அந்தச்சனியனை வாங்கிக்காய்ச்சி, தேவைக்கில்லாமல் ஏச்ச வாங்கவேண்டாம். இனிமேல் மீன் என்ற சாமானே வீட்டில் சமைக்கவேண்டாம். மாமி மனதுக்குள் உறுதி எடுத்துக்கொண்டார்.

நாலு நாள், ஒரு வாரம், இரண்டு வாரங்கள் எப்படியோ கழிந்தன. மெது மெதுவாக அந்த விளமீனின் வாசம் அவரினின்றி வடிந்துகொள்ள ஆரம்பித்திருந்தபோது தான் அந்தத் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. வீட்டில் யாருமிருக்கவில்லை.

“கான் ஐ ஸ்பீக் டு ஸரஸ்வதி மெடம்”

“ஐ ஆம் சரஸ்வதி ஸ்பீக்கிங்”

“மெடம் .. ஹவ் ஆர் யு? யுவர் பிஷ் இஸ் ஹியர்”

“வட்?”

“யுவர் பிஷ் மெடம் .. புரம் ப்ரெஸ்டன் மார்க்கட்”

சரசுமாமிக்கு அப்போதுதான் விடயம் உறைத்தது. சந்தைக்கடையிலிருந்து தொலைபேசி எடுக்கிறார்கள். மீண்டும் அந்த ஊர் விளமீன் சிக்கியிருக்கிறது. இவரின் ரூபகம் வந்து அழைத்துச் சொல்கிறார்கள். காக்கைதீவில் விட்டுவந்த நாய்க்குட்டி மீண்டும் வீடுதேடி வந்து சேர்வது போல, மீன்குழம்பின் நினைப்பு மீண்டும் சரசுமாமியிடம் நெருங்கி வந்து ஒட்டிக்கொண்டது. வேண்டாம். மீண்டும் மகனோடும் மருமகனோடும் சில்லெடுக்க முடியாது. சந்தைக்குப்போகவேண்டாம். மாமி டிவியைப்போட்டு கொஞ்சநேரம் செய்திகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஒழுங்காயிருந்த படுக்கையை மீண்டும் உதறிப்போட்டு விரித்தார். வேண்டாம், அரியண்டம். மத்தியானச் சமையலுக்கு வெந்தயக்குழம்பு செய்யலாம் என்று உள்ளி, வெங்காயம் உரித்துவைத்தார். உடுப்புகளை உதறி அடுக்கிவைத்தார். மீண்டுமொருமுறை குளித்தார்.

மணிக்கூடு பதினொன்று காட்டியது. இப்போது புறப்பட்டால் ஓடிப்போய் வாங்கிக்கொண்டு ஒரு மணிக்குள் திரும்பிவிடலாம். ஆனால் வீட்டுக்குள் சமைத்தால் ராசனும் ரூபினாவும் நெருப்பு எடுப்பார்களே? சரசுமாமி சற்றுநேரம் உட்கார்ந்து யோசித்தார். பின் ஒரு முடிவோடு சேலையொன்றை அவசரமாகச் சுற்றிக்கட்டி, வீட்டைப்பூட்டிக்கொண்டு பேருந்துத் தரிப்பிடத்துக்கு ஓடினார்.

அன்று சந்தையிலிருந்து வீடு திரும்பும்போது மாமியின் கையில் மீன் பையோடு சிறிய எரிவாயு அடுப்பும் கூடவிருந்தது. பிக்னிக் போகிறவர்கள் பயன்படுத்தும் அடுப்பு அது. அடுப்போடு மிகச் சிறிய எரிவாயு சிலிண்டர்களையும் சந்தையிலிருந்த சைனீஸ் கடையில் வாங்கி வந்திருந்தார். வீட்டின் பின்வளவில் இருந்த தோட்டக்கருவிகள் வைக்கும் சிறிய தகரக் கொட்டகையை அவசரமாக ஒதுக்கி, அடுப்பை வைத்து, அங்கேயே மீனைக் கழுவி, வெட்டி, குழம்பு காய்ச்சி, மதியம் அங்கேயே உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுவிட்டு மீதிக்கறியையும் அந்த இடத்திலேயே மூடி வைத்தார். ஹரீஷைக் கூட்டப்போவதற்கு முன்னர் வீடு முழுதும் சாம்பிராணிப்புகை போட்டார். புதினமாக வீட்டினுள் சாம்பிராணிப்புகை போடப்பட்டிருந்ததைப்பற்றி மாலையில் வீடு திரும்பிய ரூபினா எதுவும் கேட்கவில்லை. ராசன் கவனிக்கவேயில்லை.

அடுத்தவாரமும் சந்தைக்கடையிலிருந்து தொலைபேசி அழைத்தார்கள். அதற்கடுத்தவாரமும் இதே நடைமுறை தொடர்ந்தது. பருவகாலமாக இருக்கவேண்டும். விளமீன் வாராவாரம் கடைக்கு வந்துகொண்டிருந்தது. சரசுமாமி விளமீன் தவிர்ந்து ஓட்டி, அரக்குளா, சூடை என்றும் மீன்களை வாங்க ஆரம்பித்தார். அந்தச் சீக்கிய ஓட்டுநரின் பெயர் ஹர்வீந்தர் என்று தெரியவந்தது. இன்னொரு துருக்கியப் பேருந்து ஓட்டுநரும் சரசுமாமிக்குப் பரிச்சயமானார். சந்தையில் ஓரேரு முதியவர்கள் மாமியை இனங்கண்டு அறிமுகமாய்ப் புன்னகைக்க ஆரம்பித்தனர். மாமி நாளடைவில் மீன் வாங்கிவிட்டு அரக்கப்பறக்கத் திரும்பாமல், சந்தையிலேயே ஆற அமர உட்கார்ந்து கோப்பிக்கடையில் கப்புசினோ வாங்கிக்குடிக்க ஆரம்பித்தார். ஆரம்பத்தில் மூன்று சரை ஈசுவல் சீனி போட்டவர் பின்னர் இரண்டு, ஒன்று என்று குறைத்து, சீனியே போடாமல் குடிக்கவும் பழகினார். சமயத்தில் ஆங்கிலவகுப்பில் அவரோடு கூடப் படிக்கும் சூடானிய வயோதிபர் ஒருவரும் மாமியோடு இணைந்துகொள்வதுண்டு. முந்தையநாள் சமைத்த மீன் கறி மீதமிருந்தால், சோற்றோடு கட்டிக்கொண்டுவந்து சந்தையில் வைத்தே சூடானியருக்கும் கொடுத்து மாமி சாப்பிடுவார். “வாவ் இட் ஸ்மெல்ஸ் நைஸ்” என்றபடி அவர்களுக்குக் கை

காட்டியபடி மனிதர்கள் கடந்துபோவர். வாரத்துக்கு இரண்டு தடவையேனும் மாமி இப்படி சந்தைக்கு வர ஆரம்பித்தார். ஏனைய ஐந்து நாட்களும் அந்த இரண்டு நாட்களுக்காகக் காத்திருக்க ஆரம்பித்தார்.

“ஷிட் ... ஆரு இந்த விசர் வேலை பாத்தது?”

ஒருநாள் பின்வளவு கொட்டகையிலிருந்து ராசன் கத்தியபோது சரசுமாமி கொடியில் உடுப்புப்போட்டுக் கொண்டிருந்தார். என்றோ இது நடக்கும் என்று அவர் எதிர்பார்த்ததுதான். மாமி பதில் எதுவும் பேசாமல் ஈர உடுப்பைத் தொடர்ந்து விரிக்க ஆரம்பித்தார்.

“எவ்வளவுநாளா இது நடக்குது அம்மா? இதுக்குள்ள வச்சு சமைச்சிருக்கிறீங்கள்? ச்சிக் நாறுது. பக்கத்துவீட்டுக்காரன் கொம்பிப்பிளெயின் பண்ணினா கதை சரி... நெருப்பு பிடிச்சால் இன்சூரன்ஸ் வேற குடுக்கமாட்டாங்கள்”

மாமி ராசனை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் உடுப்பை கொடியில் விரித்தபடியே சொன்னார்.

“வீட்டுக்கையும் சமைக்கேலாது ... வெளியையும் சமைக்கேலாண்டா வேற எங்கை வைச்சத்தான் சமைக்கிறது அப்பன்?”

“சமைக்காதீங்கோ ... மீன் சமைக்காட்டி என்ன குடியா முழுகிடும்?”

மாமி எந்தப் பதட்டமுமில்லாமல் சோட்டியைப் படக்கென்று ஒரு உதறு உதறிவிட்டுக் கொடியில் போட்டார்.

“எனக்கு முழுகிடும்தான். உனக்குச் சொல்லி விளங்கப்படுத்த ஏலாது ராசன். எதுக்கு வீணாப் பிரச்சினை? நான் பேசாம தனியா மும் எடுத்துப் போயிடுறன்”

ராசன் தாயிடமிருந்து அப்படியொரு பதில் வருமென்று எதிர்பார்க்கவேயில்லை. தடுமாறிப்போய் நின்றவன் விடுக்கென்று வீட்டுக்குள்ளே போய்விட்டான். அன்று முழுதும் யாரும் மாமியோடு பேசவில்லை. அடுத்தநாளும் பேசவில்லை. அன்றைய சரசுமாமியின் பதிலுக்குப் பின்னர், பின் கொட்டகையில் மீன் குழம்பு சமைப்பது எவராலும் பிரச்சனையாக்கப்படவில்லை. வாராவாரம் சரசுமாமி சந்தைக்குப்போவதும் மீன் சமைப்பதும் தொடர்ந்தே வந்தது. அந்த சூடானியரோடு சேர்ந்து ஒரு மசிடோனியத் தம்பதியரும் மாமியின் சந்தைப் பயணங்களில் இணைந்துகொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். நாளடைவில் ப்ரெஸ்டன் சந்தை தவிர்ந்து வேறு இடங்களுக்கும் அவர்கள் போய்வர ஆரம்பித்தார்கள். மெல்பேர்ன் நகர மையத்துக்குப் போனார்கள். விக்ரோறியா சந்தைக்குப் போனார்கள்.

பெண்டிகோ, பலராட் போன்ற தூர இடங்களுக்கு ஒருநாள் பயணமாகப் போய்த் திரும்பினார்கள். திரையரங்குக்குச் சென்று படம் பார்த்தார்கள். மாமி தனக்கென ஒரு கைத்தொலைபேசியும் வாங்கி வைத்துக்கொண்டார். ஒவ்வொரு வாரமும் எங்கெங்கெல்லாம் போவது? என்னென்னவெல்லாம் செய்வது? என்பதையெல்லாம் ஒரு நோட்டுப்புத்தகத்தில் எழுதி ஒழுங்கமைத்தார்.

ஒருநாள், "How to cook a white snapper curry?" என்று ஆங்கிலத்தில் சிறு செய்முறைக் கட்டுரை ஒன்றை எழுதி மாமி வகுப்பில் காட்ட, அது ஆசிரியருக்குப் பிடித்துப்போய், அவர் அதை உள்ளூர் நகரசபை வாரிசு சஞ்சிகைக்கு அனுப்பிவைத்தார். அடுத்தவாரமே அந்தச் சஞ்சிகையில் "திருமதி சரஸ்வதி பேரம்பலம்" என்ற மாமியின் முழுப்பெயரோடு அவரின் சிறுபடமும் போட்டு, இருபத்து நான்காம் பக்கத்தில் கட்டுரை வெளியாகியிருந்தது. உற்சாகத்தில் மாமி வாராவாரம் பத்திரிகைக்கு எழுத ஆரம்பித்தார். விளமீன் புட்டு, விளமீன் பொரியல், பத்தியக்கறி, சறா வறை, இறால் தலைச் சொதி என்று அவருடைய கைப்பக்குவங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றாகப் பத்திரிகையில் வெளியாக ஆரம்பித்தன. சமையல் படங்களையும் அவரே கைத்தொலைபேசியில் பிடித்து, கடையில் பிரிண்ட் பண்ணி எடுத்து, சஞ்சிகைக்கு அனுப்புவார். ஒருகட்டத்தில் பத்திரிகையில் எழுதவேண்டும் என்பதற்காகவே புதுப்புதுக் கறிகளை சரசுமாமி செய்துபார்க்க ஆரம்பித்தார். புதுப்புது மீன்களை வாங்கிச் சமைக்கலானார். வாரம் மூன்று நாட்கள் சந்தைக்குப் போக ஆரம்பித்தார். அந்த மீன்கடைக்காரரும் மாமிக்கு நெருங்கிய நண்பராகிவிட்டார்.

"வீ ஆர் மூவிங் மெடம்.. கோயிங் டு புட்ஸ்கிரே"

"பார்டன்?"

"வி ஆர் குலோசிங் திஸ் ஷோப். நெக்ஸ்ட் மந்த் வீ ஆர் இன் புட்ஸ்கிரே"

"விச் ஸ்டேஷன் இட் இஸ்?"

"இட்ஸ் டூ ஃபார் மெடம்... யு டேக் டூ ட்ரெயின் அண்ட் எ பஸ்"

அந்த மீன்கடை நிரந்தரமாகவே புட்ஸ்கிரே என்கின்ற தொலைவிலுள்ள ஊருக்கு இடம்மாறுகிறது என்பதை மாமியால் சீரணிக்கவே இயலவில்லை. அபூர்வமாக அந்த ஒரு கடையில்தான் விளமீன் வந்துகொண்டிருந்தது. விளமீன் வரத்து இல்லையென்றால் பிரெஸ்டன் சந்தைக்குத் தொடர்ச்சியாக வரவேண்டிய தேவையும் நின்றுவிடும். அந்தப்பயணம் கொண்டுவந்து சேர்த்த அத்தனையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அகன்றுவிடும். என்ன செய்யலாம்? மாமிக்குத் தான் இத்தனை நாள்களும் மீளக்கட்டியமைத்த வாழ்வு தம்மைவிட்டு

நழுவித்தப்பி நீந்தி ஓடுவதுபோலத் தோன்றியது. ஏதாவது செய்யவேண்டுமே. என்ன செய்யலாம்? புட்ஸ்கிரே சந்தைக்குப் இலகுவாகப் போய்வருவதற்கு வழி என்ன? இரண்டு ரயிலும் இரண்டு பேருந்தும் எடுத்து எப்படி சந்தைக்குப்போவது?

★★★

சரசுமாமி கிட்டத்தட்ட துள்ளியே குதித்துவிட்டார்.

மூன்றாவது தடவை அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்து விட்டது. சரியான வேகத்தில் சென்று, சரியாக விதிகளைப் பின்பற்றி, முறையாகப் பார்க்கிங் செய்து காட்டி, ஓட்டுநர் பரீட்சையில் மாமி சித்தியடைவார் என்று ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர் யாரேனும் சொல்லியிருந்தால் அவரே விழுந்து விழுந்து சிரித்திருப்பார். ஆனால் வென்றுகாட்டிவிட்டார். ரூபிணாவின் முகச்சுழிப்பு, ராசனின் நக்கல், பயிற்சியாளரின் திட்டு என எல்லாவற்றையும் சமாளித்துக் கொண்டு, பரீட்சை எழுதி, செயல்முறையில் முதல் இரண்டு தடவைகள் தவறினாலும் மூன்றாவது தடவை சித்தி எய்தி, பெருமிதத்தோடு வீட்டில் வந்து சொன்னபோது, ராசனுடைய பதில்,

"இந்த வயசில கார் ஓடி, அடிபட்டுக்கிடந்தா நாங்கள்தான் ஆஸ்பத்திரிக்கு அலையோணும்."

மாமி கணக்கே எடுக்கவில்லை. தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சேர்த்துவைத்திருந்த மூவாயிரம் டொலர் காசில் பழைய டோயோட்டோ கொரொல்லா ஒன்றை மசிடோனியத் தம்பதியின் உதவியோடு வாங்கிக்கொண்டார். முதல்வாரம் அவர்களுடைய வீதியில் ஓடிப்பார்த்தார். நம்பிக்கை வந்தது. இரண்டாம்வாரம் எப்பிங் பிளாசாவரை போய்வந்தார். தைரியம் வந்தது. மூன்றாவது வாரம் அதிவேக சாலையில் நுழைந்துபார்த்தார். நான்காம் வாரம்.

விஸ்தாரமான புட்ஸ்கிரே சந்தையில் மீன்கடையைத் தேடிக்கண்டுபிடிப்பது மிகச்சிரமாக இருந்தது.

"ஹலோ செஃப் மெடம். யூ ஆர் ஹியர். ஹவ் டிட் யு கம்?"

மாமி சற்றே கூச்சத்தோடு சொன்னார்.

"ஐ டிரைவ் மை கார்"

"வாவ்... வொண்டர்புல் மெடம். சொறி. யுவர் பிஷ் இஸ் நொட் கமிங்... நோ சீசன்"

மாமிக்கு முகம் தொங்கிப்போனது. ஊர் விளமீனோடு தான் டிரைவிங் லைசன்ஸ் எடுத்த விடயத்தைப் பகிரவேண்டும்தோல இருந்தது. ஆனால் அதிஷ்டம் இல்லை. மீனை பின் சீட்டுக்கடியில் வைத்து, பாட்டுக் கேட்டுக்கொண்டே டிரைவ் பண்ணும் அதிஷ்டம்

அவருக்கு இல்லை. அந்த மீனுக்கும் இல்லை. இனி அது எப்போது சந்தைக்கு வருமோ?

“ப்ளீஸ் கோல் மீ இப் இட் கம்ஸ். யூ நோ மை நம்பர்?”

“யெஸ் .. யெஸ்.. ஐ வில் கோல் யூ”

மாமி சீலா மீனையும் சில மரக்கறிகளையும் வாங்கிக்கொண்டு வீடு திரும்பினார். கார் ஓடப் பழகியதால் கடைக்குப்போய் சாமான்கள் வாங்குவதிலிருந்து கிளிவிடுக்குக்குப் போவதுவரை எல்லாவற்றையும் மாமியே செய்ய ஆரம்பித்தார். காலையில் எழுந்ததுமே எங்கே போகலாம் என்று யோசிக்க ஆரம்பித்துவிடுவார். அந்த சூடானியரையும், மசிடோனியத் தம்பதியையும் ஏற்றிக்கொண்டு கோயில்களுக்குப்போய்வந்தார். அவர்களுடைய தேவாலயங்களுக்குப்போனார். வைவன் தோட்டங்களுக்குப் போனார். ஓய்வூதியம் கிடைக்க ஆரம்பித்ததால் ஆங்கில வகுப்புக்குப்போவதை நிறுத்திவிட்டார். சமையல் குறிப்புகளையும் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டார். மீன்கடையிலிருந்தும் அழைப்பு வராததால் சந்தைக்கும் அடிக்கடி போவதில்லை.. இப்போதெல்லாம் மாமி வீட்டில் மீன் சமைப்பது குறைந்துவிட்டது. ஏன், சமைப்பதே இல்லை எனலாம். வீட்டிலேயே இருப்பதில்லை.

“அக்கோய், நீ கலியாணம் கட்டிப்போனா, ஆரு இப்பிடி மீன் குழம்பு சமைச்சுத்தருவினம்?”

சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கையில் குழந்தை ஒருநாள் திடீரென்று கேட்டான். குழந்தை பொதுவாக வீட்டுப் பின்பத்தியிலிருந்துதான் சாப்பிடுவான். ஐயாவும், அம்மாவும், சரசுமாமியும் சாப்பிட்டபின்னர், மாமி அவனுக்குப் போட்டுக்கொண்டுவந்து கொடுப்பார். அவனுக்கென்று தனியாக பொரிச்சமீன் எடுத்து வைத்திருப்பார். அவன் சாப்பிட்டு முடியும்வரை மாமிக்கும் பத்தியிலேயே ஏதேனும் ஒரு அலுவல் நிச்சயம் இருக்கும். சாப்பிடும்போது குழந்தைக்கு உலகம் என்ற ஒன்று சுற்றிக்கொண்டு இருக்கும் பிரக்ஞையே இருக்காது. மீன் முள்ளைக்கூட இறைச்சி எலும்பைச் சூப்புவதுபோல சூப்பிச்சாப்பிட்டு உச்சுக்கொட்டுவான்.

“குழம்பெண்டா இதல்லோ குழம்பு ... உந்த சட்டிக்க கிடக்கோணும் எண்டுதான் உள்ள மீனெல்லாம் தேடிவந்து களங்கண்டில ஆப்பிடுதுகள் அக்கோய்”

அவன் ஒருவன் ரசித்துச் சாப்பிடுவதைப் பார்ப்பதற்காகவே வாழ்க்கை முழுதும் மீன் சமைத்துக் கொண்டலாம்போல சரசுமாமிக்கு இருக்கும்.

“நான் கலியாணம் கட்டி எங்க போறனோ அங்கனயே நீயும் வந்துடு குழந்தை. உன்னை விட்டா எனக்கு ஆரு

கோர்வை கொண்டுவாறது?”

குழந்தை ஆமோதிப்பதுபோலவே தலையாட்டியபடி, அப்படியே கோப்பையோடு எடுத்து மீதிக்குழம்புச் சொதியை உறிஞ்சுவான். புங்குடுதீவுவரை அவன் கோப்பை உறிஞ்சும் சத்தம் கேட்கும்.

நான்காவது தடவையும் தொலைபேசி மணி அடித்தது. ராசன்தான் எடுத்தான்.

“ஹலோ ... ஸரஸ்வடி மெடம்?”

“ஹூ ஆர் யூ ஸ்பீக்கிங்?”

“வீ ஆர் புரம் பிஷ் மார்க்கட். தட் வைட் சினப்பர் பிஷ் இஸ் ஹியர்”

“வட்?”

“டெல் ஸரஸ்வடி மெடம் ... ஹெர் வைட் சினப்பர் பிஷ் இஸ் ஹியர். இட்ஸ் சீலன்.”

ராசன் தயக்கமாகச் சொன்னான்.

“சொறி ... மெடம் இஸ் நோ மோர்”

மீன் காரரின் குரல் தடுமாறியது.

“வாட்?”,

ராசன் தெளிவாகச் சொன்னான்.

“ஷி பாஸ்ட் எவே எ மன்ந் என்கோ. ஹார்ட் அட்டாக்.”

மறுமுனை பதிலேதும் சொல்லாமல் அமைதியானது.

புதிய சொல் தன் வெளியை சொற்களால் நிரப்புகிறது. அது செயலுக்குப் போகும் சொற்களையே உருவாக்க, பகிர விரும்புகிறது. அதற்கான உங்கள் பங்களிப்புக்களை உரையாடல் மூலமும் இதழைப் பகிர்வதின் மூலமும் பெருக்கிக் கொள்ள முடியும். இதழ் தொடர்பான கருத்துக்கள் / அபிப்பிராயங்கள் போன்றவற்றை விவாதங்களாக வளர்த்தெடுத்து அதன் மூலம் புதிய களங்களைத் திறக்க வேண்டும் என்பது நமது சூழலுக்கு முக்கியமானது. அதனை இதழ் வெளியான நாற்பது நாட்களுக்குள் அனுப்பி வைத்தால் விரிவான பதில்களை அளிக்க முடியும்.

puthiyasol@gmail.com

சாக வாய்க்காத ரூட்கள்

■ நபீல்

சாக வாய்க்காத பிறகொரு நாளில்
கவிழ்த்து வைக்கிறேன் என்னை

ஒரு துளியாகிப் பின் குமிழாகி
வெடிக்கும் தாழ்வார மழைக் குழிகளில்
பரவி வரும் மண்வாசம்

இரகசியமாக என்னுடன் சூதாட விரும்பும்
காற்றும் எல்லாமும்
சிறுகச் சிறுக அழகிக் கொண்டிருக்கிறது

உன் கரிப்பை என்னால்
புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை

மரணம் தழுவித் தழுவித் தப்பி ஓட
காயப்படுவதும் மேலும் மன்னிப்புக் கோருவதும்
வழக்கமாகி விட்டது

நான் செய்து பார்த்த
அத்தனை தற்கொலைகளும்
கருணையும் இரக்கமுமாய்
புலம்பியலைகிறது

தோற்றுத் தோற்று உன் தோள்களில் சாயும்
எனக்கும் பொருத்தமாக இருக்காத உயிரை
மாற்றிப் பார்க்கிறேன்

உன்னைவிட மரணம் இயல்பானதுதான்
சற்றே அழகானதும் கூட.

ருன்து கிட்சிகள் ஒரு கவிதை

■ கேயல்.நப்லா

காட்சி ஒன்று

நீ பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே உன் வார்த்தைகளில் ஒன்றை திருடி விட்டேன்
முற்றுப்புள்ளி
அதற்கு முன்னால் கமா
ஆச்சரியக்குறி
எப்போது பேசுவதை நிறுத்தினாய்.

காட்சி இரண்டு

மேசை மேல் வைத்த வார்த்தை சத்தமேயின்றி பெருகியிருந்தது
குளித்து விட்டு வருவதற்கிடையில்
எல்லோர் வாயிலும் இரண்டிரண்டாக அமர்ந்து கொண்டு "திருடன் வருகிறான்" எனக்கூச்சலிட்டது
வேகமாக அறைக்குள் சென்று கட்டிலில் அமர்ந்தேன்
கட்டிலுக்கும் இரண்டு வார்த்தைகள் கிடைத்திருந்தன.

காட்சி மூன்று

வார்த்தைகள் பெருகிய வீட்டை விட்டு நேற்று தான் வெளியேறினோம்
வீடு அடையாளமற்றிருந்தது
வார்த்தைகளை சமைப்பதும்
உண்பதும் கழிப்பதும்
பின் அவை பல்கிப்பெருகி
கட்டளையிடத்தொடங்கியது
வார்த்தைகள் ஆக்கிரமித்த வீடு தேவையில்லை.

காட்சி நான்கு

பட்டினி கிடந்த வார்த்தைகள் ஒரு
நாள் உயிர் துறந்தன
வீட்டை செப்பனிட்டோம் குடி
பெயர்ந்தோம்
ஆவியாய் உலவிக் கொண்டே
வார்த்தைகள்
என் கவிதைக்குள் அமர்ந்து
விடுகிறது
அந்தப் பேய் பிடித்த
கவிதையைத்தான் நீங்கள் படித்துக்
கொண்டிருக்கிறீர்கள்
படித்து முடித்ததும் கடைசியில்

காட்சி முடிவு
என்று எழுதி வைக்க முடியுமா?

நட்சத்திரங்கள் சேகரிப்பவள்

நட்சத்திரங்களை சேகரிப்பவள் வருகிறாள்.

நதியிலிருந்து தவறி விழுந்த
ஒற்றை நீர்த்துளி நான்.
கரை சேர்ந்த பின் மணல் துகளாகியிருந்தேன்
பின் மெல்ல மெல்ல கல்லாகிறேன்.

கற்கள் எதற்கெல்லாம் உதவும்
என்று ஒரு முறை யோசித்தாள்.
ஒரு சிரிப்புக்குப்பின் நிலவைக்குறி பார்த்து
கல்லை எறிகிறாள்
அலைகளைத்துரத்தும் கால்களையுடைய
ஒரு துண்டு வானம்.

பலூன்களில் அடைபட்ட
காற்றும் நானே
நான் சிரிக்கும் போதெல்லாம்
நட்சத்திரம் வளர்கிறது.

நட்சத்திரங்களை சேகரிப்பவள் வருகிறாள்.

கற்கள் உரசிக் கொள்ள முன்
என்ன பேசியிருக்கும்
ஒரு மின்மினியின்
பார்வையில் இரவு
எப்படி தெரிந்திருக்கும்.

சிரமங்களின்றிய உன் பார்வையில்
எப்போது நான்
துடிதுடித்த புழுவானேன்

ஒரு முறை
இருளடைந்த காட்டில்
நின்று கொண்டு
வானத்தை நோக்கி
இதை உரக்கப்படித்தேன்.

இரவு நெருங்க நெருங்க
வானம் ஒளி விட்டது

அந்தோ
நட்சத்திரங்களை சேகரிப்பவள் வருகிறாள்.

கையகராதிப் பதிப்பு வேறுபாடுகள்

A Manual Dictionary of the Tamil Language என்ற ஆங்கிலத் தலைப்புப் பெயருடன் அமெரிக்க மிஷனரியினால் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பட்ட தமிழ்-தமிழ் அகராதியின் தமிழ்ப் பெயர் - பெயர்கராதி ஆகும். இது 1842 இல் மானிப்பாயில் உள்ள அமெரிக்கன் மிஷன் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சடிக்கப்பட்டது. இவ்வகராதியைக் கையகராதி(மனுவல் அகராதி), யாழ்ப்பாண அகராதி, மானிப்பாய் அகராதி, விரிவகராதி போன்ற பல பெயர்களால் அழைக்கப்படும் வழக்கம் உள்ளது.

வல் பாதிரியாரும் இவ்வகராதி உருவாக்கத்திற்கு உதவியுள்ளார். இவ்வகராதிப் பணியில் உள்ளூர்த் தமிழ்ப் புலமையாளர்கள் பலரும் பணியாற்றியுள்ளனர். கொழும்பைச் சேர்ந்த காபிரியேல் திசேரா, உடுவிலைச் சேர்ந்த சந்திரசேகர பண்டிதர், இருபாலையைச் சேர்ந்த சேனாதிராய முதலியார், அளவெட்டியைச் சேர்ந்த எவாட்ஸ் கனகசபாபிள்ளை, உடுவிலைச் சேர்ந்த மயில்வாகனன், நவாலியைச் சேர்ந்த வி.வயிரமுத்துப் பிள்ளை, சுவாமிநாதர் ஆகியோர் இதில் பங்கெடுத்துள்ளனர். அந்நாட்களில் உடுவில் பெண்கள் பாட

நூற் கட்டமைப்பு	முதற் பிரதி	இரண்டாம் பிரதி	பக்க எண் முறை
English Title & Forward	(2 pp)	(2 pp)	-
தமிழ்த் தலைப்பு & பாயிரம்	4 pp	4 pp	க - ச
அகராதி	674 pp	674 pp	க - கூாஎச
அனுபந்த அகராதி	97 pp	97 pp	கூாஎடு - எாஎக
பிழை திருத்தம்	22 pp	22 pp	க - உஉ
இரண்டாவது பொருளகராதி	-	70 pp	க - எஓ
மூன்றாவது தொகையகராதி	-	31 pp	க - ஙக
	797 pp	898 pp	

யாழ்ப்பாணத்தில் பணியாற்றிய மிஷனரிகள் பல்வேறு காரணங்களுக்காகத் தமிழ்-தமிழ், தமிழ்-ஆங்கிலம், ஆங்கிலம்-தமிழ் அகராதிகளை உருவாக்கத் தலைப்பட்டனர். இத்தமிழ்-தமிழ் அகராதியானது, உள்ளூர்த் தமிழ்ப் பண்டிதர்களின் துணையுடன், ஜோசப் நைந் (Joseph Knight) அவர்களால் தொடங்கப்பட்டு, லெவி ஸ்பாஸ்டிங் (Levi Spaulding) அவர்களால் நிறைவு செய்யப்பட்டது. வெஸ்லியன் மிஷன் பீட்டர் பேர்சி

சாலையில் கல்வி கற்ற மாணவிகளும் அகராதிச் சொற்களைப் படியெடுக்கும் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். இவ்வகராதித் திட்டத்தில் ஈடுபட்ட மிஷனரிகள் எழுதிய ஆரம்பகாலப் பதிவுகள் சூறிப்புகள் மேற்கூறிய தகவல்களைத் தருவதாக உள்ளன.

கையகராதியின் இரு பிரதிகள்

கையகராதியின் இருவேறு பிரதிகளும் தமிழ்

அகராதியியல் ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் இன்னமும் பிரித்து உணரப்படாத நிலையே காணப்படுகிறது. உண்மையில் வேறு வேறான இரு பிரதிகள் உள்ளனவென்பதையே தமிழ் ஆய்வாளர்கள் பலரும் அறியவில்லை. 1865 முதல் 2016 வரையில் கையகராதித் தொடர்பில் காணப்படும், பதிவுகளினூடாகப் பிரதி வேறுபாடுகளைப் பேசுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தரப்பட்டுள்ள அட்டவணை கையகராதியின் இருவேறு பிரதிகளையும் பார்வையிட்டு உருவாக்கப்பட்டதாகும்.

1865 இல் John Murdoch அவர்கள் தனது Classified Catalogue of Tamil Printed Books என்ற நூற்றொகையில் 1849 இல் வெளியான களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் அவர்களின் தொகைப்பெயர் விளக்கம் என்ற நூலிற்கான பதிவில் கையகராதியினை Tamil Dictionary with additions என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன் மூலம் மேலதிக சேர்க்கைகள் இல்லாத ஒரு தமிழ் அகராதி அதாவது கையகராதியின் பிறிதொரு பிரதி உள்ளதென்று கருதுவதற்கு இடம் தருவதாகக் கொள்ளலாம்.

1985 இல் மு.சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள் தனது தமிழ்-தமிழ் அகரமுதலியின் முன்னுரையில் (பக்கம் 11) குறிப்பிடும் "இதில் பொருள், தொகை, தொடை அகராதிகள் இல்லை, ஆயினும் பின்னர் அச்சிட்டோர் சதுரகராதியில் உள்ளபடி அவற்றையும் அச்சிட்டுச் சேர்த்து இணைப்பாராயினர் என்ற சொற்றொடரின் மூலம், கையகராதியில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிரதிகள் உள்ளதைப் பூடகமாக அறிந்துகொள்ளமுடியும். மு.சண்முகம்பிள்ளை அவர்களைத் தவிர வேறெவரும் இந்த அளவிற்குக்கூட இதனை உணரவில்லை, வெளிப்படுத்தவில்லை.

2000 ஆண்டில் வெளியான கிரகரி ஜேம்ஸ் (Gregory James) அவர்களின் Col-porul - A History of Tamil Dictionaries என்ற நூலானது 908 பக்கங்களைக் கொண்டது. தமிழ் ஆய்வாளர்கள் பலருக்கும் கிடைக்கப்பெறாத மூலங்களை இவர் பல்வேறு நாடுகளில் உள்ள நூலகங்களிற் பெற்று நூலில் இணைத்ததன் மூலம் அதனைக் கனதியாக்கியவர். இந்நூலில் மூன்று இடங்களில் காணப்படும் குறிப்புகள், கையகராதியின் பிரதி வேறுபாடுகளைப் பக்க எண்ணிக்கையின் மூலம் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

1. page 163 & "The first edition of the dictionary has 58500 entries in three parts : பெயரகராதி(meanings), பொருளகராதி(synonyms) , தொகையகராதி (associatives) in 898 pages."

2. page 166 & " Spaulding also included some personal details which a bearing upon his lexico-

graphical work : This is the short history of the two Dictionaries which have occupied my attention more or less during the last 3 years and 10 months of my missionary life. One purely Tamul of 771 pages -amp; the other English and Tamul of about 860 pages in small type -amp; in a large octavo size. "

3. page 186 & " Thus where finished these two dictionaries (one purely Tamul 771 pages and about 58500 words ; and the other English words with Tamul definitions of about 860 pages, both in small type in a large octavo size) in five years and three months"

மேலே காட்டப்பட்ட மூன்று குறிப்புகளில் முதலாவது - நூலாசிரியர் Gregory James அவர்களின் சொற்கள், மற்றைய இரண்டும் கையகராதியை உருவாக்கிய அமெரிக்க மிஷனரியைச் சேர்ந்த ஸ்பால்டிங், வினஸ்லோ ஆகியோரின் சொற்களாக உள்ளன. இதன்வழி அமெரிக்க மிஷனரிகள் தமிழ் அகராதியெனக் குறிப்பிடுவது 674 பக்கங்களில் உள்ள அகராதி என்ற பகுதியையும், 97 பக்கங்களில் உள்ள அனுபந்த அகராதி என்ற பகுதியையும் சேர்த்து உள்ள 771 பக்கங்களில் அமைந்து, அண்ணளவாக 58500 சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் பெயரகராதியைத்தான்.

மேலும் அமெரிக்க மிஷனரிகள் தாங்கள் உருவாக்கிய தமிழ் அகராதி மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது என்றவாறான குறிப்புகள் ச பதிவுகள் எதையும் கொடுக்கவில்லை என்பதையும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். கையகராதியின் பக்கங்களுக்கு எண் வழங்கப்பட்டுள்ள (அகராதி முதல் அனுபந்த அகராதி முடிவு வரைக்கும் தொடர்ச்சியான எண் தமிழில் உள்ளது.) முறையும் இதனை உறுதி செய்கிறது.

898 பக்கமுள்ள கையகராதியில் அதாவது மேலதிக பிற்சேர்க்கைகளுடன் கூடிய கையகராதியில், பிழை திருத்தத்திற்குப் பின்னரே இரண்டாவது - பொருளகராதி தொடங்குகிறது. அதன் பின்னர் மூன்றாவது - தொகையகராதி இடம்பெறுகிறது. இவ்விரண்டு பிரிவுகளுக்கும் மீண்டும் 1 முதல் பக்க எண் வழங்கப்பட்டுள்ளதையும் காணமுடிகிறது. இவ்விரு பிரிவுகளுக்கும் தனித்தனியான பாயிரப் பாடல்களும் உள்ளன.

கிரகரி ஜேம்ஸ் (Gregory James) அவர்கள், தமக்குக் கிடைத்த The American Board of Commissioners for Foreign Missions (ABCFM) குறிப்புகளில் காணப்படும் கையகராதி 771 பக்கங்களைக் கொண்டது என்ற தகவலைப் பார்வையிட்டபின்னரே கையகராதி 898 பக்கங்களைக் கொண்டது என்றும், 58500 சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் பதிவுகள்

உள்ளவென்றும் எழுதியுள்ளார்.

கிரகரி ஜேம்ஸ் (Gregory James) அவர்கள், குறித்த ஒரே கையகராதி எவ்வாறு 127 பக்கங்கள் வேறுபாடு கொள்ள முடியும் என்பதை அவதானிக்கவில்லை, ஆராயவில்லை. ஸ்பாஸ்டிங் அவர்களும் பின்னர் ஜோன் மார்டெக் அவர்களும் கையகராதி ணிஞி ண்ச்திணி (8திணி) அளவுடையது என்பதைப் பதிவு செய்துள்ளார்கள், ஆனால் கிரகரி ஜேம்ஸ் அவர்கள் கையகராதியின் அளவு தொடர்பில் எதையும் கூறவில்லை.

மேலும் அவர் தனது நூலில் 162வது பக்கத்தில் குறிப்பிடும் "... which had been begun by Knight with the assistance of A.Chandrasekar Panditar of Uduvil, Senathiraya Mudaliyar and Vedagiri Mudaliar,..." என்ற வாசகமானது சென்னை களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் அவர்கள், கையகராதித் திட்டத்தில் ஆரம்பம் முதலே பங்கெடுத்து, உதவியுள்ளார் என்ற பொருள்படும்படி கூறுவது அபத்தமானதொன்றாகும்.

உண்மையில் அமெரிக்க மிஷனரிகள் உருவாக்கிய 771 பக்கங்கள் கொண்ட, அ முதல் வெள வரை முற்றிலும் ஒரே தொகுதியாக அமைத்து, உயிரெழுத்து, ஆய்தவெழுத்து, உயிர்மெய்யெழுத்து, மெய்யெழுத்து என்ற வரிசையில் தலைச்சொற்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அடுக்கப்பட்டு, அதாவது அ..., அஃகல்..., அகக்காழ்..., அகோரம்..., அக்கடி... என்றவாறான வரிசைப்படுத்தல் முறையுடன், அண்ணளவாக 58500 சொற்களுக்குப்

சதுரகராதி உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் காணப்பட்ட பெயரகராதி, பொருளகராதி, தொகையகராதி, தொடையகராதி என்ற நான்கு பிரிவுகள் காரணமாகவே சதுரகராதி என்ற பெயரும் அமைகிறது.

இவ்வாறாகப் பல பிரிவுகளைக்கொண்ட நிகண்டு கள், பின்னர் நான்கு பிரிவுகளுடனான சதுரகராதியின் பயன்பாட்டில் நிறைவு கொண்டிருந்த தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு, அ முதல் வெள வரை முற்றிலும் ஒரே தொகுதியாக அமைந்த கையகராதி உவப்பானதாக இருந்திருக்கவில்லை, இதன் காரணமாகவே மேலதிக பிற்சேர்க்கைகள் கையகராதியில் இணைக்கப்பட வேண்டிய நிலை வந்துள்ளது என்று எடுத்துக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு மற்றிரு பிரிவுகளும் பிற் சேர்க்கைகளாக இணைக்கப்பட்டமையும் 1865 இற்குள் நிகழ்ந்துள்ளது.

இரண்டாவது பொருளகராதி என்பது 70 பக்கங்களுடன் கையகராதியின் மேலதிக பிற்சேர்க்கையாக உள்ளது. இது யாரால் தொகுக்கப்பட்டது என்பது பற்றிய செய்திகள் எங்கும் காணப்படவில்லை.

மூன்றாவதாகத் தொகையகராதி 31 பக்கங்களில் அமைகிறது. இதனை மதுரைக் கல்விச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் அவர்கள் தொகுத்துள்ளார்கள். ஏற்கனவே நாம் கூறியபடி, 1865 இல் John Murdoch அவர்கள் தனது Classified Catalogue of Tamil Printed Books என்ற நூற்றொகையில் 1849இல் வெளியான களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் அ

மல்விலங்கினியவக ராதியா அச்சிடை வகுத்தபின்வளங்குலாவு

மலர்மகளுடன்றமிழ்சொல் கலைமகளுவந்தபதி மார்பினிற்குவளைமாலை
வைத்தவன்வங்காள முதலியாழ்ப்பாணம்வரை வளர்புகழ்படைத்தவிருதன்
வட்டாடன்முதலவர் ரட்டாவதானமு மதித்தறியவல்லநிபுணன்

சொல்லிலங்காதுகவி னிதிமழைபொழிந்திடுந் தூயதொருகாளமேகந்

துளுவவேளாளருட் சாமிமுதலருளுமுத் துங்களெனும் வேதகிரியாஞ்

சுந்தரக்கவிமதச் சிந்தாரநடந்துதுகள் சிந்திடக்காட்டிநீட்டிச்

சோர்விலநுபந்தமுந் தந்தனனிநற்கிணை சொலத்தரையில்வேறுமுளதோ

பொருள்கூறும் கையகராதி உருவாக்கத்தில், சென்னை களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் அவர்களின் பங்களிப்பு எதுவும் இல்லை. அவர் உதவியுடன் கையகராதி உருவாக்கப்படவில்லை.

நிகண்டுகளில் காணப்படும் பகுப்பாக்க முறையின் தொடர்ச்சியாகவே, தமிழின் முதல் அகராதியான

வர்களின் தொகைப்பெயர் விளக்கம் என்ற நூலிற்கான பதிவின் மூலமும், கையகராதியில் இடம் பெற்றுள்ள உடுவை நகர் முத்துக்குமாரர் சிதம்பரப்பிள்ளை (Williams Nevins) அவர்களால் எழுதப்பட்ட இருபத்து நான்குசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம் மூலமும்

உறுதியாகத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்களின் ஆசிரியவிருத்தத்தின் பின்னிரு பாடல்களும், கையகராதி, அச்சடிக்கப்பட்ட பின்னர்தான், அனுபந்தமாக களத்தூர் வேதகிரி முதலியாரின் ஆக்கம் சேர்க்கப்பட்டது என்பதைப் பதிவு செய்கின்றன.

இதில், முரணான விடயமும் ஒன்றுள்ளது. மேலதிக பிற்சேர்க்கைகள் இல்லாத கையகராதியிலும், நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்களின் அதே ஆசிரியவிருத்தம் உள்ளது.

இது எவ்வாறு நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்பதை ஒருவாறு ஊகித்தறியலாம்.

நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள் வட்டுக்கோட்டை அமெரிக்க செமினரியின் மாணவர்களில் ஒருவர், 1838இல் கற்றுத் தேறியவர். வட்டுக்கோட்டையில் தொடங்கப்பட்ட ஆங்கில - தமிழ் அகராதித் தொகுப்பு வேலைகளில் வின்ஸ்லோ, ஸ்பாடிங்கு, ஹச்சிங்ஸ் ஆகியோர்களுக்கு உதவி செய்தவர்களில் இவரும் ஒருவர். இவர் சென்னைவரை சென்று இதில் ஈடுபட்டுள்ளார். வேதகிரி முதலியாரும் 1841இல், அமெரிக்க மிஷன் வெளியிட்ட உதயதாரகை இதழில் ஆக்கங்களை எழுதிய தமிழ்கர்களில் ஒருவர். இவ்வாறாக அமெரிக்க மிஷனரிகளுடன் நெருக்கத்தைப் பேணியவர்களாக இவர்கள் இருவரும் இருந்துள்ளார்கள். இதன் காரணமாக வேதகிரி முதலியார் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட தொகையகராதி, கையகராதியுடன் அனுபந்தமாக இணைக்கபடவுள்ளதை முன் அறிந்தவராக நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை இருந்திருக்க வாய்ப்புகள் அதிகம். இதன் காரணமாகவே இவ்விடயம் ஆசிரியவிருத்தத்தில் இடம்பெற்றிருக்கலாம் என்று கொள்ள இடம் உள்ளது. இஃது எனது அனுமானம் மட்டுமே, தவறாக இருப்பதற்கு வாய்ப்புகள் இல்லை என்று அறுதியாகக் கூறவில்லை.

1954இல் தூரன் அவர்களாற் தொகுக்கப்பட்ட கலைக்களஞ்சியத்தில் எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய அகராதி என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையிலும், பாவலர் சரித்திர தீபகத்தினை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் 1975இல் பொன் பூலோகசிங்கம் அவர்கள் பதிப்பித்தபோது, ஆதிமூலமுதலியார் பற்றிய செய்திக்கு எழுதிய குறிப்பிலும், சென்னை களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் ஓர் அனுபந்தம் எழுதினார் என்ற பதிவுகள் உண்டு. 1985இல் மு.சண்முகம்பிள்ளை அவர்கள் தனது தமிழ்-தமிழ் அகரமுதலியின் முன்னுரையில் இவ்வனுபந்த அகராதியில் ஏறத்தாள 6500 சொற்கள் காணப்படுகின்றன என்று மேலதிக தகவலைத் தந்துள்ளார்.

பெயர், பொருள், தொகை என மூன்று பிரிவுகள் கொண்ட அகராதியென்றவர்கள்

★ 1865, John Murdoch, Classified Catalogue of Tamil Printed Books (Page 209)

Part I - பெயரகராதி 794pp,

Part II - பொருளகராதி 70pp,

Part III - தொகையகராதி 31pp

★ 1978, A.Dhamotharan, Tamil Dictionaries A Bibliography (Page 55) Three Parts, viz,

a) peyarakarati (meanings) - 771pp,

b) porulakarati (synonyms) - 70pp,

c) tokaiyakarati (group&names) - 31pp

* 2000, Gregory James, Colporul & A History of Tamil Dictionaries (page 163)

★ 2004 December, எச்.சித்திரபுத்திரன் - கு.ர.சரளா, Journal of Tamil Studies, தமிழ் ஒரு மொழி அகராதிகளின் வளர்ச்சிப் போக்கும் அமைப்பு மாற்றமும். (Page 57)

★ 2014 ராஹிலா ஷியாத், கலம் : International Journal of Faculty of Arts & Culture, ஈழத்தில் தமிழ் அகராதி முயற்சிகள் ஒரு பார்வை (Page 54)

★ 2016, முனைவர் கு.ர.சரளா, தமிழ் அகராதித் தொகுப்பு நெறிமுறைகள் (குறுந்திட்ட ஆய்வு) (Page 41)

மேற்கூறப்பட்டவை யாவும், கையகராதி - மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது என்று நேரடியாக எழுதப்பட்டவையாகும். கையகராதியினை உருவாக்கிய அமெரிக்க மிஷனரியினர் வழங்கிய தமிழ்ப் பெயரான பெயரகராதி என்பதைக் கையகராதியின் ஒரு உட்பிரிவு என்பதாக ஆய்வாளர்கள் கட்டமைத்துக் கூறுவது விநோதமானது.

பெயரகராதி என ஒரு பிரிவு கொண்ட அகராதியென்றவர்கள்

• 1901, நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்ப்பேரகராதி (Page 13, 14)

• 1909, L.D.Barnett & G.U.Pope, A Catalogue of the Tamil Books in the library of The British Museum (Page 84), பெயரகராதி pp 771, xxii

நா.கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்கள் தனது தமிழ்ப் பேரகராதியின் இரண்டாம் பதிப்பின் பதிப்புரையில்,

1842 ஆண்டிலே ஸ்ரீலக்ஷ்மி சரவணமுத்துப்புலவர் அவர்கள், சந்திரசேகர பண்டிதர் அவர்கள், முதலாய எம் யாழ்ப்பாணக்கணுள்ள செந்தமிழ்விநோதச் செல்வர்கள் பலர்சேர்த்து, அகரவெழுத்தை ஆதியாகவரித்திச் சொற்களையெல்லாந் சேர்த்துப் பொருள்களையுங் காட்டி, ஓர் அகராதியை முதலில் வெளிப்படுத்தினர்...

... என்று இன்னோரன்ன முக்கிய விடயங்களாகிய சொல், பொருள், தொகைகளைக் கொள்ளாதனவாயிருந்தவை உணர்ந்த சில நண்பர்கள், அவைகள் எல்லாம் அமைய ஒரு அகராதி தருக என்று பன்னாளும் பன்முறையும் தூண்ட அதற்கிசைந்து...

... முதலிய அரிய பெரிய நூல்களினின்றுந் சொற்களையும் தொகைப் பொருள்களையும் செந்தமிழ் நாட்டுவழக்கமொழிகள் பலவற்றையுந் சேர்த்ததன்றி, குறித்த விடயங்களையும் என்னறிவிற் கெட்டியவாறு சொற்பொருட்பொருதியவாகச் சேர்த்துப் பதிப்பித்தனர்.

என்று கூறும் மேற்கண்ட சொற்பதங்கள், கையாக்கராதியில் சொல், பொருள், தொகை போன்ற பிரிவுகள் இல்லையென்பதைக் கூறுவதாக உள்ளன.

ஆக, ஆய்வாளர்கள், கையாக்கராதியின் குறித்த இரண்டு பிரதிகளையும் பார்வையிட்டால் மட்டுமே, இரு வேறுவேறான பிரதிகள் உள்ளனவென்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும் என்ற நிலை இல்லை.

காலத்தால் முந்திய தமிழ் நூற்பட்டியலான 1865 - ஜோன் மர்ட் நூற்றொகையையும், 1909 - எல்.டி.பர்னாட், ஜி.யு.போப் அவர்களின் பிருத்தானிய அருங்காட்சியகத் தமிழ் நூற்பட்டியல் என்ற இரு நூற்றொகைகளைப் பார்வையிடும் அனைவருமே கையாக்கராதியின் இருவேறு பிரதிகள் உள்ளன என்பதைத் தெளிவாக உணர முடியும். 1865 - 2016 இடைப்பட்ட 151 ஆண்டுகளில், இன்றுவரை, இப்பிரதிகள் இரண்டிற்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாடுகளை எந்தவொரு ஆய்வாளரும் ஒப்பிட்டு எழுதவில்லை.

நான்கு பிரிவுகளைக் கொண்ட அகராதியென்றவர்கள்

★1965, சுந்தர சண்முகனார், தமிழ் அகராதிக்கலை (Page 392)

★1984, தா.வே.வீராசாமி, வாழ்வியற்களஞ்சியம் தொகுதி 1, கட்டுரைத் தலைப்பு - அகராதி (Page 73)

★2012, புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார், ஜீவநதி 2012 கார்த்திகை இதழ், தமிழில் அகராதிகளின் தோற்ற வளர்ச்சியும் ஈழத்தவர்களின் பங்களிப்பும் (Page 169)

மேற்கூறிய மூவரும் கையாக்கராதியின் எந்தவொரு பிரதியையும் நேரடியாகப் பார்வையிடாமல் கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார்கள். சுந்தர சண்முகனாரின்

தமிழ் அகராதிக்கலை என்ற நூலானது, தமிழ் அகராதியில் ஆய்வாளர்கள் அனைவருக்கும் மிகவும் அறிமுகமான ஒரு நூலாகும், இது பல பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளது. இன்றும் கிடைக்கக்கூடியவாறு சென்னையில், இரண்டு பதிப்புகள் இதனை வெளியிட்டு வருகின்றன. பின்னவர்கள் இருவரும் சுந்தர சண்முகனாரின் தமிழ் அகராதிக்கலையை ஆதாரமாக வைத்து கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்கள் என்று நம்புவதற்கு இடமுள்ளது.

கையாக்கராதியின் புதிய பதிப்பு - யாழ்ப்பாண அகராதி

2005ஆம் ஆண்டு சென்னையில் உள்ள தமிழ்மண் பதிப்பகம் கையாக்கராதியினை யாழ்ப்பாண அகராதி என்ற தலைப்புடன் வெளியிட்டிருந்தது. புதுப்பொலிவுடன் 163 ஆண்டுகளுக்குப் பின் 2005இல் மீண்டும் வெளிவருகிறது என்ற முன்னட்டை வாசகத்துடன் வெளிவந்துள்ளது. இலங்கையில் சேமமடு பதிப்பகம் இதனை வெளியிட்டுள்ளது.

2005இல் தமிழ்மண் பதிப்பகம் வெளியிட்ட யாழ்ப்பாண அகராதியானது, மேலதிக பிற்சேர்க்கைகள் இல்லாத கையாக்கராதியினை மூல ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. இப்புதிய பதிப்பில், 1842 பதிப்பில் காணப்படும் அகராதி என்ற தலைப்பிலான 674 பக்கங்களில் உள்ள பகுதியும், அனுபந்த அகராதி என்ற தலைப்பிலான 97 பக்கங்களும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டுள்ளன. அதாவது அனுபந்த அகராதி என்ற பகுதியில் காணப்படும் சொற்கள் யாவும், அகரவரிசைப்படி உரிய இடங்களில் சேர்க்கப்பட்டு, அ முதல் ஞொள்ளுதல் வரையிலான சொற்கள், 483 பக்கங்களில் அமைந்த பகுதி 1 இலும், த முதல் - வெளவால் வரையிலான சொற்கள், 486 பக்கங்களில் அமைந்த பகுதி 2 இலும்

அமைந்து, 1/8 தெம்மி அவளவிலான இரண்டு நூல்களாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. 1842 பதிப்பில், 22 பக்கங்களில் காணப்படும் பிழை திருத்தங்கள் இப்பதிப்பில் களையப்பட்டுள்ளன என்று முனைவர் கி.செயக்குமார் அவர்கள் எழுதியுள்ள குறிப்பு தெரிவிக்கிறது. யாழ்ப்பாண அகராதியில் தலைச் சொற்களைத் தடித்த எழுத்துடனும், தலைச்சொல்லையும் பொருள்விளக்கச் சொற்களையும் சிறு கோடு (-) ஒன்றின் மூலம் வேறுபடுத்தியும் தந்துள்ளார்கள்.

புதிய யாழ்ப்பாண அகராதியில், தமிழ் அகராதியிலில் துறைபோகிய நீண்டகாலச் செயற்பாட்டாளராகிய முனைவர் பா.ரா.சுப்பிரமணியன் அவர்களின் அறிமுகவுரையில், “வேதகிரி முதலியார் யாழ்ப்பாண அகராதிக்கு உதவினார்” என்ற வாசகமானது காணப்படுகிறது. இதனை, கிரகரி ஜேம்ஸ் அவர்களின் நூலில் இருந்து எடுத்து மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். இதன் மூலம் முனைவர் பா.ரா.சுப்பிரமணியன் அவர்களும் கையகராதியின் பிரதி வேறுபாடுகளைத் தெரிந்திருக்கவில்லை என்பதை உறுதியாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். புதிய பதிப்பில் ஓரிரு இடங்களில் அகரவரிசை முறை மாறியுள்ளது என்பதையும் தனது அறிமுகவுரையில் கூறியுள்ளார்.

பொதுவாகத் தமிழ் அகராதித்துறையைச் சேர்ந்த அனைவரும் தமிழ் அகராதிகள் பற்றிக் கூறும் ஒரு சொல்லாடல் “சதுரகராதி மரபு” என்பதாகும். அதாவது நான்கு பிரிவுகளைக்கொண்ட அகராதிகளைச் சதுரகராதி மரபில் வந்த அகராதி எனச் சுட்டுவர். தமிழ் அகராதிகள் யாவற்றையும் இந்த அளவீடு கொண்டு பிரித்துப் பேசும், எழுதும் வழக்கமும் உள்ளது. தற்காலத் தமிழ் அகராதியியலாளர்கள் அனைவருமே, “முற்றிலும் ஒரே தொகுதியாய் அமைந்து அகரவரிசையில் சொற்களுக்குப் பொருள் தரும் அகராதி, 1904இல் வந்த தமிழ்ச் சொல்லகராதி” என்ற கருத்துடன் எழுதி வந்துள்ளதைக் காணலாம். இந்தவகையில், 1937இல் இ.மா.கோபாலகிருஷ்ணக் கோன் அவர்கள் வெளியிட்ட மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதியை, சந்தியா பதிப்பகம் மீண்டும் 2004இல் வெளியிட்டபோது, முனைவர் பா.ரா.சுப்பிரமணியன் அவர்கள் வழங்கிய முன்னுரையில், சதுரகராதி மரபில் வந்த இறுதிக் கண்ணி என்று மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதியைச் சுட்டியுள்ளார். இந்நிலையில், முற்றிலும் ஒரே தொகுதியாய் அமைந்த புதிய பதிப்பு யாழ்ப்பாண அகராதியின் அச்சுக்குத் தயாரான (draft copy) பிரதியைப் பார்வையிட்டவரான முனைவர் பா.ரா.சுப்பிரமணியன் இந்த “சதுரகராதி மரபு” என்ற அளவீடு கொண்டு ஏன் அணுகவில்லையென்பது என்னை ஆச்சரியப்படுத்தும்தான் விடயமாகும்.

கையகராதியின் புதிய பதிப்பு வெளிவரும்போது, கடந்தகாலத்தில் கையகராதி பற்றி எழுதப்பட்ட அத்தனை பதிவுகளையும் ஆராய்ந்து, கையகராதியில் காணப்படும் அகராதியியற் கூறுகளை ஆராய்ந்து, தமிழ் அகராதி வரலாற்றில் கையகராதி பெற்றிருந்த பெருமைகளைச் சிதைக்காது, ஒரு கனதியான முன்னுரை எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும், அது நிகழவில்லை. சூ.இன்னாசி அவர்கள் சதுரகராதி ஆராய்ச்சி செய்தது போன்று, கையகராதி பற்றி ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்படாமை கவலை தருவதாக அமைகிறது.

பதிப்புரையில் யாழ்ப்பாண அகராதியை வெளியிட்டவர்கள் “புதிய பொலிவோடும் மிகச்சிறந்த கட்டமைப்போடும் வெளிவருகிறது” என்று கூறினாலும், அவையாவும் யாழ்ப்பாண அகராதியை விற்பதற்கான விளம்பர வாசகமே.

உண்மையில் 2005இல் வெளியான யாழ்ப்பாண அகராதியில், அகராதியியற் கூறுகள் சிதைக்கப்பட்டுள்ளன என்று ஆணித்தரமாகக் கூறலாம். துறைபோகிய அகராதியியற் செயற்பாட்டாளர் எவரும் புதிய பதிப்பின் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை. புத்தக வடிவமைப்பாளர்களும், மெய்ப்புத் திருத்து நர்களும் இணைந்து உருவாக்கிய பிரதியாகவே இது அமைந்துள்ளது. 1842இல் வெளியான கையகராதியில் இடம்பெற்ற அகராதியியல் உத்திகள் எவை என்பது இவர்களுக்குத் தெரியாத காரணத்தினால் இது இடம்பெற்றுள்ளது.

அறிமுக உரையில் முனைவர் பா.ரா.சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடும் ஓரிரு இடங்களில் அகரவரிசை எவ்வாறு மாறியுள்ளது என்பதை நோக்குவோம்.

• புதிய பதிப்பு யாழ்ப்பாண அகராதியில், முதல் பக்கத்தில் அகங்களித்தல் என்னும் தலைச் சொல் இரண்டு தடவைகள் இடம்பெற்று இரண்டு பொருள்விளக்கங்களும் தரப்பட்டுள்ளன. இது 1842 பதிப்பில் அகராதி என்ற பகுதியில் ஒரு இடத்திலும் (பக்கம் 1), அனுபந்த அகராதி என்ற பகுதியில் ஒரு இடத்திலும் (பக்கம் 675) இடம் பெற்றிருந்தது. இதனை அகங்களித்தல் - மனமகிழ்தல், மனமதர்த்தல் என்று தருவதற்குப் பதிலாக இரண்டு இடங்களில் தலைச்சொல்லாகத் தந்து, பொருள்விளக்கங்களையும் தனித்தனியாகத் தந்துள்ளார்கள். இவ்வாறு சில இடங்களில் நிகழ்ந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

• 1842 பதிப்பில் அனுபந்த அகராதி பகுதியில் இடம்பெற்ற சொற்களை உரிய இடங்களில் இணைக்க முற்பட்டபோது, சில இடங்களில் தவறான இடத்தில் இணைத்ததினால் அகரவரிசை மாறி வரும் நிலை காணப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டு - அதிலோகம், அதிவசனம் ஆகிய இரண்டு தலைச்சொற்கள், இவ்விரு

சொற்களும் அனுபந்த அகராதியில் பக்கம் 685 இல் இருந்து எடுத்துவரப்பட்டவை. இவ்விரு சொற்களும் புதிய பதிப்பில் பக்கம் 23 இல், அதிரோகம் - அதிர் ஆகிய இரண்டு சொற்களுக்கு இடையில் தவறாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு பல இடங்களில் நிகழ்ந்துள்ளது.

அடுத்து, கையகராதியின் 1842 பதிப்பில் காணப்பட்ட அகராதியியல் உத்தி அல்லது சிறப்புத் தன்மை, புதிய பதிப்பு யாழ்ப்பாண அகராதியில் எவ்வாறு சிதைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நோக்குவோம்.

கையகராதியின் 1842 பதிப்பில், குறித்த ஒரு தலைச் சொல்லிற்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருள்விளக்கச் சொற்கள் வருமிடங்கள் எல்லாம், பொருள் விளக்கச் சொற்களும் அகரவரிசையில் அடுக்கப்பட்டுத் தரப்பட்டிருந்தன. அகராதிப் பகுதி, அனுபந்த அகராதிப் பகுதி ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் இந்த முறை பின்பற்றப்பட்டு இருப்பதைக் காணலாம்.

• அகம் - இடம், உள், தானியம், பள்ளம், பாவம், பூமி, மரப்பொது, மனம், வீடு (பக்கம் 1)

• அகம் - ஆன்மா, உபத்திரவம், ஏழனுருபு, ஓர் மரம், குணாகுணம், சூரியன், பாம்பு, மலை, வருத்தம் (பக்கம் 675)

இதனைப் புதிய பதிப்பில்

• அகம் - இடம், உள், தானியம், பள்ளம், பாவம், பூமி, மரப்பொது, மனம், வீடு, ஆன்மா, உபத்திரவம், ஏழனுருபு, ஓர் மரம், குணாகுணம், சூரியன், பாம்பு, மலை, வருத்தம் (பக்கம் 2)

என்று தந்துள்ளதன்மூலம், 1842இலிருந்து பேணப்பட்டுவந்த கையகராதியின் உத்தி, சிறப்புத்தன்மை சிதைக்கப்பட்டு அதன் பெருமை மழுங்கடிக்கப்படுகிறது.

இது உண்மையில்,

• அகம் - ஆன்மா, இடம், உபத்திரவம், உள், ஏழனுருபு, ஓர் மரம், குணாகுணம், சூரியன், தானியம், பள்ளம், பாம்பு, பாவம், பூமி, மரப்பொது, மலை, மனம், வருத்தம், வீடு

என்ற அகரவரிசையில் அடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். துறைபோகிய அகராதியியல் தொடர் செயற்பாட்டாளர்

ஒருவர் மேற்பார்வை செய்து, யாழ்ப்பாண அகராதியின் புதிய பதிப்பு உருவாக்கப்பட்டிருப்பின் இத்தவறுகள் நிகழ்ந்திருக்கா.

1842 பதிப்பில் அகராதி, அனுபந்த அகராதி ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் இடம்பெற்ற தலைச்சொற்கள் அனைத்திலுமே, புதிய பதிப்பு யாழ்ப்பாண அகராதியில் பொருள்விளக்கச் சொற்கள் அகரவரிசையின்றித் தரப்பட்டுள்ளன.

அடுத்து, 1842 பதிப்பில், 22 பக்கங்களில் காணப்படும் பிழை திருத்தங்கள் இப்பதிப்பில் களையப்பட்டுள்ளன என்று வெளியீட்டாளர்கள் கூறியிருந்தாலும், அது முற்றிலுமாக உணர்ந்து செய்யப்படவில்லை என்பதைப் பின்வரும் எடுக்காட்டுக்கள் மூலம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

1842 பதிப்பின் பிழைதிருத்தம் பக்கத்தின்

பிழை திருத்தம் .

மேலே அகராதியில், அப்பத்தாறையருவதை, ஐம்பத்தாறையும், அப்பத்தினுக்கெனவருவதை அப்பத்தாறாக்கெனவும், குணாகுணப்பறையருவதைக்குணாகுணவுத்திருத்திக்கொள்க. [இவ்வகைப்பிழைபெரும்பான்மையிருப்பதால் அவ்வவ்விடங்களில் எட்டவில்.]

	பிழை	திருத்தம்	தள்ளல்
அ	கட்டு	முக்கட்டெனும்	அ
அகப்பொருள்	அஃகுபோதம் உச்சிகழ்ச்சியானதி ந்நின்பத்திந்நூரிய வெழுதின, ஓரிலச்சு கணம்	அஃகுபோதம் ஓரிலக்கணம், அஃ அ உண்ணிதழ்ச்சி யானதிந்நின்பத்தி ந்நூரியவெழுதின பைக்கடும்	

முகப்பில் தரப்பட்டிருக்கும் குறிப்பு கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை.

அக்கரவிலக்கணம், அக்கினித்தம்பம், அசுவ பரிட்சை, அத்திரபரிட்சை, அதிரிசயம், அலங்காரம், அவத்தைப்பிரயோகம் ஆகிய தலைச்சொற்களுக்குரிய பொருள்விளக்கச் சொற்றொடர் “கலைஞானமறுபத்தினான்கினொன்றுச என்று காணப்படும் இடங்களில் பிழை திருத்தப்படவில்லை.

1842 பதிப்பின் பிழைதிருத்தம் பகுதியில் தள்ளல் என்ற ஒரு பிரிவு உள்ளது. இது மேற்படி சொற்களை நீக்கவேண்டும் என்பதைக் கூறுவதாகும். இவ்வாறு

தள்ளல் என்பதன் கீழ்த் தரப்பட்டிருக்கும் சொற்கள் யாவும் புதிய பதிப்பு யாழ்ப்பாண அகராதியில் நீக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் அது முற்றிலும் நிகழவில்லை, சில பொருள்விளக்கச்சொற்கள் நீக்கப்பட்டுள்ளன, ஆனால் அது தலைச்சொற்களைத் தள்ளல் என்று சுட்டப்பட்டபோதும், அவை நீக்கப்படவில்லை. அத், அவனூதி, அவையவம், அவையவவுருவகம், அவையவியுருவகம், அழுக்கல், அனியமவுவமை, அனியாயம், அனீதர் போன்ற தலைச்சொற்கள் நீக்கப்படவில்லை. இவ்வாறு பல சொற்கள் நீக்கப்படாமல் உள்ளன.

எடுத்துக்காட்டாக அ வரிசையில் உள்ளவற்றை நாம் பார்வையிட்டபோது இவை தென்பட்டன, இது ஒரு பதச்சோறு மட்டுமே.

தற்காலத்தில் கிடைக்காத பழைய அரிய நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிடுவது என்பது நல்லதுதான், ஆனால் அம்முயற்சியானது, கடந்த காலத்தில் குறித்த நூல் கொண்டிருந்த உட்கூறுகளையும், சிறப்புத்

தன்மைகளையும் சிதைக்காது, அந்நூலின் கடந்தகாலப் பெருமை காப்பாற்றப்படும் நிலை பேணத்தக்கதாகவே அமையவேண்டும். அதிலும் உரைநடை நூல்களை விட, நோக்குநூல்களைப் புதிய பதிப்பாக வெளியிடும்போது மிக மிகக் கவனத்துடன் செய்தல் வேண்டும். பல முறை மெய்ப்புத் திருத்தங்கள் செய்யப்படல் வேண்டும். இவ்வாறு உணர்ந்து செய்யப்படும் வேலைகளைத் தமிழ்த் தொண்டாகக் கொண்டாடலாம், புகழ்ந்து போற்றலாம். அவ்வாறில்லாமல், அதிக தவறுகளுடன், பிரதியின் கடந்தகாலப் பெருமைகளைச் சிதைத்துச் செய்யப்படுபவை வியாபார நோக்கம் கொண்டவையாகவே கொள்ளப்படும்.

பிற்குறிப்பாகச் சில, மேலே கூறப்பட்டவை யாவும் 1842இல் வெளியான கையகராதி எது என்பது பற்றியே, கையகராதியில் இருந்து பிற்காலத்தில் கிளைத்தவை பற்றியல்ல அவற்றைத் தனியாக பிறிதொரு இடத்தில் அலசலாம்.

விருபா - தமிழ்ப் புத்தகத் தகவல் திரட்டு என்கிற முக்கியமான செயற்றிட்டம் ஒன்றினை முன்னெடுத்த "விருபா" குமரேசன் அகராதியியல் பற்றி மிக ஆழமான அறிவும் பரந்துபட்ட வாசிப்பும் தேடலும் உள்ளவர். அத்துடன் ஈழத்தில் எழுந்த நிகண்டுகளை / அகராதிகளை மின் அகராதிகளாக மாற்றி அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவராகச் செயற்பட்டுக்கொண்டிருப்பவர். புதிய சொல் - 3 இல் மீள் பிரசுரம் செய்யப்பட்ட பேராசிரியர் அ. கணபதிப்பிள்ளையின் விஞ்ஞானமும் அகராதியும் என்கிற கட்டுரைக்கான எதிர்வினை ஒன்றினை அவர் புதிய சொல்லிற்கு அனுப்பியிருந்தார். அது புதிய சொல் - 4 இல் "விஞ்ஞானமும் அகராதியும்: எங்கள் தாத்தா யானை வைத்திருந்தார்" என்கிற பெயரில் வெளியானது. ஆய்வுக்கட்டுரைகளுக்கு இருக்கவேண்டிய வரலாற்றுப் பார்வை, பிரக்களை, பரந்த தேடல் என்பவற்றுடன் குறித்த விடயம் குறித்த ஆழந்தகண் வாசிப்பினையும் அந்தக் கட்டுரையின் ஊடாக அறியக் கூடியதாக இருந்தது. தனிப்பட்ட உரையாடல்களின் ஊடாக அந்தக் கட்டுரை குறித்து பலர் விதந்து பேசியபோதும் அந்தக் கட்டுரையின் வழியாகத் தொடர்ந்திருக்கவேண்டிய உரையாடல் நடைபெறவில்லை என்பது ஓர் எதிர்மறை அம்சமே. குறைந்தபட்சம் இக்கட்டுரையை பாடத்திட்டத் திற்குப் பரிந்துரைத்தவர்கள், அதனைக் கற்பித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆசிரியர்கள் ஆகியோர் தரப்பிலிருந்தும் எதுவித சலனமும் வரவில்லை என்பது குறிப்பிடவேண்டியது.

ஈழத்துச் சூழலில் என்றில்லாமல் ஒட்டுமொத்த தமிழ்ச்சூழலிலுமே அகராதியியல் குறித்த ஆய்வுகள் தேவையான அளவு இடம்பெறவில்லை என்றும் அது குறித்த அறிதல் மக்களிடம் இன்னமும் வரவில்லை என்றும் உணர்கின்ற சூழலில் அகராதியியல் குறித்த விருபா குமரேசனின் ஆய்வுகள் மிக முக்கியமானவையாகின்றன. அதன் முக்கியத்துவம் கருதி கையகராதிப் பதிப்பு வேறுபாடுகள் என்கிற நெய்தல் ஆய்விதழில் வெளியான கட்டுரையை இவ்விதழில் விருபா குமரேசனின் அனுமதியுடன் மீள் பிரசுரம் செய்கின்றோம். இக்கட்டுரை தொடர்பாகவும், 'சவிஞ்ஞானமும் அகராதியும்: எங்கள் தாத்தா யானை வைத்திருந்தார்' என்கிற முன்னைய கட்டுரை தொடர்பாகவும் ஆரோக்கியமான உரையாடல் முன்னெடுக்கப்படவேண்டும் என்று புதிய சொல் விரும்புகின்றது.

-புதிய சொல்

சினிமா வட்டங்களும்

ஓர் இயக்கமும்...

காண்பியக்கலையின் வீச்சு என்பது ரசிக்கும் மனநிலையைத் தாண்டி மனதின் ஆழத்தில் மிகவும் வலுவான சலனங்களை நிகழ்த்திவிடும். இன்றிருக்கும் கலைவடிவங்களில் திரைப்படம் என்ற கூட்டுக் கலைவடிவம் ஏற்படுத்தும் தாக்கம், மற்றைய கலைவடிவங்களில் இருந்து அநீத வீச்சுடன் பாயும் செழுமையான கலைவடிவமாக இருக்கின்றது. காட்சிகள் மூலம் அர்த்தங்களை கடத்துதல் என்பது மிக நேரடியானது. ஒவ்வொரு பிராயத்திலும் நாம் பார்க்கும் திரைப்படங்கள் பல ரசனை மாற்றங்களை நிகழ்த்தி வாழ்க்கையின் உட்கூறுகளில் நுணுக்கமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. நாம் சிந்திக்கும், செயல்படும் தளத்தில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன.

பொழுதுபோக்காக மட்டும் அல்லாது, அனுபவத்திற்காக திரைப்படம் பார்க்கும் சீரிய திரைப்பட ரசிகர் வட்டம் எம்மண்ணில் இருந்திருக்கின்றது, இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. போருக்கு முன்னைய சூழலிலும், போர்ச்சூழலிலும், போரின் பின்னைய சூழலிலும் திரைப்படங்கள் நமது மனித மனங்களில் நெருக்கமாகப் பின்னிப்பிணைந்து பல்வேறுவிதங்களில் ஆறுதலையும் மன விடுதலையையும் தந்திருக்கின்றன.

தென்னிந்திய திரைப்பட பரவலாக்கம் ஈழத்தினை தன் இறுக்கமான பிடிக்குள் எப்போதுமே வைத்திருக்கின்றது. ஒரே மொழியில் வெகுஜன ரசிப்பு மனநிலையை உருவாக்கும் அவ்வாறான திரைப்படங்கள் ஈழத்தில் ரசிக்கப்படுவதில் ஆச்சரியம் இல்லை. எனினும் அதைத்தாண்டி வெவ்வேறு மொழிகளில் வெளியாகும் உலக மொழித் திரைப்படங்களை பார்த்தல் என்பது சாதாரண ரசிப்பு மனநிலையில் இருந்து மாறுபட்டு வாழ்க்கையின் மற்றொரு உணர்வின் தளத்தை கிறிக் காட்டும். அந்தக்

■ அனோஜன் பாலகிருஷ்ணன்

கீறல் இடைவெளியூடாக நோக்கும் புறவய, அகவய உலகம் என்பது கலையின் உச்சமான தருணங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றது.

வர்த்தக திரையரங்குகளில் எப்போதும் தென்னிந்திய திரைப்படங்களே காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. மிக அரிதாகக் கிடைக்கும் வேற்று மொழித் திரைப்படங்களை காண்பிக்க திரைப்பட குழுமங்கள் ஈழத்தில் இயங்கிடுக்கின்றன. அதன் மூலம் சீரிய ரசனை வளர்த்து எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாக அச்சிறு வட்டங்கள் இயங்கியிருக்கின்றன. அச்சிறு வட்டங்களில் இருந்தே ஈழத்துத் தமிழ்சினிமா என்ற கனவு எரியும் நெய்விளக்கு சுடர் போல வளர்த்து எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இங்கு ஈழத்து சினிமா எது என்கிற அடையாள உருவாக்கத்தின் மீது அதிகம் விவாதங்களையும், சிந்தனைகளையும் பகிர்ந்து அதனை வளர்த்தெடுக்க வேண்டிய தேவையும் உள்ளது. அவை தனியாக உரையாடப்படவேண்டியன.

தென்னிந்திய திரைப்படங்களும், ஹாலிவுட் திரைப்படங்களும் அதிகமாக திரையரங்குகளில் காண்பிக்கப்பட்ட காலப்பகுதியில், வெவ்வேறு மொழிகளில் வெளியாகிய நல்ல கலையம்சம் கூடிய படங்களை தேர்வு செய்து யாழ் திரைப்பட விரும்பிகளுக்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை "யாழ் திரைப்பட வட்டம்" அமைப்பையே சேரும். 1979 - 1982 காலகட்டத்தில், ஏ.ஜே. கனகரத்தினாவின் தலைமையின் கீழ் "யாழ் திரைப்பட வட்டம்" திறம்பட இயங்கியது. 16mm புரஜக்டரில் அகலத் திரையில் யப்பான், இத்தாலி, பிரஞ்சு, ரஷ்யன், ஸ்பானிஷ், சுவிடிஷ், சிங்களம், பிற இந்தியமொழிப் படங்கள் உட்பட இருபத்தைந்து திரைப்படங்கள் இவ்வமைப்பால் திரையிடப்பட்டன.

இவ்வமைப்பின் தலைவராக ஏ.ஜே. கனகரத்தினா இருந்தாலும், இவ்வமைப்பின் இயங்குவெளியின் அதியுன்னத வீச்சுக்குக் காரணமான பிரதான செயற்பாட்டாளராக அ.யேசுராசாவையே குறிப்பிட முடியும். அவரின் தனிப்பட்ட ஆர்வமும் ஆளுமைத்திறனும் யாழ்.திரைப்பட வட்டத்தை சுறுசுறுப்பாக இயங்க வைத்தது.

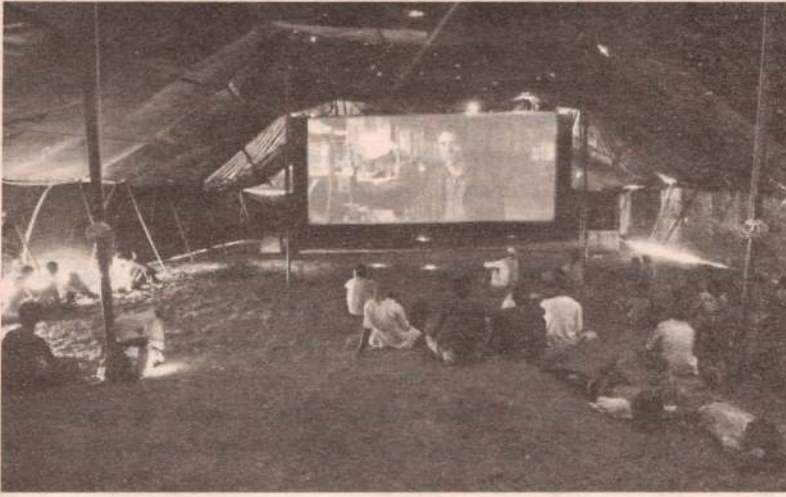
சிறுவயதிலிருந்தே திரைப்படங்களைப் பார்ப்பதில் ஆர்வம் கொண்ட அ.யேசுராசா கொழும்பில் வசித்த காலத்தில் விமர்சகர் கே.எஸ். சிவகுமாரனின் வழிகாட்டலில் பிறமொழிப் படங்களைப் பார்க்கும் பழக்கத்தை வலுப்படுத்திக் கொண்டார். வேலை மாற்றத்தினால் கொழும்பு, பேராதனை ஆகிய இடங்களில் அலைந்த போது நூற்றுக்கணக்கான நல்ல படங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு அ.யேசுராசாவுக்கு கிடைத்தது. இதன் தொடர்ச்சியாகவே யாழ் திரைப்பட வட்டத்தின் மீதான அவரின் செயல்பாடு

இருந்தது. தான் பார்த்து வியந்த திரைப்படங்களைப் பற்றி, திரைப்பட ரசனை சார்ந்து சரியான புரிதல் இன்றி வறண்டு போய் இருக்கும் யாழ்ப்பாண சமூகத்திற்கு திரையிட்டுக் காட்டி ஒரு விவாதத்தை உருவாக்க அவர் முயன்றார். இதனாலேயே யாழ்.திரைப்பட வட்டம் எனும் குழும அமைப்பில் அவர் பங்களிப்பு தனித்துவமாக இருந்தது.

இவ்வமைப்பு கலை, இலக்கியத்தின் மீது தீராத பற்றுக்கொண்ட பல ஒத்தவயது நண்பர்களுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அமைப்புக்கு உறுப்பினர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். உறுப்பினர் கட்டணமாக சிறிய தொகை அறவிடப்பட்டது. ஆறுமாதத்திற்கும், ஒருவருடத்திற்குமாக பணத்தைக்கட்டி உறுப்பினராகித் திரைப்படங்களைப் பார்க்கலாம். மொத்தமாக நூற்றைந்து உறுப்பினர்கள் அவ்வமைப்பில் இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு திரைப்படம் காண்பிக்கப்பட்டது.

அந்நாட்களில் திரைப்படங்களைப் படச்சுருளாகவே பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. வெவ்வேறு மொழிப் படங்களை அந்த அந்த நாட்டின் தூதரகத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்வேண்டும். முறையான விண்ணப்ப கடிதத்தில், அமைப்பின் பெயரில் கேட்கும்போது, வெளிநாட்டு தூதரகங்களும் ஒத்துழைப்புடன் நடந்துகொண்டன. கொழும்பில் இருந்து படச்சுருள்களை அ.யேசுராசா கொண்டுவருவார். மிகவும் கனமான அவற்றைப் பத்திரமாகக் காவிச்செல்வது இன்றைய காலப்பகுதி போலின்றி கடினமானதாகவே இருந்தது. திரைப்படத்தின் மீதான ஆர்வம் இதனை எல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டது. யாழ்ப்பாண மணிக் கூட்டு கோபுரத்திற்கு அண்மையில் இருக்கும் "டிரிம்மர்" மண்டபத்திலே திரைப்படங்கள் காண்பிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு மாதமும் திரையிடப்படும் திரைப்படங்களின் பெயரையும், திகதியையும் குறிப்பிட்டு உறுப்பினர்களுக்கு தகவல் தபால்மூலம் முன்னமே அனுப்பிவைக்கப்பட்டது.

இதே காலப்பகுதியில் பிரான்சின் "அலியான்ஸ் பிரான்சேஸ்" அமைப்பும் யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கத்தொடங்கியிருந்தது. அவர்கள் பிரெஞ்சுத் திரைப்படங்களை காண்பித்துக் கொண்டிருந்தனர். யாழ்.திரைப்பட வட்டத்திற்கு அவர்களின் உதவியும் கிடைத்தது. சில திரைப்படங்களை காண்பிக்க படச்சுருள்களை வழங்கியும் இருந்தார்கள். "அலியான்ஸ் பிரான்சேஸ்" அமைப்பு காண்பிக்கும் படங்களை பார்க்க சொற்ப நபர்கள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இன்றும் அதே நிலையே தொடர்கிறது. இரண்டு மூன்று பேர் வந்தாலும் கூட இன்றும் திரைப்படத்தை தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொரு வாரமும் காண்பித்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

பல திரைப்படங்களை பல்கலைக் கழகங்களிலும், தன்னார்வ குழுநிலை செயற்பாடுகளின் பின்புத் திரையிட்டு இருந்தார்கள். தமிழ் மொழி உட்பட பல்வேறு மொழித் திரைப்படங்கள் அவர்களால் மக்களுக்குக் காண்பிக்கப்பட்டிருந்தன. சிறியதும் பெரியதுமாக திரைப்பட விழாக்கள் கூட சுவாமி விபுலானந்த அழகியல்கற்கை கல்லூரியால் நடத்தப்பட்டு இருந்தது. இதன் தொடர்ச்சி இன்றும் நீள்கிறது.

கொழும்பில் "நிகரி திரைப்பட வட்டம்" என்கிற குழு 2005 தொடக்கம் 2008 வரையிலான காலப்பகுதியில்

யாழ் திரைப்பட வட்டத்தின் செயற்பாடுகள் 1982-களில் ஓய்வுக்கு வந்தன. யுத்தமும் அதன் பின் ஏற்பட்ட நிலைமையும் எல்லோரும் அறிந்ததே. இக்காலப்பகுதியில் கலைகளை விட உயிரின் மீதான கவலையே மக்களுக்கு அதிகமாக இருந்தது. பெரும் இடம்பெயர்வுகளும் மனித அவலங்களும் நடந்து முடிந்தன. இதன் பின் 1998-இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில், பேராசிரியர் இரா.சிவச்சந்திரனின் தலைமையில் "புறநிலைப் படிப்புகள் அலகின் திரைப்பட வட்டம்" என்கிற சுயாதீன அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. ராமநுபன் மற்றும் அ.யேசுராசாவின் பங்களிப்பில் இவ்வமைப்பு ஒவ்வொரு கிழமையும் பிறமொழிப் படங்களையும், குறிப்பிடத்தகுந்த தமிழ்ப் படங்களையும் வீடியோவில் காட்சிப்படுத்தியது. காட்சிகளைத் தொடர்ந்து கலந்துரையாடலையும் விரிவாக நடத்தினார்கள். பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் உட்பட ஓரளவுக்கு திரைப்படத்தின் மீது ஆர்வம் உள்ளவர்கள் கலந்துகொண்டனர். இந்த சமயத்தில் வெளிநாட்டுப் பயணத்தின்போது நண்பர்கள் கொடுத்த மிகமுக்கியமான திரைப்படங்களின் இறுவட்டுகள், தேடி வாங்கிய இறுவட்டுகள் போன்றவற்றை வீடியோ நாடாவிடில் மாற்றி புறநிலைப் படிப்புகள் அலகின் திரைப்பட வட்டத்தில் அ.யேசுராசா திரையிட்டார். ஆரோக்கியமாக இவ்வட்டம் சென்றுகொண்டிருக்க மீண்டும் யுத்தம் ஆரம்பித்தது. 2006-இல் இத்திரைப்பட வட்டமும் தனது செயல்பாடுகளை ஓய்வுக்குக் கொண்டுவந்தது.

வடக்கு மாகாணத்தில் இடம்பெற்ற திரைப்பட வடங்களில் மேற்கூறிய வட்டங்களில் செயல்பாடுகளே முதன்மையாக இருந்தன. இது தவிர நண்பர்கள் குழுமமாகச் சேர்ந்து திரைப்படங்களைப் பார்ப்பதும் வழமையாக இருந்தது.

கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டக்களப்பு பகுதிகளில், ஜெய்சங்கர் மற்றும் அவரது நண்பர்கள் குழுமமாக

இயங்கியது. இவர்களால் கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் மாதம் ஒரு திரைப்படம் புரொஜக்டர் வசதியுடன் அகலத்திரையில் காண்பிக்கப்பட்டது. இவ்வட்டத்தில் அமைப்பாளர்களாக சிவகுமார், கேதாரநாதன், விக்கினேஸ்வரன், தர்சினி போன்றோர் ஆர்வத்துடன் இயங்கினர். பிறமொழிப் படங்களை காட்சிப்படுத்துவதுடன் அது பற்றிய கலந்துரையாடல்களையும் படம் முடிந்த பின்னர் மேற்கொள்ளுவார்கள். நாற்பது தொடக்கம் ஐம்பது வரையிலான எண்ணிக்கையைக் கொண்ட பார்வையாளர்கள் கலந்துகொள்வது வழமையாக இருந்தது. ஆரம்பத்தில் விழுது அமைப்பு புரொஜக்டர் உபகரணத்தை தந்துதவியது. எனினும் பலசமயம் வாடகைக்கு புரொஜக்டர் உபகரணத்தைப் பெற்றும் திரைப்படங்களை காண்பிக்கவேண்டிய நிலையும் இருந்தது. பத்திரிகைகளில் திரைப்படம் காண்பிக்க இருக்கும் திகதியை குறிப்பிட்டு செய்தி வெளியிடுவார்கள். படம் ஆரம்பிக்க முதல் படம் பற்றிய சிறிய அறிமுகத்தை அச்சடித்துக் கொடுப்பார்கள். மொத்தமாக முப்பத்தி ஐந்துக்கு மேற்பட்ட திரைப்படங்கள் இவ்வமைப்பால் திரையிடப்பட்டிருந்தன.

இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் "நிகழ்பட குழுமம்", மாதத்திற்கு குறைந்தது இரண்டு திரைப்படங்களை அகலத் திரையில் காட்சிப்படுத்துகிறார்கள். நிகழ்பட குழுமம் மக்களிடம் சென்று நல்ல திரைப்படங்களை அறிமுகப்படுத்தல் என்னும் தொனிப்பொருளில் இயங்கும் நோக்குடன் தன்னார்வ இளைஞர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அமைப்பு. மக்களிடம் சென்று திரைப்படங்களை காண்பித்து அவர்களின் ரசனையை உயர்த்துவதோடு, ஏனைய பொதுவிடயம் சார்ந்த செயற்பாடுகளை செயற்பாட்டுத் தளத்தில் விரிவாக்கும் முகமாக மக்கள் இயக்கமாகக் கட்டியெழுப்பும் சிந்தனைத் தளத்தில் இயங்குகிறது.

இதன் ஆரம்ப கருத்துருவாக்கம் மதுரன் ரவீந்திரனினால் உருவாக்கப்பட்டு, ஏனைய நண்பர்களின் கருத்துக்களும் உள்வாங்கப்பட்டு விரிவாக்கப்பட்டது. நிகழ்பட குழுவின் தன்னார்வ முயற்சியின் கருத்துருவாக்கத்தில் கவரப்பட்ட "புதிய சொல்" நிகழ்பட குழுவுக்கு புரொஜக்டர், ஒலியமைப்பு உபகரணங்களை வழங்கியிருந்தது.

ஏனைய பொருளாதாரக் காரணிகள் சாதகமாக அமையாதபோதும் பத்து திரைப்படங்களை இவ்வமைப்பு அரங்கிலே திரையிட்டிருக்கின்றது. திரைப்படம் முடிந்த பிற்பாடு கலந்துரையாடல்களும் முன்னெடுக்கப்பட்டிருந்தது.

இறுதியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட பதினோராவது திரையிடல் "பளை பொது விளையாட்டு மைதானத்தில்" நிகழ்த்தப்பட்டது. திரைப்படங்களை மக்களிடம் கொண்டுசெல்லும் நிகழ்பட குழுமத்தின் முதலாவது முயற்சி அங்கேயே சாத்தியமாகியது. அப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் விளையாட்டு விரும்பிகள் என்பதால் உதைபந்தாட்டத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட "Goal-dream begins" என்கிற திரைப்படம் காண்பிக்கப்பட்டது. காட்சியின் முடிவில் உற்சாகமாகத் திரைப்படத்தை பார்வையிட்ட பார்வையாளர்களிடம் கலந்துரையாடலும் முன்னெடுக்கப்பட்டது. ஈழத்தில் இருந்து வெளியாகும் குறும்படங்களை பார்க்க அவர்கள் ஆர்வமாக இருப்பதாகச் குறிப்பிட்டார்கள். தொடர்ந்து இரண்டு ஈழத்து குறும்படங்களும் அவர்களுக்காகக் காண்பிக்கப்பட்டது. அடுத்த அடுத்த திரையிடல்களை தொடர்ச்சியாக சனசமூக நிலையங்களில் காண்பிக்கும் செயற்பாட்டில் நிகழ்பட குழு முனைப்பாக இருக்கிறது.

மதுரன் ரவீந்திரன், ஸ்டீபன் சன்சிகன் இவ்வமைப்பில் தொடர்ச்சியாக இயங்கும் செயற்பாட்டு உறுப்பினர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களுடன் சேர்ந்து இயங்கி மனித உழைப்பை பல சகவயது நண்பர்களும் கொடுக்கிறார்கள்.

"யாழ்ப்பொதுசன நூலக வாசகர் வட்டம்" வைகாசி மாதத்தில் இருந்து மாதம் ஒரு திரைப்படத்தை நூலகத்தில் காண்பித்து கலந்துரையாடலை மேற்கொள்ளும் பொறிமுறையில் இறங்கியுள்ளது. இங்கே மாதம் ஒரு திரைப்படம் காண்பிக்கப்படுவதோடு தொடர்ந்து உரையாடலும் நிகழ்கின்றது.

தமிழ் மொழி பேசக்கூடியவர்கள் தமது பிரதேசங்களில் உருவாக்கிய இவ்வாறான திரைப்பட வட்டங்கள் சிறிய அளவிலேனும் தமிழ் மக்களிடம் சலனத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கவேண்டும் என்றே கருதவேண்டியுள்ளது. இவை கண்ணுக்குப் புலப்படாத ரசனை சார்ந்த மாற்றங்களையே உருவாக்கி இருக்கின்றன. இவற்றின் பிரதிபலிப்பை ஏனைய கலை, இலக்கிய செயற்பாட்டில் கூட அவதானிக்க முடிகிறது. முக்கியமாக

புதிய கருத்துருவாக்கங்களைக் கூட திரைப்படங்கள் எழுப்பிய கேள்விகளின் அடிப்படையில் இருந்து உருவாக்க முடிந்திருக்கிறது. அழகியல் ரீதியிலான வடிவ அணுகுமுறையைக் கூட பலரிடம் அதிகம் உருவாக்கி இருக்கிறது. எனினும் கருத்தியல் சார்ந்த விவாதங்களே அதிகம் நிகழ்ந்துப்பதை அறிய முடிகிறது.

போர் ஓய்வுச் சூழலுக்குப் பின் இப்போதுள்ள சூழலில் திரைப்பட வட்டங்களின் தேவைகள் அதிகமாகவே உணரப்படுகின்றன. இப்போதுள்ள தொழில்நுட்பம் பல சமைகளை குறைத்திருக்கின்றது. தேவையான திரைப்படங்களை உடனடியாகவே இணையத்தளங்களில் இருந்து தரவிறக்க முடிகிறது. ஃபேஸ்புக் குழுமங்கள் ஊடாக புதிய பல்வேறு மொழித் திரைப்படங்களின் அறிமுகமும், விமர்சனக் குறிப்பும் எழுதப்படுகின்றன. திரைப்படங்களை விவாதிக்க ஏராளமான ஃபேஸ்புக் குழுமங்கள் உள்ளன. ஆனால், அவற்றில் பங்கு பற்றுபவர்கள் எல்லாம் திரைப்படம் மீது ஏதோவொரு விதத்தில் பரீட்சியம் உடையவர்கள். இயல்பிலேயே தேடலுக்கான ஆர்வத்தையும் வளர்த்தவர்கள். இன்னும் கூர்ந்து பார்த்தால் இவர்கள் பெரிதும் கணினியும் தங்கு தடையற்ற இணையவசதியும் கொண்டவர்களாக இருப்பார்கள்.

ஆனால், இவற்றின் அறிமுகம் இன்றி தமிழ் வெகுஜன சினிமாவுக்கு அப்பால் வேறுவகையான திரைப்பட உலகம் இயங்கிக்கொண்டு இருப்பது தெரியாமல் இன்னும் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கே கலையம்சம் மிக்க திரைப்படங்களை காண்பிக்க வேண்டிய தேவையுள்ளது. அவர்களிடமே சீரிய ரசனையை உருவாக்கவேண்டும். அவர்களே பெரும்பான்மையானவர்கள்; அங்கிருந்துதான் மாற்றத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டியுள்ளது.

சுயாதீன திரைப்பட வட்டங்கள் அரங்கு ஒன்றை மையப்படுத்தியே இயங்குகின்றன. படம் பார்க்க குறிப்பிட்ட மண்டபம் ஒன்றை நோக்கியே மக்கள் வரவேண்டும். மிகப்பெரிய சிக்கலே இங்கேதான் ஆரம்பிக்கின்றது. பொதுவாக இவ்வாறான வட்டங்கள் பற்றிய அறிமுகம் சாதாரண பொதுமக்களிடம் பரவலாவதில்லை. காரணம் அவற்றின் செயற்பாடுகள் சார்ந்த பரவலாக்கம் இல்லாமலிருப்பது. இரண்டாவது அவ்வட்டங்கள், குழுமங்கள் மீதிருக்கும் புறக்கணிப்பும், எள்ளும் சார்ந்த பார்வைகள். அத்துடன் இவை தேவையற்ற செயற்பாடுகள் என்ற கருத்தும் நமது சமூகத்தில் கடுமையாக ஊறியிருக்கின்றது. துறை சார்ந்த அறிவுக்கும், மனித வாழ்க்கை சார்ந்த ஞானத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை நமது ஈழத்து தமிழ் சமூகத்தின் பொதுப்புத்தி தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. திரைப்படங்கள் என்றாலே

கலாசாரத்தை சீர்குலைக்கும் கலை வடிவம் என்ற கருத்தே துறைசார் கல்விப்புலத்தில் இருப்பவர்களால் கூட முன்வைக்கப்படுகின்றது. இந்த எதிர்மறை அலைகளை கலைக்க வேண்டிய தேவையும் எம்முன்னே குவிந்திருக்கின்றது.

உண்மையில் மக்களை நோக்கியே திரைப்பட வட்டம் செல்லவேண்டும். மண்டபத்தை மையப்படுத்தி திரைப்படங்களை காண்பிக்காமல், மக்களை மையப்படுத்தி திரைப்படங்களை காண்பிக்கும் வகையில் திரைப்பட வட்டங்கள் செயற்படவேண்டும். ஒவ்வொரு ஊராகச் சென்று திரைப்படங்கள் காண்பிக்கப்பட வேண்டும். சனசமூக நிலையங்கள், பாடசாலைகள் ஊடாக இதனை நிகழ்த்த வேண்டும். இன்றைய தொழில்நுட்ப உபகரணங்கள் அதற்கு துணைபோகக்கூடியன. இவ்வாறான செயற்பாடுகளும் அவற்றின் பின் ஏற்படும் உரையாடல்களுமே எமது சமூகத்திலிருக்கும் பிற்போக்கான கருத்துகளை மாற்றும் வல்லமையை அல்லது மாற்ற முயலும் வல்லமையை உருவாக்கும். இன்றைய யுகத்தில் அனைத்தையும் அலம்பி சுத்தப்படுத்தும் கருத்தியல் மாற்றங்களை நிகழ்த்துவதற்கான வாய்ப்பை காண்பியல் கலைகளே அதிகம் கொண்டிருக்கின்றன. அவை தாம் சொல்ல முனைபவற்றை விரியமாகக் கடத்துவன. எழுத்தில் இருப்பதை வாசித்து கற்பனையில் சித்தரித்து ஒரு காட்சியை புரிந்து கொள்வதற்கு எடுக்கும் காலப்பகுதியைவிட, திரைப்படங்கள் ஏற்படுத்தும் புரிதலுக்கான காலம் குறைவாக இருக்கும். நேரிடையான காட்சிகளோடு பார்க்கும்போது கிடைக்கும் அனுபவம் அலாதியானது; காண்பியல் கலையின் வல்லமையும் அதுதான்.

ஒவ்வொரு காலப்பகுதியின்போதும் ஒவ்வொரு

வகையான முதிர்ச்சி ஏற்படும், அதற்கு ஏற்ப கற்பனைத் திறன் மாறுபடும், நகைச்சுவை உணர்வு மாறுபடும், செயற்படு திறனும் மாறுபடும். எனவே அவ்வாறான காலப்பகுதிகளில் பார்க்கும் சிந்திக்கும் விடயங்கள் ஆழமான சமூக மாற்றத்தை உருவாக்கும். எனவே திரைப்படங்களை காண்பிக்கும்போது இருக்கும் தேர்வு முறைபற்றி அதிகமாகவே சிந்திக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது.

வன்முறையாலும் அதன் பாதிப்புகளாலும் பீடிக்கப்பட்ட எமது சமூகத்தின் உளவியலை ஆற்றுப்படுத்தவும், தமிழ்ச்சமூகத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் பிற்போக்குத் தனங்களை களையவும் திரைப்பட வட்டங்களின் தேவை அதிகமாகவே உள்ளது. அதேநேரம் திரைப்பட வட்டங்களில் திரையிடப்படும் படங்களின் தேர்வு முறையிலும் கூர்மையாகக் கவனம் செலுத்தவேண்டியிருக்கின்றது.

பின் குறிப்பு

இக்கட்டுரையை எழுதுவதற்கான தரவுகள், தகவல்களை அ.யேசுராசா மற்றும் கேதாரநாதனை நேரடியாகச் சந்தித்து உரையாடியதன் மூலம் பெற்றேன். ஜெயசங்கர் உடனான தொலைபேசி உரையாடலின் மூலம் அவர்களின் செயற்பாடுகளையும் அறிந்தேன். அவர்களுக்கு என் நன்றிகள். ■

விருபடல்களில் இருந்து தவிர்க்க முடியாமலுக்கு...

நவீன தமிழ் இலக்கிய சிந்தனை மடைமாற்றத்தில்
தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை

-1-

மோகனாங்கி நாவல்தான் தமிழில் தோன்றிய முதல் வரலாற்று நாவல் என்பது வரலாற்று ஆய்வாளர்களினதும் இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களும் முடிவாகும்¹ என்று முருகேசு ரவீந்திரன் மிகச் சலபமாக குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். இன்று தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவல் மோகனாங்கி என்று உறுதிப்பட்டுவிட்டது. ஆயினும் “மோகனாங்கி” தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவல் என்ற இடத்தை அவ்வளவு சலபமாக அடையவில்லை. தமிழ் இலக்கியத்தில் நவீன சிந்தனைகளின் தொடக்கமாக அமைந்த தொடக்ககால நாவல்கள் பற்றி ஆராய்ந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் “மோகனாங்கி” தொடர்பில் “முதல் வரலாற்று நாவல் என்று கருதவில்லை.

தொடக்ககால தமிழ் நாவல்கள் தொடர்பில் ஆராய்ந்த தமிழின் மிக முக்கியமான நாவல் விமர்சகர்களில் ஒருவராக அறியப்படும் கநாசுவின் தொடக்ககாலத் தமிழ் நாவல்கள் பட்டியலில் “மோகனாங்கி” இடம் பெறவேயில்லை.² கநாசுவின் வழி தொடக்ககால

தமிழ் நாவல்கள் குறித்து ஆராய்ந்த R. E. Asher உடைய “The Tamil Renaissance And The Beginnings Of The Tamil Novel” என்ற கட்டுரையில் மோகனாங்கி பற்றிய குறிப்பே இல்லை.³ தனிச்சிறப்பு மிக்க மிகச்சிறந்த தமிழியல் ஆய்வாளர்களில் ஒருவரான Kamil V. Zvelebil 1974 இல் Jan Gonda வுடன் இணைந்து தொகுத்த A History of Indian Literature, Volume X: Dravidian Literature, Fasc. 1: Tamil Literature நூலில் “நாவல்கள்” என்ற தலைப்பின் கீழ் ஆராய்ந்த “வரலாற்று நாவல்கள்” பகுதியில் மோகனாங்கி குறித்து எதுவுமே கூறவில்லை.⁴ 1990 இல் A Comparison Of Two Literary Renaissances In Madras என்ற கட்டுரையை எழுதிய Richard Kennedy உம் வரலாற்று நாவல்கள் பற்றி குறிப்பிடும்போது மோகனாங்கி பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. வரலாற்று நாவல்களின் தோற்றக்கூறுகளை 1900 இற்கு முற்பட்டதாகக் கொண்டு செல்லக்கூட இல்லை. திராவிடவியலில் சீரிய பணிகளை செய்த பேரா.ச.வே.சுப்பிரமணியன் 1984இல் எழுதிய Novels in Dravidian Language (History & Trends) கட்டுரையில் தமிழ் வரலாற்று நாவல்கள் பற்றி குறிப்பிடும்போது மோகனாங்கி பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. 1983 இல்

பேரா.ச.வே.சுப்பிரமணியனாள் எழுதப்பட்டு உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்ட "திராவிட மொழி இலக்கியங்கள்" நூலிலும் தமிழ் வரலாற்று நாவல்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது "மோகனாங்கி" பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாமல் மேற்குறித்த ஆங்கிலக் கட்டுரையில் உள்ள விடயங்களையே குறித்துள்ளார். 2004 இல் இந்நூல் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டபோதும் மாற்றம் எதுவுமில்லாமல் அப்படியே உள்ளது. இன்றுவரையான தமிழிலக்கிய வரலாறுகளிலுள்ள விடுபடல்கள் குறித்த சுட்டுதல் நீளும் என்பதால் அது இக்கட்டுரையில் தவிர்க்கப்படுகின்றது. தமிழக தென்னிந்திய நிலைமை இப்படி இருக்க ஈழத்தில் இன்றுவரை பாடத்திட்டத்திற்குள் இருக்கின்ற பேரா.வி.செல்வநாயகத்தின் "தமிழிலக்கிய வரலாறுசு நூலும்" ராஜம் ஐயர் எழுதிய கமலாம்பாள் சரித்திரமும், திருகோணமலையைச் சேர்ந்த சரவணமுத்துப்பிள்ளை எழுதிய மோகனாங்கி என்பதும் ஆங்கிலத்திலுள்ள உலகியற் கதைகளாகிய நாவல்களை தழுவி தமிழிலெழுதப்பட்ட நூல்களாகும்" என்று இருவரியில் கடந்து செல்கிறது. இன்றுவரை உயர்தர பாடத்திட்டத்தினூடாக தமிழிலக்கிய வரலாற்றைப் படிக்கும் மாணவர்கள் மோகனாங்கி ஆங்கில நாவலைத் தழுவி எழுதிய நாவல் என்றே அறிந்துகொள்கின்றனர்.

மோகனாங்கி ஆங்கில வரலாற்று நாவலான "Hypatia" வின் தழுவல் என்று ஒருவாதம் தமிழிலக்கிய உலகில் இருக்கிறது. வித்துவான்.க.செபரத்தினம் அவர்கள் எழுதி மணிமேகலைப் பிரசுர வெளியீடாக வந்த "தமிழ்நாடும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சான்றோரும்" என்ற நூலிலே இவ்வாதத்தை முன்வைத்துள்ளார். "சார்ள்ஸ் கிங்ஸ்லி (CHARLES KINGSLEY) என்னும் ஆங்கில மொழிப்புலவர், தஞ்சை நாயக்க மன்னர் காலத்து வரலாற்றுச் சம்பவமொன்றைக் கருவாகக் கொண்டு ஆங்கில மொழியிலெழுதிய "ஹெபாதியா" (HYPATIA) என்னும் நாவலைத்தழுவி, சரவணமுத்துப் பிள்ளை அவர்களால் எழுதப்பட்ட நாவலே "மோகனாங்கி" ஆகும்" என்று அந்நூலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁹

"Hypatia" நாவலானது Charles Kingsley 1853 இல் எழுதிய நாவலாகும். கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தின் நவீன வரலாற்றின் ரேஜஸ் பேராசிரியர் எனும் மதிப்புமிக்க பதவியை¹⁰ வகித்த (Regius Professor of Modern History) சார்ள்ஸ் கிங்ஸ்லி கத்தோலிக்க மத எதிர்ப்புணர்வுகள் தொனிக்கும் படியாக எழுதிய வரலாற்று நாவலே "Hypatia". ஹைபாஷியா என்ற தத்துவஞானியின் வாழ்க்கை பற்றிய புனைவான இது அலெக்ஸாண்டிரியாவுக்குச் செல்லும் ஃபிலிமோன் என்ற ஓர் இளம் துறவியினுடைய கதையையும் கூறுகிறது. அங்கு அத்துறவி அரசியல் மற்றும் மத போர்களில் கலந்து கொள்கிறார். கிறிஸ்தவரது மன்னிப்புக் கோட்பாடு பேசுவதாகக் கருதப்பட்டாலும், இந்நாவல் திட்டமிட்ட

கத்தோலிக்க எதிர்ப்புத் தொனி கொண்டிருக்கிறது. அத்துடன் இது கிங்ஸ்லியின் இன மற்றும் மதத்தைப் பற்றிய பிற கண்டனங்களையும் பிரதிபலிக்கிறது. இவற்றில் பலவும் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பொதுவான கருத்துக்களாகவே அமைந்துள்ளது. பல ஆண்டுகளாக இந்தப் புத்தகம் கிங்ஸ்லியின் சிறந்த நாவல்களில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு பரவலாக வாசிக்கப்பட்டது.¹¹

இந்நாவலின் களமும் தளமும் தமிழகத்தைவிட வேறானது, இதில் தஞ்சை நாயக்கர் பற்றிய சம்பவங்கள் இருப்பதற்கான சாத்தியங்கள் எப்படி இருக்க முடியும். தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை பற்றிய ஆர்வமும் தேடலும் கொண்ட வித்துவான்.க. செபரத்தினம் அவர்கள் செ விவழி தமக்குக் கிடைத்த செய்தியை முழுமையாக நம்பி தமது நூலில் பதிவு செய்ததாலே இது நேர்ந்துள்ளது. வரலாற்று ஆவணக்காப்பகத்தின் பொறுப்பாளராக, வரலாற்றின் மீது ஆர்வமும் தேடலும் கொண்டதுடன் பகுத்தறிவு சிந்தனைகளின் பால் ஈடுபாடுகொண்ட தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை Hypatia" வை வாசித்து அதன் அருட்டுணர்வில் "மோகனாங்கி"யை எழுதியதற்கான சாத்தியங்கள் இருந்திருக்கலாம். ஆயினும் இவ்விரு நாவல்களையும் ஒப்பிட்டு எழுதியதாக எந்தவொரு ஆய்வுகளிலும் பதிவுகளிலும் இல்லை. மோகனாங்கி பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள பிற பதிவுகளிலும் அது ஓர் ஆங்கில நாவலின் தழுவல் என்ற விபரங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. ஆதலால் ஓர் ஊகவாதமாகவே இது இன்றுவரை உள்ளது. பேரா.வி. செல்வநாயகத்தின் கருத்துக்கு அடிப்படை ஆதாரமெதுவும் எனது தேடலுக்குட்பட்டவகையில் அகப்படாததால் அவருடைய கருத்தை ஏற்க முடியாத நிலையே உள்ளது.

மோனாங்கி தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவல்ல என்ற குற்றச்சாட்டை முன்வைத்தவர் பேரா.க.அருணாசலம். அவரது கலாநிதிப் பட்டத்திற்காக 1978 எழுதப்பட்ட ஆய்வானது அதற்குப் பின்வந்த ஆய்வுமுடிவுகள் மாற்றங்களைச் சேர்த்து செழுமைப்படுத்தப்படாமல் 2005 இல் "தமிழில் வரலாற்று நாவல்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்" என்னும் தலைப்பில் நூலுருப்பெற்றது. இந்நூலில் க.அருணாசலம் "கல்கியை" தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவலாசிரியராகக் கட்டமைக்கும் நோக்கு தெரிகிறது. 1942 தொடக்கம் 1965 வரையான தமிழ் வரலாற்று நாவல்கள் பற்றிய இந்நூலின் முதலாம் இயலான "வரலாற்று நாவலும் தமிழில் அதன் தோற்றமும்" இரண்டாம் இயலான "தொடக்ககால வரலாற்று நாவல்கள்" ஆகியவற்றில் "மோகனாங்கி" தொடர்பான கருத்துக்களை அவர் முன்வைக்கிறார்.¹²

தமிழ் வரலாற்று நாவலின் தோற்றம் பற்றி ஆசிரியர்களிடையே கருத்தொருமைப்பாடு நிலவவில்லை¹³ என்ற கருத்தை முன்வைக்கும் அவர்

“மோகனாங்கி நாவலை எழுதிய தி.த.சரவணமுத்துப் பிள்ளை தமிழின் வரலாற்று நாவல் இலக்கியத்துறைக்கு முன்னோடியாக விளங்கினார் எனச் சோ.சிவபாதசுந்தரம் அழுத்திக் கூறுவது பெருமளவு பொருத்தமற்றதே”¹⁴ என முடிவுசெய்து “கல்கிக்கு முற்பட்ட காலப் பகுதியிலே தோன்றிய தமிழ் வரலாற்று நாவல்களுட் சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் மோகனாங்கி நாவல் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியதொன்றாக விளங்கினாலும் சரவணமுத்துப்பிள்ளையைத் தமிழ் வரலாற்று நாவலின் தந்தை எனவோ முன்னோடி எனவோ கொள்வது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை”¹⁵ என்று கூறுகிறார். அத்துடன்சுஉண்மையில் (மோகனாங்கி) நாவலாசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட காலப்பகுதியின் வரலாற்றுச் சூழலை நாவலில் முழுமையாகக் காட்டவில்லையெனினும் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ள நிகழ்ச்சிகள், நாயக்க மன்னர்கள் பற்றி விபரங்கள் முதலியவை வரலாற்றுக்குப் பொருந்தக் கூடியவகையில் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். வரலாற்றுச் சூழல் இந்நாவலில் ஓரளவு இடம்பெற்றுள்ள போதும் நாவலுக்குரிய பண்புகள் பலவகையிலும் புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளன”¹⁶ என்ற தனது முடிவுக்கான காரணத்தை முன்வைக்கிறார்.

எனினும் அவரே “பியரிசந்தமித்ர (கி.பி1814-1883) என்பவர் எழுதிய ஆலாலேர் துலால் (உயர் குடியிற் பிறந்த செல்வ மகன்) என்னும் நாவலே வங்காள மொழியின் முதல் நாவலாகும். எனினும் “நாவல்” என்னும் இலக்கியத்திற்குரிய முக்கிய பண்புகளைக் கொண்டு முதன் முதலில் வெளியானது பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி இயற்றிய துர்கேச - நந்தினி என்னும் நாவலேயாகும்.”¹⁷ என்று நாவல் பண்புகள் குறைந்தாலும் ஆலாலேர் துலால் நாவலை வங்காளத்தினதும் இந்தியாவினதும் முதல் நாவலாக ஏற்றுக்கொள்கிறார். ஆனால் மோகனாங்கி விடயத்தில் இக்காரணத்தைக்கூறியே தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவல் “மோகனாங்கி என ஏற்க மறுப்பது அவரது ஆய்வின் நடுநிலை குறித்த சந்தேகத்தை எழுப்புவதுடன் அவரது ஆய்வுமுடிவை ஏற்பதிலிருந்து எம்மை விலத்தி வைக்கவும் தூண்டுகிறது.

மோகனாங்கி தற்போது வாசிப்புக்குக் கிடைக்காதபடியால் அதன் கதைப்போக்கு உரைநடை தொடர்பில் அருணாசலம் முன்வைக்கும் குறைகள் தொடர்பில் மேலதிக விளக்கங்களை கூறமுடியவில்லை. ஆயினும் தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் மொழிபெயர்ப்புக்கதையான “உன் விருப்பம்போல்” அல்லது “ராசலிண்ட் சரித்திர” த்தின் நடையும் கதைப்போக்கும் அக்காலத்தில் ஏனைய கதைகளை ஒத்ததாகவும் சுவாரசியமாகவுமே இருக்கிறது. மேலும் பேரா.அருணாசலம் தமது ஆய்வுக்கும் மேற்கோள்களுக்கும் எடுத்துக்கொண்டது

“மோகனாங்கியின்” சுருக்கப்பட்ட இரண்டாம் பதிப்பான “சொக்கநாயக்கர்” நூலையே. 389 பக்கங்கள் கொண்ட மோகனாங்கி நாவலானது தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் மறைவின் பின்னர் அவரது மூத்த சகோதரர் தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளையால் சுருக்கிப் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இது அக்காலத்தில் கல்லூரிப் பாடத்திட்டத்தில் இருந்ததால் மாணவத்தேவைக்கான இச்சுருக்கப்பதிப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது என்ற கருத்தும் முனைவைக்கப்படுகிறதெனினும் உறுதியாகத் தெரியவில்லை.

இந்திய அளவில் முதல் 30 சரித்திர நாவல்களுக்குள் உள்ளடங்கும்¹⁹ “மோகனாங்கி” நிஜமான வரலாற்றுத் தகவல்களைக் கொண்ட Historical Novel ஆகும்.²⁰ மதுரை நாயக்க மன்னர்களின் வரலாற்றை மிகச்சிறப்பாக எழுதிய கீ.சத்தியநாதையரின் “மதுரை நாயக்கர் வரலாற்றில்” குறிப்பிட்டபடி “சொக்கநாத நாயக்கரின் ஆட்சிக்காலம் சிக்கல் நிறைந்ததும் சுவாரசியது மானதுமாக இருக்கின்றது.”²¹ சென்னை கீழைத்தேய சுவடிகள் நிலையத்தின் பொறுப்பாளராக இருந்த தி.சரவணமுத்துப்பிள்ளை கடுமையான தேடலையும் ஆராய்ச்சியையும் மேற்கொண்டே இந்நாவலை எழுதியிருக்கிறார் என்பதை பிற்கால ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்.

மோகனாங்கி பற்றிய தகவல்களை சரியாக முதலில் கவனப்படுத்தியவர் சில்லையூர் செல்வராசன்.²² தமிழ் வரலாற்று நாவல் உலகில் “மோகனாங்கி”யின் முக்கியத்துவத்தை பெரிதும் வலியுறுத்தியதில் சிட்டி பெ. கோ. சுந்தரராஜனும் சோ. சிவபாதசுந்தரமும் சேர்ந்தது எழுதிய “தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு வளர்ச்சி” நூல் மிக முக்கியமானது.²³

மோகனாங்கி கதை நடைபெறும் சொக்கநாத நாயக்கரின் சமகால மிஷனரிமார்களின் குறிப்புகளிலிருந்து மோகனாங்கி நாவலில் சொல்லப்பட்ட தகவல்களும் மிஷனரிமார்களின் குறிப்புகளும் ஒத்துப்போவதை குறிப்பிட்டு மோகனாங்கி வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் பாத்திரங்களையும் உள்ளடக்கி எழுதப்பட்டது என்பதை அண்மையில் ஆய்வாளர் சுகந்தி கிருஸ்னமாச்சாரி சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.²⁴ “தட்சிண இந்திய சரித்திரம்” எழுதிய “பகடாது நரசிம்மலு நாயுடு” “தஞ்சை நாயக்கர் வரலாறு எழுதும்போது சரவணமுத்துப் பிள்ளையின் மோகனாங்கி நாவலைத் தமது வரலாற்றுக்கு ஆதாரமாக எடுத்துக்கொண்டுள்ளதாக முருகேச ரவிந்திரன் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.”²⁴

ஆரம்பத்தில் தாம் எழுதிய ஆய்வுகளின் போதாமையை நிவர்த்தி செய்யுமுகமாக “The First Six Novels in Tamil” என்று கட்டுரையை 1986 இல் எழுதிய Kamil Zvebil அதில் தொடக்க கால தமிழ்

நாவல்கள் பற்றி ஆராய்ந்த தமிழறிஞர்கள் விட்டுள்ள இடைவெளிகளும் விடுபடல்களும் தம் போன்ற மேலைநாட்டு ஆய்வாளர்களையும் தவறாகச் செல்வதற்கு வழிவகுத்தது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.²⁵ இதன் தொடர்ச்சியாக “தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலும் எழுத்துலகிலும் தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை அசாதாரணமான ஓர் அடியெடுத்து வைத்ததுடன் ஒரு புதிய போக்கையும் உருவாக்கியுள்ளார்” என்று “மோகனாங்கி”யின் இடத்தையும் தனித்துவத்தையும் சரியாக இனங்கண்டு நிலைநிறுத்தியதில் Kamil Zvelebil இன் The First Six Novels in Tamil” கட்டுரை முக்கியமானது.²⁶ ஏறக்குறைய ஆயிரக்கணக்கான வாசகர்களை கவர்ந்தபடி ஒவ்வொன்றும் மீள்பதிப்பாகும் தமிழ் வரலாற்று நாவல்களுக்கான தொடக்க அடியை எடுத்துவைத்தனூடாக சரவணமுத்துப்பிள்ளை தமிழிலக்கிய உலகின் மடைமாற்றத்தில் தனித்த அடையாளமாகிறார்.

அடிக்குறிப்புகள்

<http://www.tamilauthors.com/01/137.html>

காவ்யா சண்முகசுந்தரம் (தொ.ஆ), இலக்கிய விசாரங்கள் க.நா.சு கட்டுரைகள் -1, காவ்யா, சென்னை, 2005.

Asher, R. E., The Tamil Renaissance And The Beginnings Of The Tamil Novel, The Journal Of The Royal Asiatic Society Of Great Britain And Ireland, No. 1 1969.

Kamil V. Zvelebil, Jan Gonda (Ed), A History of Indian Literature, Volume X: Dravidian Literature, Fasc. 1: Tamil Literature, Otto Harrassowitz, 1974.

Kennedy.Richard, A Comparison Of Two Literary Renaissances In Madras, , Journal Of South Asian Literature, Vol. 25, No. 1, The City In South And southeast Asian Literature (Winter, Spring) 1990.

Subramanian, S.V, Novels in Dravidian Language (History & Trends), தமிழியல் Journal of Tamil Studies & 26, International Institute of Tamil Studies, Tamilnadu December 1984, pp.65 & 81

சுப்பிரமணியன், ச.வே., திராவிட மொழி இலக்கியங்கள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தமிழ்நாடு, 2004. (3ஆம் பதிப்பு).

செல்வநாயகம், வி. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ஸ்ரீலங்கா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1960, பக்.177.

செபரத்தினம், க., தமிழ் நாடும் ஈழத்து சான்றோரும், மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை, பக்.231.

https://en.wikipedia.org/wiki/Charles_Kingsley

[https://en.wikipedia.org/wiki/Hypatia_\(novel\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Hypatia_(novel))

அருணாசலம், க, தமிழில் வரலாற்று நவாலின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2005.

மே.கு.நா. பக்.27.

மே.கு.நா. பக்.29.

மே.கு.நா. பக்.30.

மே.கு.நா. பக்.50.

மே.கு.நா. பக்.15.

List of Historical novels in Indian languages, https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Historical_novels_in_Indian_languages

சயோகராசா, செ. “திருகோணமலை “தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை”, தமிழ் உலகு தொகுதி 1 இதழ் 1, கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், ஐப்பசி 2003. பக்.10

சத்தியநாத அய்யர், ஆர்., மதுரை நாயக்கர்கள் வரலாறு, (மொ.பெ.அர்ஷியா). கருத்துப்பட்டறை, மதுரை, 2016.

செல்வராசன். சில்லயூர், ஈழத்தில் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி”

சுந்தரராஜன்.(சிட்டி),பெ. கோ., சிவபாதசுந்தரமும். சோ., “தமிழ் நாவல், நூறாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும், கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கம், சென்னை 1977

Suganthy Krishnamachari, “Where History owes it to Fiction”, Friday Review & The Hindu &, April 17, 2009. <http://www.thehindu.com/todays&paper/tp&features/tp&fridayreview/where&history&owes&it&to&fiction/article658168.ece>

முருகேசு ரவிந்திரன், “எம்மவர் எழுதிய மோகனாங்கி முதல் நாவல் - தமிழில் வரலாற்று நாவல்கள்”, தினகரன் - கூராயுதம், JULY 18, 2010, <http://archives.thinakaran.lk/Vaaramanjari/2010/07/18/?fn=k1007185>

Zvelebil, V Kamil, The First Six Novels in Tamil, தமிழியல் Journal of Tamil Studies & 30, International Institute of Tamil Studies, Tamilnad, December 1986, pp. 03

Zvelebil, V Kamil, The First Six Novels in Tamil, தமிழியல் Journal of Tamil Studies & 30, International Institute of Tamil Studies, Tamilnad, December 1986, pp. 14

தொன்ம யாத்திரை 05

ஒரு காலத்தின் வணிகப்பெருநகராகவும் பிறகொரு காலத்தின் பண்பாட்டுப் பெருநகராகவும் இருந்த ஊர்காவற்றுறையை நோக்கியே ஐந்தாவது தொன்மயாத்திரை நகர்ந்தது. ஒருகாலத்தின் பெருநகரம் இன்று ஆட்களற்றவர்களின் நகரமாக, கைவிடப்பட்ட பெரும் பெரும் வீடுகளுடன் சொச்சமேயான மனிதர்களுடனும் தனித்திருக்கிறது. அதன் கம்பீரம் குலையாத தேவாலயங்களும் எஞ்சியிருக்கும் பழங்கட்டடங்களும் அந்த காலங்களின் நினைவுகளை உறைய

வைத்திருந்தது. வரலாற்றில் எதுவும் உறைந்துபோயே இருப்பதில்லை. அதன் இன்றைய நகர்வை கடந்த காலத்துடன் இணைத்து தொன்ம யாத்திரை தனது இதழையும் வெளியிட்டது. தமயந்தியின் கூத்துப் பாடல்களும் வேட்டைத்தண்ணியும் இஞ்சி வெறும் தேனீரும் பருத்தித்துறை வடையும் பனங்கிழங்கும் சோளமும் சுவை பொருந்திய கதைகளும் மலர்ந்த அந்த அந்தி யாத்திரையின் பதிவுகள்.

ISSN : 25791656